Issac Asimov

Issac Asimov

Lucky Starr şi marele soare al lui Mercur

Fantomele Soarelui.

Lucky Starr şi micul său prieten, John Bigman Jones, mergând în spatele tânărului inginer, urcau rampa de legătură cu sasul care dădea spre suprafaţa planetei Mercur.

„Cel puţin lucrurile se desfăşoară repede”, îşi zise Lucky.

Ajunsese pe Mercur doar de o oră. Abia avusese vreme să-şi vadă nava, Shooting Starr, pusă la adăpost în hangarul subteran. Nu se întâlnise decât cu tehnicienii care se ocupau de formalităţile de aterizare şi de nava lui.

Mai exact, cu tehnicienii aceia şi cu Scott Mindes, inginerul aflat la conducerea Proiectului Lumina. Fusese aproape ca şi cum tânărul bărbat le pregătise o ambuscadă, căci aproape imediat acesta sugerase o călătorie la suprafaţă.

— Să admirăm peisajul, explicase el.

Lucky nu l-a crezut, bineînţeles. Faţa cu bărbie mică a inginerului era bântuită de griji, şi gura îi tresărea nervos în timp ce vorbea. Ochii îi alunecau încolo şi încoace, nereuşind să susţină privirea calmă şi echilibrată a lui Lucky.

Şi totuşi Lucky acceptase invitaţia de a vizita suprafaţa. Până în acel moment, tot ce ştia despre necazurile de pe Mercur era că acestea reprezentau o problemă agasantă pentru Consiliul Ştiinţei. Era dispus să-i facă jocul lui Mindes şi să vadă unde ajungea.

Cât despre Bigman Jones, el era întotdeauna bucuros să-l urmeze pe Lucky oriunde şi oricând, cu sau fără motiv.

Dar tocmai Bigman şi-a ridicat uimit sprâncenele în timp ce-şi îmbrăcau costumele spaţiale. El a dat din cap aproape nesesizabil către suportul pentru tocul de pistol ataşat la costumul lui Mindes.

Lucky a încuviinţat din cap calm. Şi el remarcase că din toc se profila ameninţător mânerul unui blaster de mare calibru.

Tânărul inginer ieşi primul pe suprafaţa planetei, urmat de Lucky Starr şi de Bigman Jones.

Pentru o clipă, ei pierdură contactul unul cu celălalt în bezna aproape totală. Numai stelele erau vizibile, strălucind cu duritate în vidul rece.

Bigman îşi reveni cel dintâi. Gravitaţia de pe Mercur era aproape egală cu cea de pe Marte. Nopţile marţiene erau aproape la fel de întunecate. Stelele de pe cerul nopţii arătau aproape la fel de strălucitoare.

Vocea lui ascuţită răsună în receptoarele celorlalţi doi:

— Hei, am început să văd câte ceva!

Aceeaşi senzaţie o avea şi Lucky şi asta îl nedumerea. De bună seamă că lumina stelelor nu putea să fie atât de puternică. O ceaţă slabă, luminoasă plutea peste peisajul accidentat, mângâindu-i muchiile ascuţite cu o lumină palidă, lăptoasă.

Lucky mai văzuse ceva de genul ăsta pe Lună, în timpul nopţii lungi de două săptămâni de acolo. Peisajul selenar era la fel de pustiu, de aspru şi de accidentat. Nici pe Lună, nici pe Mercur nu se manifestase de milioane de ani acţiunea vântului şi a ploii, care ar fi putut să mai îndulcească asprimile unui decor dezolant. Stâncile golaşe, mai reci decât ar fi în stare imaginaţia să reprezinte, se înălţau într-o lume lipsită de apă, fără a fi atinse de ger.

Şi în noaptea selenară se putea observa aceeaşi lumină difuză, cu aspect lăptos. Numai că acolo, cel puţin peste o jumătate de Lună, domnea lumina de la Pământ. Când se

afla în faza de vizibilitate maximă, planeta albastră strălucea de şaisprezece ori mai intens decât Luna plină.

Aici, pe Mercur, lângă Observatorul Solar situat la Polul Nord, lumina aceea nu putea fi pusă pe seama nici unei planete apropiate.

— Asta e lumina de la stele? Întrebă el într-un târziu, ştiind că nu era aşa.

Scott Mindes răspunse plictisit:

— E licărirea coroanei solare.

— Pe Galaxie! Exclamă Lucky râzând uşor. Coroana solară, desigur! Ar fi trebuit să ştiu!

— Ce să ştii? Strigă Bigman. Ce se-ntâmplă aici? Hei, Mindes, ia povesteşte-ne!

— Întoarceţi-vă, spuse Mindes. Staţi cu spatele la ea.

Toţi se întoarseră. Lucky fluieră uşor printre dinţi, iar Bigman scoase un ţipăt de surpriză. Mindes nu zise nimic.

O secţiune a orizontului se profila foarte clar pe o zonă sidefie a cerului. Fiecare neregularitate ascuţită a acelei părţi a orizontului se vedea cu o claritate remarcabilă. Deasupra, cerul era acoperit de o strălucire blândă, care scădea în intensitate cu înălţimea, pe o treime din distanţa până la zenit. Strălucirea consta din fascicole curbe de lumină palidă.

— Aceea e coroana, domnule Jones, spuse Mindes.

Cu toată uimirea care-l cuprinsese, Bigman nu-şi uitase propriile concepţii despre politeţe, aşa că spuse morocănos:

— Spune-mi Bigman. Te referi la coroana din jurul Soarelui? Nu credeam că-i aşa de mare.

— Are o grosime de peste un milion de mile, răspunse Mindes, iar aici ne aflăm pe Mercur, cea mai apropiată planetă de Soare. În acest moment distanţa până la Soare este de numai patruzeci şi opt de milioane de kilometri. Sunteţi de pe Marte, nu-i aşa?

— Get-beget.

— Ei bine, dac-aţi putea vedea Soarele în această clipă, aţi constata că e de vreo treizeci şi şase de ori mai mare faţă

de cum este văzut de pe Marte, şi la fel este şi coroana. Şi de treizeci şi şase de ori mai strălucitoare.

Lucky încuviinţă din cap. Soarele şi coroana lui ar părea de nouă ori mai mari decât ar fi văzute de pe Pământ. Iar coroana nu ar putea fi văzută deloc de pe Pământ, cu excepţia perioadelor de eclipsă totală.

Se părea că Mindes nu minţise întru totul. Erau privelişti care meritau să fi văzute pe Mercur. Încercă să-şi imagineze coroana, soarele pe care-l înconjura şi care era ascuns acum dincolo de orizont. Ar fi fost o privelişte maiestuoasă!

Mindes continuă cu o voce în care se putea desluşi o amărăciune inconfundabilă:

— Lumina asta a fost numită „fantoma albă a Soarelui”.

— Îmi place asta. E o metaforă reuşită.

— Reuşită? Replică cu înverşunare în glas Mindes. Mie nu mi se pare. Se vorbeşte prea multe despre fantome pe planeta asta. Planeta asta e ghinionistă rău. Nimic bun nu se întâmplă aici. Minele au eşuat…

Lăsă fraza neterminată, iar Lucky îşi zise: „Să lăsăm chestia asta să fiarbă în suc propriu.”

Apoi spuse cu glas tare:

— Unde e fenomenul pe care trebuia să-l vedem, Mindes?

— A, da. Va trebui să mai facem câţiva paşi. Nu prea departe, ţinând cont de gravitaţie, dar fiţi atenţi pe unde călcaţi. Nu avem drumuri pe aici, iar strălucirea coroanei poate fi extrem de derutantă. Aş sugera să aprindeţi lanternele de la căşti.

Şi-o aprinse pe a lui în timp ce vorbea, şi un fascicul de lumină se aprinse busc de deasupra vizorului căştii sale, transformând solul într-un mozaic galben şi negru. Se aprinseră şi celelalte două lumini, iar cele trei siluete se urniră din loc, călcând greoi cu cizmele cu izolaţie groasă. Nu scoteau nici un zgomot în vid, dar fiecare din ei simţea vibraţiile uşoare provocate de fiecare pas.

Mindes părea să mediteze la planetă în timp ce mergea. Spuse cu o voce joasă, încordată:

— Urăsc planeta asta. Sunt aici de şase luni, doi ani mercurieni, şi sunt sătul până-n gât. Nici nu m-am aşteptat de fapt să zăbovesc aici mai mult de şase luni, şi uite că timpul a trecut şi nu s-a făcut nimic. Nimic. Totul e aiurea aici. E cea mai mică planetă. E cea mai apropiată de Soare. Are tot timpul îndreptată spre Soare aceeaşi faţă. Acolo – şi braţul lui se îndreptă în direcţia strălucirii coronare – este partea însorită, în care unele puncte se încălzesc atât de tare încât plumbul se topeşte iar sulful fierbe. Dincolo, în direcţia opusă, este singura suprafaţă planetară din întreg sistemul solar care nu vede niciodată Soarele. Tot ce e legat de această planetă este jalnic.

Se opri din vorbit ca să sară peste o fisură lată de nici doi metri în suprafaţa planetei, o reminiscenţă a vreunui cutremur care se produsese pe Mercur în vremuri imemoriale, care nu se putuse vindeca fără concursul vântului şi al intemperiilor. Făcu săritura cu stângăcie, ca o ilustrare a unui pământean care, chiar şi pe Mercur, a rămas aproape de gravitaţia artificială a Cupolei Observatorului.

Bigman plescăi din buze nemulţumit de imaginea văzută. El şi Lucky depăşiră fisura abia lungind un pic pasul.

După vreo patru sute de metri, Mindes spuse brusc:

— O putem vedea de aici, şi am ajuns la timp.

Se opri din mers, clătinându-se în faţă şi întinzându-şi braţele ca să-şi menţină echilibrul. Lucky şi Bigman se opriră cu mic salt, împrăştiind pietrişul.

Lumina de la casca lui Mindes se stinse, în timp ce arăta ceva cu mâna. Lucky şi Bigman îţi stinseră şi ei luminile şi, uitându-se în direcţia indicată de Mindes, văzură o pată neregulată de culoare albă.

Era strălucitoare, mai intensă decât orice lumină solară văzută de Lucky pe Pământ.

— Aici e unghiul cel mai favorabil din care poate fi văzută, spuse Mindes. Este vârful Muntelui Negru şi Alb.

— Aşa se numeşte? Întrebă Bigman.

— Exact. Vă daţi seama de ce, nu-i aşa? Se află suficient de departe în direcţia nopţii faţă de Terminator – asta e graniţa dintre partea întunecată şi partea însorită.

— Ştiu şi eu ce-i aia, replică indignat Bigman. Crezi că sunt vreun ignorant, sau ce?

— Explicam doar. Există această mică zonă din jurul Polului Nord, şi o alta în jurul Polului Sud, în care Terminatorul nu se deplasează prea mult în timp ce Mercur înconjoară Soarele. Mai jos, la Ecuator, în acest moment, Terminatorul se deplasează cale de 1.100 km într-o direcţie timp de patruzeci şi patru de zile şi apoi se mişcă 1.100 km în direcţie opusă, în următoarele patruzeci şi patru de zile. Aici se mişcă doar vreo opt sute de metri cu totul, acesta fiind şi motivul pentru care este un loc bun pentru observator. Soarele şi stelele rămân nemişcate. În orice caz, Muntele Negru şi Alb este suficient de departe astfel încât doar jumătatea sa dinspre vârf din el să fie luminată, în cel mai favorabil caz. Pe urmă, pe măsură ce Soarele se îndepărtează, lumina urcă pe pantele muntelui.

— Iar acum, interveni Lucky, doar vârful este luminat.

— Numai vârful şi doar pe o lungime de cincizeci-şaizeci de centimetri, şi în curând va dispărea şi asta. Totul se va cufunda în întuneric vreme de o zi terestră sau două, după care lumina va începe să revină.

Chiar în timp ce vorbea, pata albă începu să se micşoreze până la o dimensiune punctiformă care ardea ca o stea strălucitoare.

Cei trei bărbaţi aşteptară.

— Uitaţi-vă în altă parte, îi sfătui Mindes, ca să vă obişnuiţi ochii cu întunericul.

Apoi, după câteva minute, le zise:

— În regulă, puteţi să vă uitaţi din nou acolo.

Lucky şi Bigman se uitară şi o vreme nu văzură nimic.

Şi deodată peisajul căpătă o culoare sângerie. Sau mai exact o parte din el. La început a fost doar senzaţia de roşu. Pe urmă, începu să se desluşească o imagine: o coastă de munte neregulată care urca către un pisc. Piscul căpătase acum o culoare roşie intensă, roşul devenind mai închis şi scăzând în intensitate pe măsură ce ochiul cobora pe pantă în jos, până când devenea negru.

— Ce-i asta? Întrebă Bigman.

— Soarele, spuse Mindes, a coborât acum suficient de mult pentru ca, de pe vârful muntelui, tot ce rămâne deasupra orizontului să fie coroana şi protuberanţele. Protuberantele sunt jeturi de hidrogen gazos care se ridică la câteva mii de kilometri de suprafaţa solară, şi au o culoare roşie strălucitoare. Lumina emisă de ele este acolo tot timpul, dar în mod normal lumina Soarelui o face invizibilă.

Încă o dată Lucky încuviinţă din cap. Şi protuberanţele erau ceva care de pe Pământ nu putea fi văzut decât în timpul eclipselor totale de Soare sau cu instrumente speciale, datorită atmosferei.

— De fapt, adăugă Mindes cu glas scăzut, asta se numeşte „fantoma roşie a Soarelui”.

— Deci avem două fantome, spuse pe neaşteptate Lucky. Una albă şi una roşie. Din cauza fantomelor porţi la dumneata un blaster, domnule Mindes?

— Ce? Strigă Mindes. Despre ce vorbeşti?

— Vreau să spun că ar fi timpul să ne dezvălui adevăratul motiv pentru care ne-ai adus aici. Sunt sigur că nu doar pentru peisaje, altfel n-ai fi purtat asupra ta un blaster pe această planetă pustie.

Mindes avu nevoie de un scurt răgaz pentru a răspunde, dar în cele din urmă zise:

— Tu eşti David Starr, nu-i aşa?

— Întocmai, răspunse cu răbdare Lucky.

— Eşti membru al Consiliului Ştiinţei. Eşti omul căruia i se spune Lucky Starr.

Membrii Consiliului Ştiinţei evitau publicitatea şi lui Lucky îi veni oarecum greu să răspundă:

— Aşa este.

— Atunci nu m-am înşelat. Eşti unul dintre investigatorii lor de frunte şi ai venit aici să faci o anchetă despre Proiectul Lumina.

Buzele lui Lucky se subţiară în timp ce se pregătea să răspundă. Ar fi preferat să nu fie aşa de uşor de recunoscut. Spuse:

— Poate că da, poate că nu. De ce m-ai adus aici?

— Ştiu că aşa este şi de-aia te-am adus aici, spuse Mindes, care începuse de-acum să gâfâie. Trebuie să-ţi spun adevărul înainte ca ceilalţi să-ţi umple capul cu… Cu minciuni.

— Despre ce anume?

— Despre eşecurile care au bântuit… Urăsc cuvântul ăsta… Despre eşecurile Proiectului Lumina.

— Dar ai fi putut să-mi spui asta când ne aflam la Cupola Observatorului. De ce să mă aduci aici?

— Din două motive, spuse inginerul, care continua să respire repezit şi cu dificultate. În primul rând, toţi consideră că vina-mi aparţine. Ei cred că nu pot să duc la bun sfârşit proiectul, că irosesc banii contribuabililor. Am vrut să te ţin departe de ei. Ai înţeles? Am vrut să te împiedic să-i asculţi pe ei mai întâi.

— Şi de ce să creadă că e vina ta?

— Pentru că, după părerea lor, sunt prea tânăr.

— Câţi ani ai?

— Douăzeci şi doi.

Lucky Starr, care nu era cu mult mai bătrân, spuse:

— Şi al doilea motiv?

— Am vrut să simţi ce înseamnă Mercur. Am vrut să absorbi…

Rămase tăcut. Silueta îmbrăcată în costum spaţial a lui Lucky stătea dreaptă şi înaltă pe suprafaţa ostilă a lui

Mercur, iar metalul de pe un umăr reflectă lumina lăptoasă a coroanei, „fantoma albă a Soarelui”.

— Foarte bine, Mindes, să presupunem că accept afirmaţia ta cum că n-ai fi răspunzător de eşecurile proiectului. Atunci cine este?

Vocea inginerului se auzi la început vag, ca un murmur, după care cuvintele prinseră contur:

— Nu ştiu… Cel puţin…

— Nu te înţeleg, spuse Lucky.

— Uite ce e, spuse pe un ton disperat Mindes. Am făcut investigaţii, mi-am petrecut perioadele de veghe şi de somn încercând să găsesc vinovatul. Am urmărit mişcările tuturor. Mi-am notat momentele când au avut loc accidentele, când s-au produs întreruperi ale cablurilor sau când plăcile de conversie s-au spart. De un lucru sunt sigur…

— Care-ar fi ăla?

— Că nimeni din Cupolă nu poate fi răspunzător. Nimeni. Nu sunt decât vreo cincizeci de oameni acolo, cincizeci şi doi, ca să fiu mai exact, şi în ultimele şase ocazii când ceva rău s-a petrecut, am ştiut unde se afla şi ce făcea fiecare dintre ei. Nimeni nu s-a aflat în apropiere de locul accidentelor.

Vocea îi devenise piţigăiată. Lucky spuse:

— Atunci cum îţi explici aceste accidente? Cutremure? Acţiunea Soarelui?

— Fantomele! Ţipă inginerul cu disperare, fluturându-şi dezordonat braţele. Există o fantomă albă şi una roşie. Dar mai sunt şi fantome bipede. Le-am văzut, dar cine-o să mă creadă? Devenise aproape incoerent. Îţi spun eu… Îţi spun eu…

— Fantome? Făcu Bigman. Eşti nebun?

Deodată Mindes ţipă:

— Nici voi nu mă credeţi. Dar am s-o dovedesc. Am să distrug fantoma. O să trag cu blasterul în nebunii care nu mă cred. Am să trag în toată lumea. În toată lumea!

Cu un hohot de râs strident, trase blasterul din toc şi, cu o mişcare fulgerătoare, înainte ca Bigman să poată interveni, ridică blasterul spre Lucky şi apăsă trăgaciul. Câmpul distructiv invizibil al armei se declanşă…

Nebun sau zdravăn?

Aşa şi-ar fi sfârşit viaţa Lucky dacă el şi Mindes s-ar fi aflat pe Pământ.

Lui Lucky nu-i scăpase nebunia care se acumula în vocea lui Mindes. Aştepta cu prudenţă o întrerupere, o acţiune care să urmeze violenţei din frazele spuse cu glas întretăiat de către inginer. Şi totuşi nu se aşteptase la un atac direct cu blasterul.

Când mâna lui Mindes s-a repezit la tocul armei, Lucky a sărit într-o parte. Pe Pământ, mişcarea s-ar fi produs prea târziu.

Pe Mercur însă, lucrurile stăteau altfel. Gravitaţia micii planete fiind de două cincimi din cea terestră, muşchii contractaţi ai lui Lucky au propulsat corpul neobişnuit de uşor (cu tot costumul pe care-l purta) la o distanţă considerabilă în lateral. Mindes, neobişnuit cu gravitaţia scăzută, s-a împiedicat în momentul când s-a răsucit prea repede în intenţia ca fasciculul blasterului să urmărească mişcarea lui Lucky.

Prin urmare, energia blasterului a lovit solul, la câţiva centimetri de corpul lui Lucky, săpând o groapă de treizeci de centimetri în stânca golaşă.

Înainte ca Mindes să-şi revină şi să ţintească din nou, Bigman se năpusti asupra lui cu un salt elegant, care-l trăda pe omul obişnuit cu gravitaţia scăzută.

Mindes căzu la sol. Ţipă ceva nedesluşit, apoi rămase tăcut, într-o stare de inconştienţă despre care nu se putea spune dacă era consecinţa căzăturii sau fusese provocată de apogeul emoţiilor sale febrile.

Bigman nu credea în niciuna dintre variante.

— Se preface! Strigă el cu fervoare. Ticălosul ăsta se dă lovit.

Smulsese blasterul din mâna lipsită de vlagă a inginerului şi acum îl ţinea îndreptat spre capul acestuia.

Lucky replică cu asprime:

— Nimic din toate astea, Bigman.

Bigman şovăi.

— A încercat să te ucidă, Lucky.

Era limpede că micuţul marţian nu ar fi fost nici pe jumătate la fel de furios dacă el însuşi s-ar fi aflat în pericol de moarte. Şi totuşi se dădu înapoi.

Lucky se lăsă în genunchi ca să cerceteze prin vizor faţa lui Mindes, îndreptând fasciculul lămpii de la cască spre trăsăturile palide ale celuilalt. Verifică manometrul de presiune de la costumul lui Mindes şi se asigură că şocul căderii nu-i rupsese acestuia nici o articulaţie. Apoi, apucând corpul de gleznă şi de încheietura mâinii, îl săltă pe umăr şi se ridică în picioare.

— Ne întoarcem la Cupolă, spuse el, şi, din păcate, la o problemă ceva mai complicată decât îşi închipuie Şeful.

Bigman oftă şi îl urmă îndeaproape pe Lucky, statura sa măruntă obligându-l aproape să alerge ca să ţină pasul cu prietenul său. Îşi ţinea blasterul la îndemână, păstrându-şi o poziţie care să-i permită, la nevoie, să tragă asupra lui Mindes, fără să-l lovească şi pe Lucky.

„Şeful” era Hector Conway, liderul Consiliului Ştiinţei. În ocazii mai puţin oficiale, Lucky îi zicea „unchiul Hector”, dat fiind că Hector Conway, împreună cu Augustus Henree, se ocupaseră de creşterea micului Lucky după ce părinţii acestuia muriseră în urma unui atac al piraţilor în apropierea orbitei venusiene.

Cu o săptămână în urmă, Conway îi spusese lui Lucky într-o doară, de parcă i-ar fi oferit o vacanţă:

— Ce-ai zice de o călătorie pe Mercur, Lucky?

— Ce s-a întâmplat, unchiule Hector? Întrebă Lucky

— Nimic deosebit, spuse Conway încruntându-se, exceptând nişte manevre politice ieftine. Noi sprijinim un proiect destul de scump pe Mercur, una din acele activităţi

de cercetare fundamentală din care s-ar putea să nu iasă nimic sau, dimpotrivă, s-ar putea transforma în ceva cu totul revoluţionar. E ca la jocurile de noroc. Toate chestiile astea aşa sunt.

— Este ceva despre care ştiu? Întrebă Lucky.

— Nu cred. E ceva destul de recent. Oricum, senatorul Swenson s-a repezit să o dea ca exemplu privind felul cum Consiliul iroseşte banii contribuabililor. Cunoşti textul. Face presiuni pentru declanşarea unei anchete, iar unul din oamenii lui a plecat pe Mercur acum câteva luni.

— Senatorul Swenson? Înţeleg.

Lucky încuviinţă din cap. Nu era nimic nou. În ultimele decenii. Consiliul Ştiinţei se instalase încetul cu încetul în fruntea luptei împotriva pericolelor care ameninţau Pământul, atât din interiorul Sistemului Solar, cât şi din afara acestuia. În această epocă a civilizaţiei galactice, când omenirea se răspândea pe toate planetele din toate sistemele solare ale Căii Lactee, numai oamenii de ştiinţă puteau rezolva problemele omenirii. De fapt, doar savanţii cu pregătire specială din cadrul Consiliului erau potriviţi pentru aceasta.

Totuşi, existau unii membri ai guvernului terestru care se temeau de puterea crescândă a acestui Consiliu al Ştiinţei şi alţii care se foloseau de această temere pentru a-şi vedea împlinite propriile ambiţii. Senatorul Swenson era figura cea mai marcantă a acestui din urmă grup. Atacurile sale, îndreptate de regulă împotriva felului „păgubos” în care Consiliul susţinea cercetarea ştiinţifică, îi aduseseră celebritatea.

Lucky întrebă:

— Cine sunt cei aflaţi la conducerea proiectului de pe Mercur? Cineva cunoscut?

— Se numeşte Proiectul Lumina, fiindcă veni vorba. Iar cel aflat la conducere este un inginer pe care-l cheamă Scott Mindes. Un tânăr eminent, dar nu e omul potrivit să se descurce cu treaba asta. Cel mai supărător este faptul că,

de când Swenson a declanşat toată această agitaţie, au început să se întâmple tot felul de chestii ciudate cu Proiectul Lumina.

— Dacă vrei, am să mă duc să văd care-i treaba, unchiule Hector.

— Bun. Accidentele şi evenimentele neplăcute nu înseamnă nimic, sunt sigur, dar nu trebuie să-l lăsăm pe Swenson să ne ducă într-o situaţie stingheritoare. Vezi ce pune la cale. Şi păzeşte-te de omul ăla al lui, Urteil. Are reputaţia unui individ capabil şi periculos.

Deci, aşa începuse totul. Doar o mică anchetă pentru a aplana nişte dificultăţi de natură politică. Nimic mai mult.

Lucky aterizase pe polul nordic al lui Mercur fără să se aştepte la nimic mai mult, şi în decurs de nici două ore se pomenise atacat cu blasterul.

În timp ce se întorcea la Cupolă cu Mindes în spinare, Lucky se gândea: „Aici e vorba de ceva mai mult decât o simplă lucrătură politică.”

Doctorul Karl Gardoma ieşi din micul salon de spital şi îi întâmpină pe Lucky şi Bigman cu o faţă sumbră. Tocmai îşi ştergea mâinile puternice cu o bucată de plastosorb, pe care o aruncă într-un coş de gunoi după ce termină. Faţa lui închisă la culoare, aproape măslinie, arăta tulburată, cu sprâncenele încruntate. Până şi părul lui negru, tuns scurt, părea să-i accentueze înfăţişarea posomorâtă.

— Ei bine, doctore? Întrebă Lucky.

Doctoral Gardoma răspunse:

— L-am pus sub tranchilizante. O să-şi revină când o să se trezească. Nu ştiu dac-o să-şi amintească ce s-a întâmplat.

— A mai avut atacuri de-astea până acum?

— Nu de când a venit pe Mercur, domnule Starr. Nu ştiu ce s-a întâmplat înainte de asta, dar în aceste ultime luni a fost supus unei tensiuni considerabile.

— De ce?

— Se simte răspunzător pentru accidentele care au afectat progresul Proiectului Lumina.

— Şi este răspunzător?

— Nu, fireşte că nu. Dar puteţi vedea ce simte. E sigur că toată lumea dă vina pe el. Proiectul Lumina are o importanţă vitală. Au fost investite aici mari sume de bani şi eforturi umane. Mindes are în subordine zece constructori, toţi mai vârstnici decât el cu cinci până la zece ani, şi are în grijă o cantitate enormă de echipamente.

— Cum se face de e atât de tânăr?

Doctorul zâmbi sever, dar în pofida severităţii aparente, dinţii săi albi şi egali îi dădeau un aspect plăcut, chiar fermecător.

— Optica subeterică, domnule Starr, este un domeniu complet nou al ştiinţei. Doar tinerii proaspăt ieşiţi de pe băncile şcolilor ştiu suficient de multe despre ea.

— După cum vorbeşti, s-ar zice că ştii câte ceva despre acest subiect.

— Numai ce mi-a spus Mindes. Ştii, am sosit pe Mercur pe aceeaşi navă şi m-a fascinat, m-a cucerit pur şi simplu cu lucrurile pe care mi-a spus că speră să le realizeze proiectul lui. Ştii ceva despre acest proiect?

— Absolut nimic.

— Ei bine, se ocupă de hiperspaţiu, acea porţiune a spaţiului situată în afara frontierei normale a spaţiului pe care îl cunoaştem.

Legile naturii care se aplică spaţiului obişnuit nu sunt valabile pentru hiperspaţiu. De exemplu, în spaţiul obişnuit este imposibil să te deplasezi mai rapid decât lumina, astfel încât am avea nevoie de cel puţin patru ani ca să ajungem la steaua cea mai apropiată. În deplasarea prin hiperspaţiu, orice viteză este posibilă…

Medicul se întrerupse pe neaşteptate, cu un zâmbet prin care parcă voia să-şi ceară scuze:

— Dar desigur că ştii toate astea.

— Presupun că majoritatea oamenilor ştiu că descoperirea zborului hiperspaţial a făcut posibilă călătoriile interstelare, spuse Lucky. Dar care-i treaba cu Proiectul Lumina?

— Ei bine, zise doctorul Gardoma, în spaţiul obişnuit, lumina se deplasează în vid în linie dreaptă. Nu se curbează decât în apropierea unor câmpuri gravitaţionale uriaşe. Pe de altă parte, în hiperspaţiu ea poate fi îndoită la fel de uşor ca un fir de bumbac. Poate fi concentrată, dispersată, îndoită înapoi. Aşa spune teoria hiperopticii cel puţin.

— Iar Scott Mindes probabil că se află aici pentru a testa această teorie.

— Întocmai.

— De ce aici? Întrebă Lucky. Adică, de ce tocmai pe Mercur?

— Pentru că nu există nici o altă suprafaţă planetară în întreg Sistemul Solar unde să existe o asemenea concentrare de lumină pe o suprafaţă atât de mare. Efectele pe care le caută Mindes pot fi detectate cel mai uşor aici. Ar fi de o sută de ori mai scump să efectuezi experimentul pe Pământ, iar rezultatele ar fi de o sută de ori mai nesigure. Aşa mi-a spus Mindes.

— Numai că acum ne confruntăm cu accidentele astea.

Doctorul Gardoma pufni dispreţuitor.

— Astea nu sunt accidente. Şi, domnule Starr, trebuie să li se pună capăt. Vă daţi seama ce ar însemna succesul Proiectului Lumina?

Doctorul făcu o pauză de efect, apoi continuă lăsându-se furat de grandoarea viziunii.

— Pământul nu va mai fi sclavul Soarelui. Staţiile spaţiale aflate pe orbită în jurul Pământului ar putea capta lumina solară, s-o împingă în hiperspaţiu şi s-o împrăştie în mod uniform pe întregul Pământ. Arşiţa deşertică şi frigul polar vor dispărea. Anotimpurile vor fi rearanjate în ordinea preferată de noi. Am putea controla clima controlând distribuţia luminii solare. Am putea avea o lumină solară eternă acolo unde vom dori; nopţi de orice lungime acolo unde vom dori. Pământul va fi un paradis cu aer condiţionat.

— Îmi închipui că va lua ceva timp.

— O mulţime de timp, dar e începutul… Uite, poate că greşesc aici, dar nu eşti dumneata David Starr, cel care a rezolvat problema otrăvirii alimentelor de pe Marte?

Se simţea o asprime în vocea lui Lucky atunci când răspunse şi sprâncenele i se contractară uşor.

— Ce te face să crezi asta?

Doctorul Gardoma spuse:

— La urma urmelor, sunt medic. Otrăvirile păreau la început să fie o boală epidemică, şi la vremea aceea am fost foarte interesat de subiect. Au circulat zvonuri despre un tânăr membru al consiliului care a jucat un rol esenţial în rezolvarea misterului, şi au fost menţionate şi nişte nume.

— S-o lăsăm aşa, răspunse Lucky. Ca de obicei, era neplăcut surprins de orice aluzie că ar deveni un personaj cunoscut. Mai întâi Mindes, iar acum Gardoma.

Doctorul insistă:

— Dar dacă eşti acel Starr, atunci sper că te afli aici ca să pui capăt acestor aşa-zise accidente.

Lucky se prefăcu că nu aude şi spuse:

— Când voi putea să vorbesc cu Scott Mindes, doctore Gardoma?

— Nu mai devreme de cel puţin douăsprezece ore.

— Şi îşi va recăpăta raţiunea?

— Sunt sigur de asta.

O voce nouă, guturală şi cu un timbru baritonal, interveni:

— Chiar eşti sigur, Gardoma? Să fie asta fiindcă ştii că băiatul nostru, Mindes, n-a fost niciodată iraţional?

Doctorul Gardoma se întoarse la auzul vocii şi nu făcu nici un efort ca să-şi ascundă dezgustul profund care i se întipărise pe faţă.

— Ce cauţi aici, Urteil?

— Îmi ţin ochii şi urechile deschise, deşi cred c-ai prefera să mi le ţin închise, replică nou venitul.

Lucky şi Bigman se uitau la el cu curiozitate. Era un bărbat solid; nu foarte înalt, dar lat în umeri şi musculos.

Avea obrajii vineţii din cauza bărbii nerase şi un aer mai curând neplăcut de autosuficienţă.

Doctorul Gardoma spuse:

— Poţi să faci ce vrei cu ochii şi urechile tale, dar nu în cabinetul meu, dacă nu te superi.

— Şi de ce mă rog nu în biroul tău? Doar eşti doctor. Pacienţii au dreptul să vină aici. Poate că sunt un pacient.

— Şi ce te doare?

— Dar ăştia doi? Pe ei ce-i doare? Deficienţă hormonală, presupun, pentru unul din ei cel puţin.

Ochii lui zăboviră alene pe statura lui Bigman Jones în timp ce rostea aceste cuvinte.

Urmă un interludiu scurt în care Bigman se făcu alb la faţă şi păru să se umfle în pene. Se ridică încet de pe scaun, cu ochii mari şi holbaţi. Buzele i se mişcară în gol, ca şi cum ar fi pronunţat cuvintele „deficienţă hormonală”, de parcă ar fi vrut să se convingă că într-adevăr auzise cuvintele şi că nu fusese o iluzie.

Deodată, cu viteza de atac a unei cobre, Bigman se năpusti asupra matahalei dispreţuitoare din faţa sa.

Dar Lucky se mişcă mai rapid, apucându-l pe Bigman de ambii umeri.

— Uşurel, Bigman.

Micul marţian se zbătu cu disperare.

— Dar l-ai auzit, Lucky. L-ai auzit!

— Nu acum, Bigman.

Râsul lui Urteil se auzi ca un şir de lătrături ascuţite.

— Dă-i drumul, amice. Am să-l împrăştii pe puştiul asta pe podea doar cu un deget.

Bigman urlă şi se zvârcoli în strânsoarea lui Lucky, care spuse:

— În locul tău, eu n-aş mai zice nimic, Urteil, altfel rişti să ajungi într-o situaţie extrem de neplăcută din care nici prietenul tău senatorul n-ar putea să te scoată.

Când vorbi, ochii săi scânteiau ca nişte cuţite de gheaţă, iar vocea lui căpătă o sonoritate metalică.

Urteil îi susţinu privirea preţ de o clipă, dar apoi cedă. Mormăi ceva despre o glumă. Respiraţia întretăiată a lui Bigman se calmă întrucâtva, şi după ce Lucky îşi slăbi strânsoarea, se aşează din nou pe scaun, tremurând încă din pricina furiei aproape de nesuportat.

Doctorul Gardoma, care urmărise încordat schimbul scurt de replici, spuse:

— Îl cunoşti pe Urteil, domnule Starr?

— După reputaţie. Este Jonathan Urteil, investigatorul itinerant al senatorului Swenson.

— Mă rog, îi putem spune şi aşa, murmură Gardoma.

— Şi eu te cunosc pe tine, David Starr, Lucky Starr, sau cum ţi-oi mai fi zicând, spuse Urteil. Eşti băiatul minune rătăcitor din slujba Consiliului Ştiinţei. Otrăvirile de pe Marte. Piraţii de pe asteroizi. Telepatia venusiană. Am greşit cumva lista?

— Nu, răspunse Lucky fără nici o tonalitate.

Urteil rânji triumfător:

— Nu sunt prea multe lucruri pe care biroul senatorului să nu le ştie despre Consiliul Ştiinţei. De exemplu, ştiu despre tentativa de asasinat asupra ta, şi am venit aici să văd despre ce e vorba.

— De ce?

— Ca să-ţi dau un mic avertisment. Doar un mic avertisment prietenesc. Presupun că felcerul ăsta de-aici ţi-a spus ce băiat simpatic este Mindes. Doar o răbufnire nervoasă momentană, presupun că asta ţi-a spus. Sunt prieteni foarte buni, Mindes şi doctorul.

— N-am spus decât… Începu doctorul Gardoma.

— Dă-mi voie mie să spun, îl întrerupse Urteil. Scott Mindes e tot atât de inofensiv ca un asteroid de două tone care se îndreaptă spre o navă spaţială. N-a fost un acces de nebunie temporară când a îndreptat blasterul asupra ta. Ştia foarte bine ce face. A încercat să te ucidă cu sânge rece, Starr, şi dacă nu te păzeşti, data viitoare o să

reuşească. Fiindcă poţi să pariezi pe cizmele până la şold ale micului tău prieten marţian că o să încerce din nou.

Moartea aşteaptă într-o cameră.

Liniştea care urmă păru plăcută tuturor cu excepţia lui Urteil. Deodată Lucky spuse:

— De ce? Ce motiv ar avea?

Urteil răspunse calm:

— Pentru că i-e frică. A venit aici cu o investiţie de câteva milioane, bani pe care Consiliul i-a alocat cu largheţe, şi uite că nu reuşeşte să-şi facă experimentele să funcţioneze. Zice despre propria-i incompetenţă că ar fi ghinioane. În cele din urmă se va întoarce pe Pământ şi se va plânge despre planeta piază-rea, Mercur. Pe urmă o să obţină alţi bani de la Consiliu, sau mai exact de la contribuabili, pentru alte planuri nebuneşti. Acum tu ai venit pe Mercur ca să faci o anchetă iar el se teme de eventualitatea în care Consiliul ar putea afla o parte din adevăr. De aici poţi să deduci şi singur restul.

Lucky spuse:

— Dacă ăsta e adevărul, îl ştii deja.

— Da, şi sper să-l şi dovedesc.

— Dar înseamnă că şi tu reprezinţi un pericol pentru Mindes. După raţionamentul tău, pe tine ar trebui să încerce să te ucidă.

Urteil rânji şi obrajii durdulii i se umflară până când faţa lui deveni mai lată decât lungă.

— A încercat să mă ucidă. E cât se poate de adevărat. Dar de când lucrez pentru senator am trecut prin multe situaţii dificile aşa că pot să mă descurc şi singur.

— Scott Mindes n-a încercat niciodată să te ucidă, nici pe tine, nici pe nimeni altcineva, interveni doctorul Gardoma, alb la faţă. Şi ştii foarte bine asta.

Urteil nu-i răspunse direct, vorbindu-i în schimb lui Lucky.

— Şi fereşte-te şi de doctor. Cum îţi spuneam, e foarte bun prieten cu Mindes. În locul tău, nu l-aş lăsa să mă trateze nici de o durere de cap. Pilulele şi injecţiile pot…

Pocni din degete scoţând un zgomot ascuţit şi foarte sugestiv. Doctorul Gardoma rosti cu greutate:

— Într-o zi, cineva o să te ucidă pentru…

Urteil spuse nepăsător:

— Da? Ai de gând cumva ca tu să fii ăla?

Se întoarse ca să plece, şi spuse peste umăr:

— A, era să uit. Am auzit că bătrânul ăla, Peverale, vrea să te vadă. E tare afectat că nu s-a organizat nici o primire oficială. E supărat chiar. Aşa că du-te să-l vezi şi mângâie-l pe creştet… Şi, Starr, încă un pont. După chestia asta, să nu foloseşti nici un costum de protecţie până când nu l-ai verificat să nu aibă vreo scurgere. Înţelegi ce vreau să spun?

Zicând acestea, în sfârşit plecă.

Trecură clipe lungi până când Gardoma îşi mai reveni cât de cât, înainte să poată vorbi fără să se sufoce. Apoi spuse:

— Mă exasperează tot mai mult de fiecare dată când îl văd. E un mincinos, rău de gură…

— Un individ extrem de viclean, spuse sec Lucky. Pare evident că una din metodele lui de atac este să spună în mod deliberat exact ceea ce a calculat că îşi va mânia mai mult oponentul. Un adversar mânios e pe jumătate neajutorat… Şi, Bigman, asta e valabil şi pentru tine. Nu e bine să te repezi aşa la oricine sugerează că ai avea sub un metru optzeci.

— Lucky, se văită marţianul pitic, a spus că aş suferi de deficienţă hormonală.

— Atunci să aştepţi momentul cel mai favorabil ca să-l convingi de contrariul.

Bigman bombăni revoltat şi bătu cu pumnul încleştat pe plasticul dur al cizmelor sale înalte până la şold, colorate în argintiu şi purpuriu (cizmele strident colorate pe care nimeni cu excepţia unui fermier marţian nu le-ar purta, şi fără de care nici un fermier marţian n-ar ieşi din casă. Bigman avea o duzină, care mai de care mai fistichie.)

Lucky spuse:

— Ei bine, să-l căutăm pe doctorul Peverale. E şeful Observatorului nu-i aşa?

— Şeful întregii Cupole, spuse doctorul. În realitate, a îmbătrânit şi a cam pierdut contactul. Mă bucur să spun că îl urăşte pe Urteil la fel de mult ca oricare dintre noi, dar nu poate face nimic în privinţa asta. Nu-l poate înfrunta pe senator. Mă întreb dacă Consiliul Ştiinţei poate? Sfârşi el pe un ton sumbru.

— Eu cred că da, replică Lucky. Acum nu uita că vreau să-l văd pe Mindes când se trezeşte.

— În regulă. Ai grijă de tine.

Lucky îl privi cu curiozitate:

— Să am grijă de mine? Ce vrei să spui?

Doctorul Gardoma roşi.

— E doar o vorbă. O spun întotdeauna. N-am vrut să spun nimic deosebit prin asta.

— Înţeleg. Ei bine, o să ne mai întâlnim. Hai, Bigman, şi nu mai sta aşa încruntat.

Doctorul Peverale le strânse la amândoi mâinile cu o vigoare surprinzătoare pentru un om aşa de bătrân. Ochii săi negri erau aprinşi de îngrijorare şi păreau şi mai negri din cauza sprâncenelor albe care-i străjuiau. Părul lui, încă bogat, îşi păstrase într-o proporţie considerabilă culoarea iniţială şi avea o nuanţă gri închis. Obrajii plini de riduri şi pergamentoşi, deasupra cărora pometii ososi ieşeau în evidenţă, contribuiau cel mai mult la impresia de bătrâneţe.

Vorbi rar şi cu blândeţe:

— Îmi pare rău, domnilor, şi sunt extrem de preocupat de faptul că aţi fost supuşi la o experienţă atât de tulburătoare la atât de puţin timp de la sosirea la Observator. Mă consider vinovat.

— N-aveţi nici un motiv, doctore Peverale, spuse Lucky.

— Greşeala e a mea, domnule. Dacă aş fi fost aici să vă întâmpin aşa cum s-ar fi cuvenit… Dar uite că s-a întâmplat să urmărim tocmai atunci o protuberanţă importantă şi

anormală, şi mă tem că am lăsat profesia să mă răpească de la exprimarea cuvenită a ospitalităţii.

— În orice caz, sunteţi iertat, spuse Lucky şi se uită într-o parte amuzat la Bigman, care urmărea cu gura căscată vorbirea manierată a bătrânului.

— Nu pot fi iertat, spuse astronomul, dar mă încântă faptul că aţi încercat. Între timp, am ordonat ca locuinţa să vă fie pusă la dispoziţie.

Îi luă de braţ pe amândoi şi îi conduse pe coridorul bine luminat dar îngust care ducea spre Cupolă.

— Amenajările noastre utilitare sunt cam aglomerate, în special de la sosirea doctorului Mindes şi a inginerilor săi… Şi a altora. Totuşi, cred că o să găsiţi binevenit prilejul de a vă împrospăta forţele şi, poate, de a dormi. Veţi dori de mâncare, sunt sigur, şi vă va fi trimisă. Mâine vom avea timp suficient să faceţi cunoştinţă cu noi toţi, iar noi să aflăm scopul venirii voastre aici; Pentru mine. Garanţia Consiliului Ştiinţei este suficientă. Vom da un fel de banchet în cinstea voastră.

Nivelul coridorului cobora pe măsură ce mergeau, ducându-i în măruntaiele planetei spre nivelul rezidenţial al Cupolei.

— Sunteţi foarte amabil, spuse Lucky. Bănuiesc că voi avea şi prilejul de a vizita Observatorul.

Peverale păru încântat de idee.

— Voi fi la dispoziţia dumitale în această privinţă, şi sunt sigur că nu vei regreta timpul petrecut cu această vizită. Principalul nostru echipament se află instalat pe o platformă mobilă proiectată să se mişte o dată cu avansul sau retragerea Terminatorului. În felul acesta, o anumită porţiune a Soarelui poate fi menţinută permanent în câmpul vizual, în pofida mişcării lui Mercur.

— Minunat? Dar acum, doctore Peverale, o întrebare. Ce părere aveţi despre doctorul Mindes? Aş aprecia foarte mult un răspuns sincer, neafectat de considerente diplomatice.

Peverale se încruntă.

— Eşti şi dumneata un inginer sub-temporal?

— Nu tocmai, spuse Lucky, dar vă întrebasem despre doctorul Mindes.

— Exact. Ei bine – şi astronomul păru gânditor – este un tânăr plăcut, competent, după părerea mea, dar nervos, foarte nervos. Se ofensează uşor, prea uşor aş zice. Defectul ăsta i-a ieşit în evidenţă o dată cu trecerea timpului, când lucrurile nu au mers tocmai bine cu proiectul său, iar asta l-a făcut şi mai irascibil, mai dificil de lucrat cu el. Mare păcat, fiindcă, după cum vă spuneam, altfel ar fi un tânăr plăcut. Îi sunt şef, desigur, atâta timp cât se află aici, dar nu mă prea amestec în treburile lui. Proiectul lui nu are nici o legătură cu activitatea Observatorului.

— Şi ce părere aveţi despre Jonathan Urteil?

Bătrânul astronom se opri brusc din mers şi spuse:

— Ce-i cu el?

— Cum se împacă cu lumea de-aici?

— Nu sunt interesat să discut despre acest individ, spuse Peverale.

Pentru un timp îşi continuară drumul în tăcere. Faţa astronomului se posomorâse. Lucky spuse:

— Mai sunt şi alţi oameni aici din afara Cupolei? În afară de dumneavoastră şi oamenii pe care-i conduceţi, de Mindes şi oamenii lui şi de Urteil, mai sunt şi alţii?

— Păi, doctorul Gardoma, desigur.

— Nu-l consideraţi unul din oamenii dumneavoastră?

— Ei bine, e doctor şi nu astronom. El asigură singurul serviciu de care Cupola are nevoie şi nu şi-l poate asigura cu ajutorul maşinilor. Are grijă de sănătatea noastră. E nou pe-aici.

— Cât de nou?

— L-a înlocuit pe vechiul doctor după ultimul schimb de un an. De fapt, doctorul Gardoma a sosit aici cu nava care i-a adus pe doctorul Mindes şi pe oamenii lui.

— Schimbul de un an? Este un lucru obişnuit pentru doctorii de aici?

— Şi pentru majoritatea oamenilor. Asta face dificilă păstrarea continuităţii, şi e greu să pregăteşti un om după care să-l vezi că pleacă. Dar pe de altă parte, Mercur nu e o planetă pe care să se trăiască uşor şi oamenii noştri trebui înlocuiţi frecvent.

— Atunci câţi oameni noi aţi primit aici în ultimele şase luni?

— Probabil că douăzeci. Cifra exactă se află în evidenţele noastre, dar cam asta e cifra.

— Cu siguranţă că dumneavoastră înşivă vă aflaţi aici de ceva vreme.

Astronomul râse

— De mulţi ani. Îmi displace să mă gândesc la cât de mulţi au trecut. Şi doctorul Cook, adjunctul meu, se află aici de şase ani. Bineînţeles că luăm concedii dese… Ei bine, am ajuns la locuinţa dumneavoastră, domnilor. Dacă doriţi ceva anume, nu ezitaţi să mă înştiinţaţi.

Bigman se uită în jurul lui. Camera era mică, dar avea două paturi care se puteau rabata la perete atunci când nu erau folosite; două fotolii care aveau aceeaşi particularitate; o combinaţie birou-scaun dintr-o singură piesă; un şifonier mic; şi o sală de baie învecinată.

— Hei, spuse el, oricum e mult mai bine decât pe navă, nu crezi?

— Nu-i rău, spuse Lucky. Asta e probabil una din camerele lor cele mai bune.

— Şi de ce nu? Spuse Bigman. Cred că el ştie cine eşti.

— Ba eu cred că nu, Bigman, spuse Lucky. Credea că sunt un inginer sub-temporal. Tot ce ştie e că m-a trimis Consiliul.

— Toţi ceilalţi ştiu cine eşti, remarcă Bigman.

— Nu toţi. Mindes, Gardoma şi Urteil… Uite ce e, Bigman, ce-ar fi să te duci la baie. Între timp eu am să comand de

mâncare şi am să cer să ne fie adusă de pe Shooting Starr trusa de utilitate generală.

— Îmi convine, spuse Bigman cu voioşie.

Bigman cânta cu voce tare în timp ce făcea duş. Aşa cum se întâmpla pe orice planetă lipsită de apă, apa pentru baie era strict raţionalizată, cu avertismente severe pe pereţi privind cantitatea maximă de apă care putea fi folosită. Dar Bigman se născuse şi crescuse pe Marte. Avea un imens respect pentru apă şi nici nu-i trecea prin cap să se bălăcească nepăsător în ea mai mult decât ar fi făcut-o într-un sos de friptură. Aşa că folosi detergent din abundenţă şi apă cu multă precauţie, cântând din toată inima în tot acest timp.

Păşi în faţa uscătorului cu aer fierbinte şi sub presiune, care-i gâdila pielea cu jeturile sale de aer uscat iască, şi-şi plesni corpul cu palmele ca să sporească efectul.

— Hei, Lucky, strigă el, ai mâncare pe masă? Mi-e foame.

Îl auzi pe Lucky vorbind încet, dar nu reuşi să desluşească cuvintele

— Hei, Lucky, repetă el şi ieşi din sala de baie.

Pe birou se aflau două farfurii aburinde cu friptură de vită şi cartofi. (O uşoară asprime a aromei sugera faptul că cel puţin carnea era o imitaţie obţinută din bacteriile din grădinile submarine de pe Venus.) În orice caz, Lucky nu stătea la masă, ci era aşezat pe pat şi vorbea la aparatul de comunicaţie din încăpere.

Chipul doctorului Peverale se profila pe placa de recepţie.

Lucky spuse:

— Ei bine, chiar era un fapt general cunoscut că asta va fi camera noastră?

— Nu era un fapt general cunoscut, dar am dat ordin să vi se pregătească camera printr-o legătură neprotejată. Din cele cunoscute de mine, nu exista nici un motiv pentru păstrarea secretului. Presupun că oricine ne-ar fi putut auzi. Mai mult decât atât, camera voastră este una dintre

puţinele care sunt rezervate pentru oaspeţii de vază. Nu e nici un secret în privinţa asta.

— Înţeleg. Vă mulţumesc, domnule.

— S-a întâmplat ceva?

— Absolut nimic, spuse Lucky zâmbind şi întrerupse legătura. Imediat după aceea zâmbetul îi dispăru şi pe faţă i se aşternu o expresie preocupată.

— Pe naiba nu s-a-ntâmplat nimic! Explodă Bigman. Ce s-a-ntâmplat, Lucky? Şi să nu-mi spui mie că nu-i nimic în neregulă!

— Da, ceva e în neregulă. Am cercetat echipamentul de aici. Îmi închipui că astea sunt nişte costume speciale pentru a fi folosite pe partea însorită a planetei.

Bigman ridică unul din costumele care atârnau într-o nişă specială. Faţă de cât era de voluminos, era neobişnuit de uşor, calitate care nu putea fi atribuită gravitaţiei scăzute de pe Mercur deoarece aici, în Cupolă, gravitaţia era menţinută la nivelul normal de pe Pământ.

Clătină din cap, nemulţumit. Ca de obicei, când trebuia să folosească un costum livrat din stoc, şi nu unul construit după specificaţii, trebuia să reducă la minim toate reglajele şi chiar şi aşa era incomod. Era preţul pe care era nevoit să-l plătească pentru faptul că nu era tocmai înalt. Întotdeauna gândea în termenii aceştia: „nu tocmai înalt”. Niciodată nu s-a gândit la cei o sută cincizeci şi opt de centimetri pe care-i măsura ca la ceva care însemna de fapt „scund”.

— Pe nisipurile de pe Marte, văd că ne-au aşteptat cu toate cele pregătite! Pat. Baie. Mâncare. Costume.

— Şi mai e încă ceva, spuse pe un ton grav Lucky. În camera asta ne aşteaptă şi moartea. Uită-te aici.

Lucky ridică unul din braţele costumului mai mare. Articulaţia sferică a umărului se mişca uşor, dar acolo unde făcea racordul cu tija umărului era o întrerupere minusculă, aproape neobservabilă. Ar fi rămas neobservată dacă degetele lui Lucky nu ar fi desfăcut-o.

Era o tăietură! Făcută de un om, evident! Izolaţia demonstra acest lucru.

— Pe suprafaţa interioară, spuse Lucky. E o tăietură similară. Acest costum ar fi rezistat doar atât cât să mă ducă pe partea însorită a planetei, după care m-ar fi ucis fără probleme.

Banchetul

— Urteil! Ţipă Bigman dintr-o dată, cu o ferocitate care făcu să înţepenească fiecare muşchi al micului său trup. Ticălosul ăla nenorocit…

— De ce Urteil? Întrebă calm Lucky.

— Ne-a avertizat să avem grijă de costume, Lucky. Ţii minte?

— Desigur. Şi tocmai asta am făcut.

— Păi sigur. A aranjat totul ca să ne aburească. Găsim un costum tăiat şi zicem ia uite ce om minunat. După care, data viitoare suntem ca şi terminaţi. Nu te lăsa păcălit, Lucky. E un…

— Stai o clipă, Bigman, nu te pripi! Ia priveşte lucrurile astfel. Urteil zice că Mindes a încercat să-l ucidă şi pe el. Să zicem că-l credem. Să presupunem că Mindes a încercat să meşterească costumul lui Urteil şi ăsta s-a prins la timp. Urteil ne-a avertizat să fim atenţi la aceeaşi şmecherie. Poate că Mindes a făcut asta.

— Pe nisipurile marţiene, Lucky, nu se poate! Individul ăsta, Mindes, e îndopat cu somnifere, şi înainte de asta nu l-am scăpat din ochi din clipa în care am ajuns pe planeta asta nenorocită.

— Bun. Dar de unde ştim că Mindes doarme acum şi se află sub tratament medical? Întrebă Lucky.

— Gardoma zice… Începu Bigman şi se opri.

— Exact. Gardoma zice! Totuşi, noi nu l-am văzut pe Mindes. Ştim doar ce ne-a spus doctorul Gardoma, iar acest doctor e foarte bun prieten cu Mindes.

— Ăştia doi lucrează împreună, spuse Bigman cuprins de o convingere subită. Pe comete…

— Stai, stai, stai, nu sări aşa. Pe marea galaxie, Bigman! Nu fac decât să-ncerc să-mi limpezesc ideile, şi tu iei în serios tot ce spun.

Tonul lui era încărcat de reproş, dar nu depăşea limitele respectului faţă de micul său prieten. Lucky continuă:

— Ştiu pe de altă parte că te-ai plâns de o mie de ori că nu-ţi spun tot ce-mi trece prin minte decât după ce s-a terminat totul. Uite de ce fac aşa, prostănacule! Imediat ce propun o teorie, gata, te-ai şi aprins, cu toate armele pregătite de tragere.

— Îmi cer scuze, Lucky, spuse Bigman. Zi-i mai departe.

— În regulă. Acum Urteil ăsta e uşor de suspectat. Nimeni nu-l place. Nici măcar doctorul Peverale. Ai văzut cum a reacţionat numai când i-am pomenit numele. Ne-am întâlnit cu el o singură dată şi l-ai şi pus la index…

— Păi te cred şi eu, mormăi Bigman.

— Şi nici mie nu mi-e prea simpatic. Oricine ar fi putut să taie costumul ăsta şi să spere că bănuiala va cădea asupra lui Urteil, în cazul în care fapta ar fi descoperită, şi ar fi fost sigur descoperită dacă ucidea pe cineva, dacă nu înainte.

— Înţeleg toate astea, Lucky.

— Pe de altă parte, continuă liniştit Lucky, Mindes a încercat deja să se descotorosească de mine cu blasterul. Dacă aia a fost o tentativă serioasă, atunci nu pare a fi tipul de om care să acţioneze indirect, de exemplu prin intermediul costumului. Cât despre doctorul Gardoma, nu-l văd implicându-se în uciderea unui membru al Consiliului doar din prietenie pentru Mindes.

— Atunci care-i concluzia? Strigă Bigman nerăbdător.

— Până în prezent nu e niciuna, spuse Lucky, exceptând poate faptul că vom merge la culcare.

Aruncă pe paturi aşternuturile şi se duse la baie.

Bigman privi în urma lui şi dădu din umeri.

Scott Mindes stătea în capul oaselor în pat când Lucky şi Bigman intrară în locuinţa lui a doua zi de dimineaţă. Era palid şi părea obosit.

— Salut, spuse el. Karl Gardoma mi-a povestit ce s-a întâmplat. Nici nu ştiţi cât de rău îmi pare.

Lucky răspunse la asta dând din umeri.

— Cum te simţi? Întrebă el.

— Epuizat, dar în general bine. Voi lua parte la petrecerea pe care o dă în seara asta bătrânul Peverale.

— E bine ce faci?

— N-o să-l las pe Urteil să tragă spuza pe turta lui, spuse Mindes cu faţa înroşindu-i-se subit de ură, şi să spună la toată lumea că sunt nebun. Sau pe doctorul Peverale…

— Doctorul Peverale se îndoieşte de sănătatea ta mintală? Întrebă încet Lucky.

— Păi… Uite ce e, Starr, am făcut pe cercetaşul pe partea însorită a planetei cu un scuter-rachetă, încă de când accidentele au început să se înrăutăţească. Trebuia s-o fac. E proiectul meu. De două ori, până acum, am… Am văzut ceva.

Mindes se opri şi Lucky îl îndemnă să vorbească:

— Ce-ai văzut, doctore Mindes?

— Aş vrea să pot fi mai sigur. De fiecare dată am văzut doar de la distanţă. Ceva care se mişca. Ceva care părea uman. Nu era unul din costumele noastre izolante, să ştii. Semăna mai mult cu un costum obişnuit. Ştii, metal ordinar.

— Ai încercat să te apropii?

— Da, şi a dispărut. Şi nici fotografiile nu arătau nimic. Doar pete de lumină şi de întuneric care ar fi putut să fie ceva sau să nu fie nimic. Ceva care se mişca sub Soare de parcă nici nu i-ar fi păsat de căldură sau de radiaţie. Câteodată rămânea chiar nemişcat sub Soare preţ de câteva minute. Asta m-a terminat.

— E ciudat faptul că stătea nemişcat?

Mindes râse scurt.

— Pe partea însorită a lui Mercur? Sigur că e neobişnuit. Nimeni nu stă nemişcat. Cu tot costumul izolant şi celelalte măsuri de precauţie, îţi faci treaba cât de repede poţi şi o ştergi de-acolo în graba cea mai mare. La o apropiere atât

de mare, e radiaţia, totuşi. Doar antrenamentul te poate învăţa să te expui cât mai puţin posibil. Costumele izolante nu constituie o protecţie totală împotriva radiaţiei gamma. Dacă trebuie să stai nemişcat, te ascunzi la umbra unei stânci.

— Şi cum îţi explici toată povestea asta?

Vocea lui Mindes deveni o şoaptă aproape ruşinată:

— Nu cred că e om.

— Doar n-ai să ne spui că e o fantomă bipedă, nu? Interveni Bigman pe neaşteptate, înainte ca Lucky să-l facă să tacă.

Dar Mindes se mulţumi să clatine din cap.

— Am folosit cumva termenul ăsta la suprafaţă? Parcă-mi amintesc… Nu, cred că e un mercurian.

— Ce? Strigă Bigman, de parcă ar fi considerat că asta ar fi şi mai rău.

— Cum altfel ar putea rezista astfel la căldura şi radiaţia Soarelui?

— Atunci de ce ar mai avea nevoie de costum spaţial? Întrebă Lucky.

— Păi, asta nu mai ştiu. Ochii lui Mindes se aprinseră şi fu cuprins de o agitaţie puternică. Dar e ceva. Când m-am întors la Cupolă, se ştia unde se află fiecare om şi fiecare costum, în orice moment. Doctorul Peverale n-ar autoriza o expediţie pentru o cercetare amănunţită. Zice că nu suntem echipaţi pentru aşa ceva.

— I-ai spus şi lui ce mi-ai spus mie?

— Cred că sunt nebun. Sunt sigur de asta. Crede că văd nişte reflexii şi că din ele creez oameni în imaginaţia mea. Dar nu-i aşa, Starr!

— Ai luat legătura cu Consiliul Ştiinţei? Întrebă Lucky.

— Cum aş putea? Doctorul Peverale nu m-ar susţine. Urteil ar spune că sunt nebun şi pe el l-ar crede, nu pe mine. Cine crezi că m-ar asculta?

— Eu, zise Lucky.

Mindes se ridică brusc în capul oaselor. Dădu să se prindă de mâneca celuilalt, dar se opri. Spuse cu un glas sufocat:

— Atunci înseamnă că ai să faci o anchetă?

— În felul meu, promise Lucky, o voi face.

În seara aceea, ceilalţi erau deja adunaţi la masa de banchet când Lucky şi Bigman ajunseră acolo. Dincolo de murmurul de bun venit iscat la sosirea lor şi începuturile de prezentări, se simţea limpede că adunarea nu era deloc una plăcută.

Doctorul Peverale stătea în capul mesei, cu buzele lui subţiri strânse şi obrajii scofâlciţi tremurând, menţinându-şi cu greu înfăţişarea demnă. La stânga sa se afla silueta impozantă a lui Urteil, rezemat de spătarul scaunului, degetele lui groase jucându-se cu buza unui pahar.

Spre capătul celălalt al mesei stătea Scott Mindes, care arăta dureros de tânăr şi de obosit în timp ce se uita cu o frustrare mânioasă la Urteil. Lângă el se afla doctoral Gardoma, care urmărea scena cu o privire neliniştită şi preocupată, de parcă ar fi fost gata să intervină în cazul în care Mindes şi-ar fi pierdut cumpătul.

Celelalte scaune, cu excepţia celor două aflate la dreapta doctorului Peverale, erau ocupate de diverşi oameni importanţi din ierarhia Observatorului. Unul dintre ei mai ales, Hanley Cook, al doilea la comanda Cupolei, îşi aplecă corpul înalt şi zvelt înainte şi strânse cu fermitate mâna întinsă de Lucky.

Lucky şi Bigman îşi ocupară locurile şi salata fii servită.

Urteil se grăbi să spună cu o voce aspră care acapară cu eficacitate conversaţia:

— Tocmai ne întrebam înainte de venirea voastră dacă nu cumva ar trebui ca tânărul Mindes să vă relateze marile minuni rezervate Pământului care au rezultat de pe urma experimentelor sale.

— Nici vorbă de aşa ceva, replică Mindes. Şi, dacă nu te superi, am să hotărăsc singur ce am să spun.

— Ei haide, Scott, spuse Urteil cu un zâmbet larg, nu fi aşa de ruşinos. Ei bine, uite ce e, am să-i spun eu care-i treaba.

Mâna doctorului Gardoma se lăsă, ca din întâmplare, pe umărul lui Mindes, iar tânărul inginer îşi reprimă un strigăt de indignare şi rămase tăcut.

Urteil continuă:

— Te previn, Starr, că va fi ceva interesant şi…

Lucky îl întrerupse:

— Ştiu câte ceva despre experimente. Rezultatul măreţ al unei planete cu aer condiţionat este de-a dreptul posibil, după părerea mea.

Urteil spuse dispreţuitor:

— Nu zău? Mă bucur că eşti optimist. Bietul Scott nu reuşeşte nici măcar să pună la punct experimentul pilot. Sau cel puţin zice că nu poate, nu-i aşa, Scott?

Mindes se ridică pe jumătate, dar încă o dată mâna doctorului Gardoma îl opri.

Privirea lui Bigman se plimba de la un vorbitor la altul, oprindu-se asupra lui Urteil cu un dispreţ sumbru. Nu spuse nimic.

Sosirea felului principal puse capăt pentru moment conversaţiei, iar doctorul Peverale încercă din răsputeri să o aducă pe canale mai puţin explozive. Pentru o vreme reuşi, dar deodată Urteil, care tocmai îşi înfipsese furculiţa într-o bucată de friptură, se aplecă spre Lucky şi spuse:

— Vasăzică, eşti de părere că experimentul lui Mindes funcţionează, nu-i aşa?

— Cred că este un experiment rezonabil.

— Eşti nevoit să gândeşti astfel, fiind membru al Consiliului. Dar ce-ai zice dacă ţi-aş spune că experimentele de-aici sunt false; că ar putea fi efectuate pe Pământ cu cheltuieli de o sută de ori mai mici cu condiţia ca Consiliul să fie preocupat de economisirea banilor contribuabililor. Ce-ai zice dacă ţi-aş spune aşa ceva?

— Indiferent de ce mi-ai spune, aş rămâne la aceeaşi părere, replică Lucky calm. Aş mai spune, domnule Urteil,

că sunt şanse ca dumneata să minţi. Este talentul tău cel mai mare şi, cred, cea mai mare plăcere.

Dintr-o dată, o tăcere profundă îi cuprinse pe participanţii la banchet, chiar şi pe Urteil. Obrajii lui durdulii se lăsară în jos şi ochii i se căscară de uimire. Cuprins: de o înflăcărare subită, se aplecă direct peste scaunul doctorului Peverale, ridicându-se de pe scaun, şi trânti mâna dreaptă pe masă, foarte aproape de farfuria lui Lucky.

— Nici un lacheu al Consiliului… Începu el să urle.

Exact în timp ce făcea asta, Bigman se mişcă şi el. Nimeni din cei aflaţi la masă nu văzu detaliile acelei mişcări, căci ea avu loc cu viteza unui şarpe care atacă, dar urletul lui Urteil se transformă într-un ţipăt de spaimă.

Mâna lui Urteil, care se lăsase pe masă într-un gest atât de dramatic, avea acum înfipt în ea mânerul metalic sculptat al unui cuţit energetic.

Doctorul Peverale îşi trase brusc scaunul înapoi şi toţi cei aflaţi la masă, cu excepţia lui Bigman, scoaseră ţipete de exclamaţie. Chiar şi Lucky se arătă surprins.

Vocea de tenor a lui Bigman se auzi plină de încântare:

— Întinde-ţi degetele, hazna de ulei mineral ce eşti. Întinde-le şi pe urmă prelinge-te înapoi în scaunul tău.

Urteil se uită năucit la micul său călău, fără să priceapă preţ de o clipă, după care îşi întinse foarte lent degetele. Mâna nu-i fusese nici măcar atinsă, nici un pic de piele nu fusese dată la o parte. Cuţitul energetic vibra înfipt în tăblia din plastic dur a mesei, lăsând la vedere trei centimetri din lama sa energetică ce răspândea o lumină tremurătoare (nu era materie, ci doar un câmp fin focalizat de forţă imaterială). Cuţitul pătrunsese în masă, croindu-şi drum cu precizie şi fără greş între al doilea şi al treilea deget al mâinii lui Urteil.

Urteil îşi trase rapid mâna de parcă ar fi fost cuprinsă pe neaşteptate de flăcări. Bigman cârâi de plăcere şi spuse:

— Iar data viitoare când ai să-ţi mai îndrepţi mâna asupra lui Lucky sau a mea, ticălosule, am să ţi-o retez. Ce-ai zice

dacă ţi-aş spune asta? Şi, orice-ai vrea să spui, spune-o politicos.

Zicând acestea, întinse mâna după cuţitul energetic, dezactivând câmpul de forţe când apucă mânerul, apoi îl vârî în teaca aproape invizibilă de la centură.

Lucky spuse cu o uşoară încruntare:

— N-am ştiut că prietenul meu e înarmat. Sunt sigur că îi pare rău că a deranjat această adunare, dar cred că domnul Urteil poate să se supere din cauza acestui incident.

Cineva râse şi pe buzele lui Mindes apăru un mic zâmbet. Urteil se uita cu ochi aprinşi de mânie de la o faţă la alta şi spuse:

— N-am să uit acest tratament. E evident pentru mine că senatorul are parte de puţină cooperare din partea dumneavoastră şi voi avea grijă să afle acest lucru. Dar până una alta, am să rămân aici.

Îşi încrucişă braţele la piept, ca şi cum ar fi sfidat pe oricine ar fi încercat să-l facă să plece.

Puţin câte puţin conversaţia căpătă un caracter general. Lucky îi spuse doctorului Peverale:

— Ştiţi ceva, sir, chipul dumneavoastră mi se pare cunoscut.

— Serios? Zise astronomul zâmbind oarecum stingherit. Nu cred că ne-am mai întâlnit vreodată.

— Ei bine, aţi fost vreodată pe Ceres?

— Pe Ceres?

Bătrânul astronom se uită surprins la Lucky. Era vădit că încă nu-şi revenise de pe urma episodului cu cuţitul energetic.

— Pe asteroidul ăsta se află cel mai mare observator astronomic din Sistemul Solar. Am lucrat acolo în tinereţe, şi chiar şi acum îl vizitez frecvent.

— Atunci mă întreb dacă nu cumva v-am văzut pe acolo.

În timp ce vorbea, Lucky nu se putea abţine să nu se gândească la zilele acelea palpitante când plecase în

urmărirea căpitanului Anton şi a piraţilor săi, care-şi făcuseră vizuina la adăpostul asteroizilor. Şi îndeosebi la ziua când navele piraţilor au atacat însăşi inima teritoriului aparţinând Consiliului, chiar pe suprafaţa lui Ceres, învingând temporar prin însăşi îndrăzneala întreprinderii lor.

Dar doctorul Peverale clătina din cap cu blândeţe:

— Aş fi fost sigur, domnule, dacă aş fi avut plăcerea de a vă vedea acolo. Dar sunt sigur că nu v-am văzut.

— Păcat, zise Lucky.

— Paguba e de partea mea, vă asigur. Dar de fapt a fost sezonul meu cel mai păgubos. Din cauza unui deranjament intestinal, am ratat toată agitaţia stârnită de raidul piraţilor. Am aflat de el numai din discuţiile pe care le-am auzit între infirmiere.

Se opri ca să zâmbească cu blândeţe apoi continuă:

— În aceste împrejurări nu e subiectul cel mai optimist de discuţie, dar trebuie să vă spun că m-am gândit mult în ultimul timp la accidentele care ne-au tulburat pe atât de mulţi dintre noi. Mi se pare că ar fi un moment potrivit ca să vă împărtăşesc toate gândurile mele legate de această chestiune. La urma urmei, doctorul Mindes se află aici. Am avut parte de o masă pe cinste. Şi, în sfârşit, am ceva interesant să vă spun.

Urteil rupse o tăcere îndelungată ca să spună:

— Dumneata, doctore Peverale?

Astronomul răspunse cu amabilitate:

— De ce nu? De multe ori în viaţă mi s-a întâmplat să am lucruri interesante de spus. Şi chiar acum voi spune ce am în minte.

O gravitate subită îl cuprinse pe astronom, care continuă:

— Cred că ştiu întregul adevăr, adevărul exact. Ştiu cine provoacă distrugerile legate de Proiectul Lumina şi de ce.

De unde vine pericolul.

Faţa blândă a bătrânului astronom părea încântată când se uită la cei adunaţi în jurul mesei, probabil pentru că

reuşise să capteze în mod absolut atenţia tuturor. Lucky se uită şi el în jurul lui. Surprinse expresiile care întâmpinară declaraţia doctorului Peverale. Dispreţ se putea citi pe faţa lată a lui Urteil, o încruntare nedumerită pe cea a doctorului Gardoma şi una mai posomorâtă pe chipul lui Mindes. Ceilalţi afişau diferite grade de curiozitate şi de interes.

Un om îi reţinu în mod deosebit atenţia lui Lucky. Era Hanley Cook, adjunctul doctorului Peverale. Individul îşi privea fix vârfurile degetelor şi faţa lui exprima parcă un dezgust plictisit. Când îşi ridică privirea, expresia i se schimbă şi căpătă o neutralitate prudentă.

Cu toate acestea, Lucky îşi zise: „Va trebui să vorbesc cu omul ăsta.”

După care atenţia i se îndreptă din nou asupra doctorului Peverale, care tocmai spunea:

— Sabotorul nu poate fi unul dintre noi, desigur. Doctorul Mindes mi-a spus că a investigat acest aspect şi sunt sigur de asta. Chiar şi fără nici o investigaţie, sunt sigur că niciunul dintre noi n-ar fi capabil de o asemenea acţiune criminală. Totuşi, sabotorul trebuie să fie inteligent, deoarece distrugerile sunt prea deliberate, şi sunt direcţionate cu prea multă exclusivitate împotriva Proiectului Lumina, pentru a fi doar consecinţa hazardului sau a unui factor neinteligent. Prin urmare…

Bigman îl întrerupse agitat:

— Hei, adică vreţi să spuneţi că pe Mercur există forme de viaţă băştinaşe? Mercurienii fac chestiile astea?

Imediat se auzi o rumoare de comentarii confuze şi câteva râsete, care-l făcură pe Bigman să se înroşească.

— Păi, zise micul marţian, nu asta vrea să spună doctorul Peverale?

— Nu tocmai, spuse cu blândeţe doctorul Peverale.

— Nu există nici un fel de formă de viaţă pe Mercur, spuse cu emfază unul dintre astronomi. Ăsta e un lucru de care suntem siguri.

Lucky interveni:

— Cât de siguri? A cercetat cineva problema?

Astronomul care vorbise păru luat prin surprindere şi zise:

— Au fost grupuri de explorare care s-au ocupat de treaba asta, cu siguranţă.

Lucky zâmbi. Pe Marte întâlnise fiinţe inteligente despre care nu ştia nici un alt om. Descoperise fiinţe semi-inteligente pe Venus, unde nimeni n-ar fi crezut că ar exista. El unul nu era pregătit să accepte că de pe o planetă oarecare lipsea viaţa, şi chiar inteligenţa.

— Câte grupe de explorare au fost? Spuse el. Cât de amănunţită a fost fiecare explorare? A fost cercetat fiecare kilometru pătrat?

Astronomul nu-i răspunse. Se uită în altă pate, ridicând din sprâncene de parcă ar fi vrut să spună: la ce bun?

Bigman zâmbi larg, pe faţa lui mică aşternându-se o expresie de satisfacţie.

Doctorul Peverale spuse:

— Dragul meu Starr, explorările nu au descoperit nimic. Deşi acceptăm ideea că nu este întru totul exclus să existe viaţă pe Mercur, probabilitatea existenţei sale este foarte mică. Să presupunem că singura formă de viaţă inteligentă din Galaxie este specia umană. În mod cert, este singura pe care o cunoaştem.

Gândindu-se la fiinţele de pe Marte, Lucky nu putea fi de acord cu această părere, dar nu zise nimic şi-l lăsă pe bătrân să continue.

Însă Urteil, care încetul cu încetul îşi recăpătase cumpătul, interveni:

— Şi unde credeţi că ajungeţi cu ideea asta – întrebă el, şi apoi, în stilul lui caracteristic, adăugă – dacă credeţi că ajungeţi undeva?

Doctorul Peverale nu-i răspunse direct lui Urteil. Se uită la chipurile celorlalţi, ignorându-l în mod intenţionat pe anchetatorul senatorial. În cele din urmă, spuse:

— Adevărul este că există fiinţe umane şi în altă parte decât pe Pământ. Există oameni în multe sisteme stelare.

O schimbare bizară se petrecu cu faţa astronomului: aceasta se contractă, se albi şi nările i se lărgiră, de parcă o mânie cruntă l-ar fi copleşit pe bătrân.

— De exemplu, există oameni pe planetele din sistemul Sirius. Dacă ei sunt sabotorii?

— Şi de ce-ar fi ei? Întrebă Lucky imediat.

— De ce n-ar fi? Au mai comis agresiuni împotriva Pământului şi înainte.

Asta cel puţin era adevărat. Lucky Starr însuşi ajutase, nu cu mult timp în urmă, la respingerea unei flotile de invazie siriusiană care poposise pe Ganymede, dar în acel caz ei părăsiseră Sistemul Solar fără să împingă lucrurile spre o confruntare finală. Totuşi, pe de altă parte, era ceva obişnuit pentru mulţi pământeni să dea vina pe siriusieni pentru orice mergea prost.

Doctorul Peverale spunea pe un ton energic:

— Am fost acolo. Am fost pe Sirius cu doar cinci luni în urmă. A trebuit să depăşesc multe piedici birocratice fiindcă pe Sirius nu sunt bine primiţi nici imigranţii, nici vizitatorii, dar a fost o convenţie de astronomie interstelară şi am reuşit să obţin o viză. Eram hotărât să văd cu ochii mei şi trebuie să vă spun că n-am fost dezamăgit.

Planetele din sistemul Sirius sunt slab populate şi sunt extrem de descentralizate. Trăiesc în unităţi familiale izolate, fiecare având propria sursă de energie şi propriile servicii. Fiecare are propriul grup de sclavi mecanici – nu există un alt termen adecvat – sclavi sub forma unor roboţi pozitronici, care fac muncile fizice. Oamenii de pe Sirius îşi păstrează un statut de aristocraţie războinică. Oricare dintre ei poate manevra un crucişător spaţial. Nu-şi vor găsi odihna până când nu vor distruge Pământul.

Bigman se foia neliniştit în scaun:

— Pe nisipurile de pe Marte, numai să încerce! Atâta vă spun, numai să încerce.

— Or să încerce atunci când vor fi pregătiţi cum se cuvine, spuse doctorul Peverale. Şi, dacă nu facem ceva rapid ca să preîntâmpinăm pericolul, vor învinge. În fond, cu ce putem să ne opunem lor? Avem o populaţie de câteva miliarde, e-adevărat, dar câţi dintre ei ştiu să se descurce în spaţiul cosmic? Suntem şase miliarde de iepuri, iar ei sunt un milion de lupi. Pământul e neajutorat şi cu fiecare an devine şi mai neajutorat. Ne hrănim cu cereale de pe Marte şi cu bacterii de pe Venus. Obţinem mineralele care ne trebuie de pe asteroizi şi, atunci când minele funcţionau, le obţineam şi de pe Mercur.

Doctorul Peverale tuşi şi apoi continuă:

— Păi gândiţi-vă că dacă Proiectul Lumina reuşeşte, Pământul va deveni dependent de staţiile spaţiale până şi în felul cum îşi obţine lumina soarelui! Nu vedeţi cât de vulnerabili ne face asta? O expediţie de asalt de pe Sirius, care ne-ar ataca avanposturile din Sistem, ar putea provoca panică şi ar înfometa Pământul fără măcar să lupte cu noi direct. Şi credeţi că putem să le facem ceva în schimb? Indiferent câţi dintre ei am ucide, cei rămaşi sunt autonomi şi independenţi. Oricare dintre ei ar putea continua războiul.

Pasiunea care-l cuprinsese pe bătrânul astronom aproape că-l lăsase fără suflu. Sinceritatea sa nu putea fi pusă la îndoială. Parcă se debarasase de ceva care-l sufoca.

Privirea lui Lucky se întoarse asupra adjunctului doctorului Peverale, Hanley Cook. Individul îşi odihnea fruntea pe încheieturile osoase ale mâinii sale mari. Se înroşise la faţă, dar lui Lucky i se păru că se înroşise nu din pricina mâniei sau a indignării, ci din cauza unui sentiment de jenă.

Scott Mindes rosti cu scepticism:

— Şi care le-ar fi justificarea, doctore Peverale? Dacă se descurcă aşa de bine pe Sirius, ce rost ar avea să vină pe Pământ? Ce ar putea să obţină de la noi? Chiar dacă am

presupune că vor cuceri Pământul, ar trebui să ne asigure existenţa…

— Prostii! Replică astronomul. De ce-ar face-o? Ei ar avea nevoie de resursele şi nu de populaţia terestră. Să vă intre bine în cap. Or să ne lase să murim de foame. Asta ar face parte din politica lor.

— Ei haide, interveni Gardoma. Asta e de necrezut.

— Nu din cruzime, preciză doctorul Peverale. Ei ne dispreţuiesc. Ne consideră doar ceva mai evoluaţi decât nişte animale. Siriusienii sunt foarte mândri de rasa lor. De când pământenii au colonizat pentru prima oară Sirius, au avut foarte mare grijă de zestrea lor genetică pe care au perfecţionat-o până când au scăpat de boli şi de alte caracteristici pe care le consideră indezirabile.

Toţi au o înfăţişare uniformă, în vreme ce pământenii au toate formele, mărimile şi culorile. Siriusienii ne consideră inferiori. De aceea nu ne permit să emigrăm pe Sirius. N-au vrut să mă lase să particip la convenţie până când guvernul nu a recurs la toate presiunile posibile. Astronomii din alte sisteme au fost cu toţii bine veniţi, cu excepţia celor de pe Pământ.

Iar viaţa umană, orice fel de viaţă umană, nu reprezintă mai nimic pentru ei, oricum. Maşinile constituie preocuparea loc centrală. I-am urmărit cum se poartă faţă de oamenii lor metalici. Aproape că au mai multă preţuire faţă de un robot siriusian decât faţă de un om de pe Sirius. Pentru ei, un robot valorează cât o sută de oameni de pe Pământ. Îşi iubesc roboţii şi îi răsfaţă. Nimic nu e prea bun pentru ei.

Lucky murmură:

— Roboţii sunt scumpi. Trebuie trataţi cu mare grijă.

— Poate că aşa este, admise doctorul Peverale. Dar oamenii care s-au obişnuit să-şi facă griji despre problemei maşinilor, devin nepăsători faţă de nevoile oamenilor.

Lucky Starr se aplecă în faţă, cu coatele pe masă, cu o privire serioasă şi având aşternută o expresie gravă pe faţa

cu trăsături frumoase şi tinereşti.

— Doctore Peverale, dacă siriusienii sunt aşa de mândri de rasa lor şi dacă pentru dezvoltarea rasei lor au ales uniformitatea, atunci pe termen lung se vor învinge singuri. Tocmai varietatea speciei umane i-a asigurat progresul. Pământul şi nu Sirius se află în avangarda cercetării ştiinţifice. Pământenii au colonizat Sirius în primul rând şi noi avansăm în noi direcţii în fiecare an, nu verii noştri de pe Sirius. Până şi roboţii pozitronici de care aţi pomenit au fost inventaţi şi puşi la punct pe Pământ de către pământeni.

— Da, spuse astronomul, dar pământenii nu se pot folosi de aceşti roboţi. Ne-ar da peste cap economia, iar noi punem confortul şi securitatea zilei de astăzi deasupra siguranţei zilei de mâine. Ne folosim de avansul nostru ştiinţific ca să devenim mai slabi. Sirius se foloseşte de progresele ştiinţei ca să devină mai puternic. În asta constă diferenţa şi totodată pericolul.

Doctorul Peverale se aşează din nou în scaun, cu o mină sumbră. Debarasorul mecanic începu să cureţe masa.

Lucky arătă spre el:

— Ăsta e un fel de robot, dacă vreţi, spuse el.

Debarasorul mecanic îşi vedea liniştit de treabă. Era un obiect cu suprafaţa netedă, care se mişca lin pe un câmp diamagnetic, astfel încât baza lui uşor curbată nu atingea efectiv podeaua. Tentaculele sale flexibile îndepărtau farfuriile cu delicateţa grijulie, plasându-le pe unele pe suprafaţa superioară, iar pe altele în interiorul unui dulăpior pe care-l avea fixat într-o parte.

— Ăsta nu e decât un automat, spuse cu dispreţ doctorul Peverale. Nu are un creier pozitronic. Nu se poate adapta la schimbările sarcinii pe care o are de îndeplinit.

— Să înţeleg deci, spuse Lucky, că după părerea dumneavoastră siriusienii sabotează Proiectul Lumina?

— Da, asta susţin.

— De ce ar face-o?

Doctorul Peverale ridică din umeri.

— Poate că asta face parte dintr-un plan mai vast. Nu ştiu ce alte probleme mai sunt în Sistemul Solar. Poate că e vorba de primele tatonări întâmplătoare care pregătesc invazia şi cucerirea finală. Proiectul Lumina în sine nu înseamnă nimic, în schimb, pericolul numit Sirius înseamnă totul. Aş vrea să pot face astfel încât Consiliul Ştiinţei, guvernul şi toţi pământenii să conştientizeze acest adevăr.

Hanley Cook tuşi, şi vorbi pentru prima oară:

— Siriusienii sunt oameni ca şi noi toţi. Dacă sunt pe această planetă, atunci unde sunt?

Doctorul Peverale spuse cu răceală:

— Asta ar trebui să afle o expediţie de explorare. O expediţie bine pregătită şi bine echipată.

— Stai puţin, spuse Mindes, cu ochii scânteind de agitaţia care-l cuprinsese. Eu am fost pe partea însorită a acestei planete şi aş fi în stare să jur…

— O expediţie bine pregătită şi bine echipată, repetă cu fermitate bătrânul astronom. Căutările făcute de unul singur nu au nici o relevanţă, Mindes.

Inginerul se bâlbâi o clipă apoi se retrase într-o tăcere jenată.

Lucky spuse pe neaşteptate:

— Urteil, pari nemulţumit de treaba asta. Ce părere ai de versiunea prezentată de doctorul Peverale?

Ochii lui Urteil se ridicară şi se opriră asupra lui Lucky cu o expresie de ură şi sfidare făţişă. Era limpede că nu uitase şi nu avea să uite schimbul de replici care avusese loc mai devreme. Apoi spuse:

— Îmi păstrez părerea pentru mine. Dar am să vă spun totuşi că n-am să mă las prostit de indiferent ce se întâmplă la această masă în seara asta.

Zicând acestea închise gura şi Lucky, după ce aşteptă un moment pentru alte remarci, se întoarse spre Peverale şi spuse:

— Mă întreb dacă într-adevăr avem nevoie de o expediţie completă, domnule Peverale. Dacă pornim de la supoziţia că siriusienii se află aici, pe Mercur, n-am putea oare să deducem unde s-ar putea afla?

— Haide, Lucky, interveni Bigman deodată. Arată-le cum.

Doctorul Peverale întrebă:

— Ce vrei să spui?

— Păi, ce-ar fi cel mai bine pentru siriusieni? Dacă au sabotat Proiectul Lumina la intervale frecvente, ar fi cel mai convenabil pentru ei să aibă o bază în apropierea proiectului. Dar, în acelaşi timp, ar trebui ca baza să nu fie uşor de detectat. E cert că în privinţa celei de-a doua cerinţe au avut succes. Acum, unde s-ar putea ascunde o asemenea bază convenabilă şi totuşi secretă?

Lucky aruncă o privire înjur şi-şi continuă raţionamentul:

— Să împărţim planeta Mercur în două părţi, partea însorită şi partea întunecată. Mie mi se pare că ar fi o prostie din partea lor să-şi stabilească baza pe partea însorită. Prea fierbinte, prea multă radiaţie, prea neospitalieră.

Cook interveni:

— Nu e mai neospitalieră decât partea întunecată.

— Nu, nu, spuse Lucky grăbit, aici greşeşti. Partea însorită prezintă un mediu care este extrem de neobişnuit. Oamenii nu sunt deloc obişnuiţi cu el. Partea întunecată este în schimb ceva foarte familiar. Nu este decât un sol expus spaţiului, iar condiţiile spaţiului cosmic sunt foarte familiare. Partea întunecată este rece, dar nu e mai rece decât spaţiul cosmic. Este întunecată şi lipsită de aer, dar nu e mai întunecată decât orice regiune a spaţiului care nu e luminată direct de soare şi cu siguranţă nu e mai lipsită de aer. Oamenii au învăţat să trăiască confortabil în spaţiu şi pot să trăiască şi pe partea întunecată.

— Continuaţi, spuse doctorul Peverale, cu ochii strălucind de interes. Continuaţi, domnule Starr.

— Dar organizarea unei baze funcţionale pentru o perioadă de câteva luni nu e simplă. Trebuie să aibă o navă sau mai multe nave pentru ca, într-o bună zi, să se întoarcă pe Sirius. Sau, dacă urmează să fie recuperaţi de o navă venită din afară, ar trebui să aibă rezerve importante de alimente şi de apă, precum şi o sursă de energie. Toate acestea ocupă spaţiu, şi în afară de asta trebuie să fie siguri că nu vor fi detectaţi. Prin urmare, rămâne un singur loc unde ar putea să fie.

— Unde, Lucky? Strigă Bigman, care nu mai putea sta locului de nerăbdare. El, cel puţin, nu avea nici o îndoială că orice-ar fi spus Lucky, aşa era. Unde?

— Ei bine, spuse Lucky, când am ajuns prima oară aici, doctorul Mindes a pomenit de minele de pe Mercur, care au fost scoase din uz. Cu doar câteva minute în urmă, doctorul Peverale a vorbit despre minele de pe Mercur care cândva au funcţionat. Din asta am dedus că trebuie să existe pe planetă puţuri şi coridoare de mină părăsite, iar acestea trebuie să fie ori aici, ori la Polul Sud, dat fiind că regiunile polare sunt singurele locuri unde temperaturile extreme nu ating valori prea mari. Am dreptate?

Cook spuse cu ezitare:

— Da, există mine aici. Înainte de înfiinţarea Observatorului, Cupola a fost centrul minier.

— Atunci ne aflăm deasupra unei gropi mari în suprafaţa planetei. Dacă siriusienii au reuşit să ascundă o bază de mari dimensiuni, unde ar putea ea să se afle? Aceasta este direcţia din care vine pericolul!

Un murmur de apreciere făcu înconjurul mesei, dar fu întrerupt brusc de tonurile guturale ale lui Urteil.

— Totul e foarte frumos, spuse el, dar cu asta ce-am rezolvat? Ce-ai de gând să faci în privinţa asta?

— Bigman şi cu mine, spuse Lucky, intenţionăm să intrăm în mine imediat ce suntem gata cu pregătirile. Dacă acolo se află ceva, vom descoperi.

Pregătiri.

Doctorul Gardoma întrebă cu un ton aspru:

— Intenţionaţi să plecaţi singuri?

— De ce nu? Interveni Urteil. Faptele de eroism nu costă mult. Bineînţeles că se vor duce singuri. Ei ştiu foarte bine că acolo nu se află nimeni şi nimic.

— Nu vrei să mergi şi tu cu noi? Întrebă Bigman. Dacă ai lăsa gura aia mare acasă, ai putea încăpea într-un costum spaţial.

— Tu însă nu cred că-ai putea să umpli un costum nici măcar dacă ţi-ai dubla dimensiunile, replică sarcastic Urteil.

Doctorul Gardoma spuse din nou:

— N-are nici un rost să mergeţi singuri dacă…

— O investigaţie preliminară, spuse Lucky, n-o să facă nici un rău. De fapt, Urteil s-ar putea să aibă dreptate. În cel mai rău caz, vom ţine legătura cu Cupola, sperând să ne descurcăm cu orice siriusian am întâlni în cale. Eu şi Bigman suntem obişnuiţi să ne rezolvăm situaţiile dificile.

— În afară de asta, adăugă Bigman cu un zâmbet larg pe faţa-i liliputană, nouă chiar ne plac situaţiile dificile.

Lucky zâmbi şi se ridică în picioare.

— Acum o să vă rugăm să ne scuzaţi…

Urteil se ridică imediat, se întoarse şi plecă ţanţoş. Lucky îl urmări gânditor cu privirea un timp, apoi îl opri pe Hanley Cook, care tocmai trecea pe lângă ei. Îl prinse uşor de cot, iar Cook se uită ia el cu o privire îngrijorată:

— Da. Ce doriţi, sir?

Lucky întrebă pe un ton scăzut:

— Pot să vă văd la locuinţa noastră, cât mai curând posibil?

— Voi fi acolo în cincisprezece minute. E bine?

— Perfect.

Cook întârzie foarte puţin faţă de intervalul estimat. Intră cu paşi uşori în locuinţă, păstrând pe chip expresia preocupată care părea să fie o trăsătură constantă. Era un bărbat de aproape cincizeci de ani, cu o faţă ascuţită şi părul castaniu deschis, care începea să încărunţească. Lucky spuse:

— Îmi cer scuze că am uitat să vă spunem unde e locuinţa noastră. Cook păru surprins:
— Am ştiut unde aţi fost repartizat.
— Păi atunci e bine. Vă mulţumim că aţi venit la solicitarea noastră.
— Oh, făcu Cook, ezitând, apoi adăugă grăbit:
— Cu plăcere, cu plăcere.
— E o mică problemă cu costumele izolante din această cameră. Cele pe care intenţionam să le folosim pe partea însorită a planetei.
— Cu costumele izolante? Doar n-am uitat filmul cu instrucţiuni, nu?
— Nu, nu. Pe ăla l-am vizionat. E cu totul altceva.
— E ceva în neregulă?
— Ceva în neregulă? Strigă Bigman. Uitaţi-vă şi singur!
Micul marţian îşi întinse braţele ca să lase să se vadă tăieturile. Cook se albi mai întâi la faţă, apoi se înroşi încet şi ochii i se măriră de groază.
— Nu-nţeleg… E imposibil… Aici, în Cupolă!
— Cel mai important e să le înlocuim.
— Dar cine-ar fi putut să facă aşa ceva? Trebuie să aflăm!
— N-are nici un rost să-l deranjăm pe doctorul Peverale.
— Nu, nu, spuse Cook imediat, de parcă nici nu se gândise la asta până atunci.
— Vom afla amănuntele la momentul potrivit. Până atunci aş dori să fie înlocuite.
— Fireşte. Am să mă ocup de asta imediat. Nu-i de mirare că aţi vrut să mă vedeţi. Pe spaţiu…
Se ridică în picioare rămas parcă fără grai şi dădu să plece.
Dar Lucky îl opri.
— O clipă, ăsta e un aspect minor. Sunt alte lucruri pe care trebuie să le discutăm. Apropo, înainte să trecem la altceva… Înţeleg că nu sunteţi de acord cu părerile doctorului Peverale în privinţa siriusienilor.
Cook se încruntă.

— Aş prefera să nu discutăm despre asta.
— V-am urmărit în timp ce domnia sa vorbea. Mi s-a părut că dezaprobaţi spusele sale.
Cook se aşează din nou. Îşi împreună degetele osoase şi spuse:
— E bătrân. De ani de zile are o obsesie în privinţa siriusienilor. Aproape că a devenit ceva patologic. Îi vede ascunşi pe sub pat. Dă vina pe ei pentru orice. De când s-a întors de pe Sirius e mai rău ca oricând, din cauza întâmplărilor prin care susţine că ar fi trecut.
— Şi prin ce fel de întâmplări a trecut?
— Nimic înfiorător, presupun. Dar l-au supus la o carantină. I-au repartizat o clădire separată. Uneori au fost prea politicoşi. Pe urmă i-au impus un robot pozitronic care să aibă grijă de serviciile sale personale.
— A obiectat şi la asta?
— Susţine că asta s-a întâmplat pentru că siriusienii n-au vrut să se apropie ei înşişi de el. Asta voiam să vă spun. Doctorul Peverale a luat totul ca pe o insultă.
— Aţi fost împreună cu el acolo?
Cook clătină din cap.
— Sirius n-a vrut să accepte decât un singur om, iar el era şeful. Ar fi trebuit să mă duc eu. Serios vorbind, e deja prea bătrân… Prea bătrân.
Cook vorbea pe un ton meditativ. Deodată îşi ridică privirea.
— Apropo, tot ce v-am spus e strict confidenţial.
— Absolut, îl asigură Lucky.
— Dar prietenul dumitale? Spuse cu nesiguranţă Cook. Vreau să spun, ştiu că e un om de onoare, dar mi se pare că e cam… Ăă… Repezit.
— Hei, începu Bigman ţepos.
Cu un gest plin de afecţiune, Lucky îşi coborî mâna pe capul micului său prieten, ciufulindu-i părul de pe frunte.
— Mda, e cam repezit, spuse el, după cum aţi văzut şi la banchet. Nu reuşesc mereu să-l opresc la timp şi uneori,

când e supărat rău, se repede cu gura şi cu pumnii în loc să se folosească de cap. Asta e un lucru pe care trebuie să-l am mereu în minte. Totuşi, atunci când îi cer în mod expres să păstreze tăcerea asupra unui lucru, nu scoate o vorbă, aşa că asta e.

— Mulţumesc, spuse Cook.

Lucky continuă:

— Ca să revenim la întrebarea mea iniţială. Sunteţi de acord cu îngrijorarea doctorului Peverale cu privire la siriusieni în cazul de faţă?

— Nu ştiu. De unde-ar fi putut ei să afle de Proiectul Lumina şi de ce le-ar păsa? Nu-i văd trimiţând nave şi oameni, riscând să intre în conflict cu Sistemul Solar doar pentru a rupe câteva cabluri. Bineînţeles, vă spun încă o dată, doctorul Peverale s-a simţit jignit de o bună bucată de vreme…

— În ce sens?

— Păi, Mindes şi oamenii lui s-au stabilit aici pe vremea când el se afla pe Sirius. I-a găsit aici când s-a întors. Ştia că vor veni în cele din urmă. Era ceva planificat de ani de zile. Cu toate acestea, a fost un şoc pentru el să revină şi să-i găsească aici.

— A încercat să se descotorosească de Mindes?

— Oh, nu, nimic de genul ăsta. A fost chiar prietenos. E doar sentimentul că într-o bună zi va fi şi el înlocuit, poate în curând, şi presupun că urăşte gândul ăsta. Aşa că-i face bine să preia conducerea şi să lanseze o afacere de proporţii împotriva siriusienilor. Asta e copilul lui, înţelegeţi?

Lucky încuviinţă din cap, apoi spuse:

— Spuneţi-mi, aţi fost vreodată pe Ceres?

Cook îşi arătă surprinderea faţă de schimbarea subiectului, dar spuse:

— Ocazional. De ce?

— Cu doctorul Peverale? Singur?

— De regulă, cu el. El merge acolo mai frecvent decât mine.

Lucky zâmbi larg.

— Aţi fost acolo atunci anul trecut când a avut loc raidul piraţilor?

Cook zâmbi şi el.

— Nu, dar bătrânul a fost. Am auzit povestea de mai multe ori. Era foarte supărat din cauza asta. Practic, el n-a fost niciodată bolnav, dar uite că de data asta a fost nevoit să stea pe tuşă. A ratat totul.

— Ei, ce să-i faci, se mai întâmplă… Şi-acum, cred c-ar fi bine să trecem la problema centrală. Nu mi-a plăcut că l-am deranjat pe doctorul Peverale. Cum ziceai şi dumneata, e un om în vârstă. Eşti al doilea la comandă şi binişor mai tânăr…

Lucky zâmbi.

— Da, fireşte. Ce pot să fac?

— E vorba de minele părăsite. Presupun că undeva în Cupolă se află documente, hărţi, ceva care ne va lămuri cu privire la dispunerea puţurilor principale şi aşa mai departe. Evident, nu putem rătăci la întâmplare.

— Sunt sigur că există aşa ceva, confirmă Cook.

— Şi ai putea să faci rost de ele şi poate să le consultăm împreună?

— Da, fireşte.

— Acum, din câte ştii, doctore Cook, sper că minele sunt în stare bună, nu? Adică nu există pericolul să se prăbuşească sau ceva de genul ăsta…

— Oh nu, sunt sigur că aşa ceva n-ar fi posibil. Cupola a fost construită chiar deasupra unora dintre puţuri, şi a trebuit să facem nişte prospecţiuni atunci când s-a înfiinţat Observatorul. Puţurile sunt bine consolidate şi totalmente sigure, mai ales la gravitaţia de pe Mercur.

— Cum se face, interveni Bigman, că minele au fost închise dacă sunt într-o stare aşa de bună?

— O întrebare bună, spuse Cook şi un mic zâmbet răzbătu prin expresia sa statornică de melancolie. Vreţi s-auziţi explicaţia adevărată sau cea interesantă?

— Pe-amândouă, spuse Bigman.

Cook oferi ţigări celorlalţi, care refuzară, apoi îşi aprinse o ţigară, după ce o bătu distrat de dosul mâinii.

— Adevărul sună cam aşa. Mercur are o densitate destul de mare şi s-a sperat că ar putea să constituie o sursă bogată de metale grele: plumb, argint, mercur, platină. Şi a fost, într-adevăr; nu atât de bogată precum se presupunea, dar destul. Din nefericire, exploatarea s-a dovedit neeconomică. Extragerea minereului de aici şi transportarea sa pe Pământ sau chiar şi pe Lună creştea preţul acestuia prea mult.

Cât despre explicaţia interesantă, e vorba de cu totul altceva. La înfiinţarea Observatorului, acum cincizeci de ani, minele continuau să reprezinte un motiv de preocupare, deşi unele din ele începuseră să fie închise. Primii astronomi ajunşi aici au auzit poveşti de la mineri şi le-au transmis mai departe nou veniţilor. Face parte din zestrea de legende a planetei.

— Ce fel de poveşti? Întrebă Bigman.

— Se pare că au murit mineri în puţuri.

— Pe nisipurile de pe Marte! Strigă Bigman. Păi se moare peste tot. Crezi că trăieşte cineva veşnic?

— Ăştia au murit îngheţaţi.

— Şi?

— Era vorba de un fenomen misterios. În acele zile, puţurile erau destul de bine încălzite, iar costumele lor de protecţie erau funcţionale. Poveştile, după cum ştiţi, erau înflorite şi până la urmă s-a ajuns ca minerii să refuze să mai intre în mine altfel decât în grup, pe urmă n-au mai vrut să intre deloc şi minele au fost închise.

Lucky încuviinţă din cap şi spuse:

— Poţi să obţii planurile minelor?

— Fără probleme. Şi am să trimit să înlocuiască şi costumul defect.

Pregătirile au continuat ca pentru o mare expediţie. Un nou costum izolant a fost adus pentru a-l înlocui pe cel tăiat şi, după ce a fost testat, a fost pus deoparte. La urma urmelor, pe partea întunecată a planetei urmau să folosească costume spaţiale obişnuite.

Au fost aduse hărţi pentru a fi studiate. Împreună cu Cook, Lucky a schiţat o un posibil traseu de explorare, urmând principalele puţuri miniere.

Lucky îl lăsă pe Bigman să aibă grijă de ambalarea unităţilor auxiliare cu alimentele omogenizate şi cu apă (care puteau fi îngurgitate fără dezbrăcarea costumului), să se asigure de încărcarea unităţilor de alimentare cu energie, să verifice presiunea buteliilor de oxigen şi să inspecteze eficienţa funcţională a unităţii de eliminare a deşeurilor şi a recirculatorului de umezeală.

În schimb el făcu o scurtă călătorie până la nava lor, Shooting Star. Făcu această călătorie pe la suprafaţă, purtând în spate un rucsac al cărui conţinut nu-l discută cu Bigman. Se întoarse fără el, dar aducând cu sine două obiecte mici care arătau ca două catarame de centură groase, uşor curbate, din oţel mat, având în centru un dreptunghi roşu cu suprafaţa sticloasă.

— Ce-i aia? Întrebă Bigman.

— Microergometre, răspunse Lucky. Sunt experimentale. Ştii, sunt la fel ca ergometrele de la bord, numai că alea sunt fixate de podea.

— Ce pot să detecteze şmecheriile astea?

— Nimic la o distanţă de trei sute de mii de kilometri, cum ar face-o un ergometru de navă, dar pot să detecteze totuşi surse de energie atomică până la o distanţă de vreo cincisprezece kilometri. Uite, Bigman, se activează de-aici. Vezi?

Lucky apăsă cu unghia degetului mare pe o mică fantă situată pe partea laterală a mecanismului. O secţiune

metalică pătrunse înăuntru, apoi afară şi imediat dreptunghiul roşu de la suprafaţă străluci intens. Lucky întoarse micul ergometru în toate direcţiile. Într-o anumită poziţie, micul dreptunghi străluci cu intensitatea unei nove.

— Asta, zise Lucky, e probabil direcţia centralei electrice a Cupolei. Putem regla aparatul să elimine această indicaţie. E un pic mai dificil.

Acţionă cu multă meticulozitate reglajul prin intermediul celor două butoane atât de discret poziţionate încât aproape că erau invizibile.

Zâmbi în timp ce lucra, faţa sa tânără fiind luminată de plăcere.

— Ştii, Bigman, ori de câte ori îl vizitez pe unchiul Hector, mă pricopsesc cu ultimele invenţii ale Consiliului. Zice că ţinând cont de riscurile pe care noi doi ni le asumăm de fiecare dată (ştii cum vorbeşte el) am avea nevoie de ele. Uneori, totuşi, am impresia că nu vrea decât ca cu ajutorul nostru să testeze pe teren aceste minunăţii tehnice. Ăsta, de exemplu, s-ar putea să fie util până la urmă.

— În ce fel, Lucky?

— Păi, mai întâi şi-ntâi, Bigman, dacă siriusienii s-au ascuns în mine, cu siguranţă că au o mică centrală electrică. Nu se poate altfel. Ar avea nevoie de energie pentru încălzire, pentru electroliza apei şi aşa mai departe. Acest ergometru ar trebui să detecteze acest lucru de la o distanţă suficientă. Şi, în al doilea rând…

Rămase dintr-o dată tăcut, şi buzele lui Bigman se strânseră într-o expresie de tristeţe. Ştia ce înseamnă această tăcere. Lucky avea nişte gânduri despre care mai târziu avea să susţină că erau prea vagi pentru a merita să fie formulate cu glas tare.

— Şi unul din ergometrele alea e pentru mine? Întrebă el.

— Ai ghicit, spuse Lucky aruncând unul din aparate spre micul său prieten. Bigman îl prinse din zbor.

Hanley Cook îi aştepta la ieşirea din apartament. Erau îmbrăcaţi în costume, dar îşi ţineau căştile la subsuoară.

— M-am gândit să vă conduc până la cea mai apropiată intrare în puţuri, spuse Cook.

— Mulţumim, răspunse Lucky.

Era spre sfârşitul perioadei de somn din Cupolă. Oamenii aveau grijă întotdeauna să stabilească o alternanţă între somn şi veghe, ca pe Pământ, chiar şi acolo unde lipsea alternanţa naturală între zi şi noapte. Lucky alesese în mod intenţionat acest moment, pentru că nu voia să intre în mine a fruntea unei procesiuni de gură-cască. În treaba asta primiseră sprijinul doctorului Peverale.

Coridoarele Cupolei erau pustii. Iluminatul era discret, şi în timp ce mergeau o linişte grea părea să se lase asupra lor în vreme ce clănţănitul bocancilor pe podea se auzea şi mai tare.

Cook se opri şi spuse:

— Aceasta e Intrarea Doi.

— În regulă, spuse Lucky. Sper că o să vedem în curând şi altă intrare.

— Exact.

Cook acţionă încuietoarea cu obişnuita sa gravitate posomorâtă, în vreme ce Lucky şi Bigman îşi puneau căştile, prinzându-le ferm cu ajutorul siguranţelor paramagnetice. Lucky trase în piept aerul artificial aproape cu plăcere, fiind obişnuit cu acesta.

Mai întâi Lucky, apoi Bigman, păşiră în sas. Peretele se închise în urma lor.

— Eşti gata, Bigman? Întrebă Lucky.

— Cred şi eu, Lucky.

Cuvintele lui răsunară în receptorul radio al lui Lucky şi mica sa siluetă se vedea ca o umbră în lumina extrem de slabă a sasului.

Deodată zidul opus se deschise. Se simţea suflul uşor de aer care scăpa în vid. Cei doi prieteni trecură din nou prin deschizătură.

O atingere a butoanelor de control externe şi zidul se închise iar în urma lor. De data asta, dispăru şi lumina.

Rămaşi într-un întuneric absolut, cei doi se aflau în minele liniştite şi pustii de pe Mercur.

Minele de pe Mercur.

După ce îşi aprinseră luminile costumelor, întunericul se împrăştie pe o zonă restrânsă. Luminară un tunel care se întindea înaintea lor, din ce în ce mai întunecat până când se sfârşea într-o beznă absolută. Aşa cum se întâmpla mereu în vid, fasciculul luminos era perfect delimitat. Tot ce se afla în afara fasciculului, rămânea complet negru.

Pământeanul înalt şi micul lui însoţitor marţian înfruntară întunericul şi porniră înainte spre măruntaiele planetei Mercur.

Ajutat de lumina răspândită de sistemele de iluminare ale costumelor, Bigman cerceta cu curiozitate tunelul, care semăna cu cele pe care le văzuse pe Lună. Rotunjit şi netezit cu ajutorul blasterelor şi al procedurilor de dezintegrare, tunelul se întindea drept şi uniform. Pereţii erau curbaţi şi se împreunau în tavanul stâncos. Secţiunea transversală ovală, uşor aplatizată deasupra şi aplatizată considerabil în partea inferioară contribuia la o mare rezistenţă structurală.

Bigman îşi auzea paşii prin aerul din interiorul costumului. Paşii lui Lucky îi simţea doar ca pe nişte neînsemnate şocuri vibratorii. Nu era tocmai un sunet, dar pentru un om care-şi petrecuse o mare parte din viaţă în vid sau la presiuni apropiate de vid precum Bigman, era aproape la fel de semnificativ. Putea „auzi” vibraţia materialului solid aşa cum un pământean normal ar auzi vibraţia aerului care se numeşte „sunet”.

Periodic treceau pe lângă coloane din rocă lăsate neprelucrate care serveau drept contraforţi pentru straturile de stâncă situate între tavanul tunelului şi suprafaţă. Şi în privinţa asta semănau cu minele de pe Lună, exceptând faptul că aici contraforţii erau şi mai groşi, şi mai numeroşi, ceea ce era explicabil deoarece Mercur,

aşa mic cum este, are o gravitaţie de două ori şi jumătate mai mare decât cea a Lunii.

Tunelele se ramificau pornind din puţul principal prin care se deplasau. Lucky, care lăsa impresia că nu se grăbeşte deloc, se oprea la fiecare deschidere, pentru a compara situaţia cu hărţile pe care le avea la el.

Pentru Bigman, aspectul cel mai melancolic al minelor îl constituiau vestigiile rămase de la oamenii care trecuseră cândva pe-aici: bolţurile cu care altădată erau prinse plafonierele care menţineau în coridoare o lumină apropiată de cea a zilei, urmele uşoare din locurile unde releele paramagnetice permiseseră cândva tracţiunea cărucioarelor cu minereu, nişele laterale în care trebuie să fi existat cândva camere, în care minerii îşi luau dejunul pregătit în bucătăriile de campanie, şi laboratoare, unde eşantioanele de minereu erau analizate.

Totul era demontat acum, şi nu mai rămăseseră decât pereţii stâncoşi.

Dar Bigman nu era omul care să zăbovească prea mult asupra unor astfel de lucruri. Mai curând îl îngrijora lipsa de evenimente. Doar nu venise până aici doar ca să se plimbe.

— Lucky, spuse el într-un târziu, ergometrul nu arată absolut nimic.

— Ştiu, Bigman. Acoperire.

O spusese pe un ton liniştit fără nici o intonaţie deosebită, dar Bigman ştia despre ce era vorba. Împinse comutatorul staţiei sale radio către o anumită poziţie în care acesta acţiona un scut de protecţie pentru unda purtătoare şi bruia mesajul. Nu făcea parte din dotarea normală a unui costum spaţial, dar pentru Lucky şi Bigman făcea parte din echipamentul obişnuit. Bigman adăugase din reflex dispozitivul de bruiere la elementele de control ale staţiei atunci când pregătise costumele.

Inima lui Bigman începu să bată mai repede. Când Lucky cerea un fascicul focalizat şi bruiat între ei, pericolul era pe-

aproape. Sau, în orice caz, mai aproape.

— Ce s-a-ntâmplat, Lucky?

— E timpul să stăm de vorbă.

Vocea lui Lucky avea o sonoritate uşor îndepărtată, de parcă s-ar fi auzit venind din toate direcţiile. Asta se datora inevitabilei lipse de precizie a receptorului dispozitivului de bruiere, care lăsa mereu o mică fracţiune de „zgomot”. Lucky spuse:

— Acesta e Tunelul 7a, conform hărţii. Se întoarce pe o rută destul de simplă la unul din puţurile verticale ce duc la suprafaţă. Mă voi duce acolo.

Uluit, Bigman replică:

— Te vei duce acolo? De ce, Lucky?

— Ca să ajung la suprafaţă, spuse Lucky râzând încet. Ce alt motiv aş putea avea?

— Păi, de ce?

— Pentru a merge pe la suprafaţă până la hangar şi la nava noastră. Când am fost ultima oară pe navă, mi-am luat costumul izolant cu mine.

Bigman reflectă un timp apoi spuse:

— Să înţeleg de-aici că te vei îndrepta spre partea însorită?

— Întocmai. Mă voi îndrepta spre marele Soare. Cel puţin ştiu că n-am cum să mă rătăcesc, din moment ce nu trebuie decât să urmăresc strălucirea coroanei solare de la orizont. Ceea ce simplifică foarte mult situaţia.

— Haide, Lucky, las-o baltă! Am crezut că în mine îi vom găsi pe siriusieni. N-ai demonstrat tu asta la banchet?

— Nu, Bigman, n-am demonstrat-o. N-am făcut decât să vorbesc cât mai convingător, de parcă ar fi fost un lucru dovedit deja.

— Atunci de ce nu mi-ai spus şi mie?

— Întrucât am mai discutat despre asta şi-nainte, nu vreau să mă repet. Nu pot să risc ca tu să-ţi pierzi cumpătul într-un moment nepotrivit. Dacă ţi-aş fi spus că venirea noastră aici face parte dintr-un plan mai amplu şi dacă, din cine ştie

ce motiv, Cook te-ar fi enervat, era posibil să-ţi scape ceva care-ar fi compromis totul.

— Ba nu mi-ar fi scăpat nimic, Lucky. Numai că ţie nu-ţi place să dezvălui nimic până când nu ai totul pregătit în amănunt.

— E şi ăsta un motiv, admise Lucky. În orice caz, asta-i situaţia. Am vrut ca toată lumea să creadă că mă voi duce să cercetez minele şi nimănui să nu-i treacă prin cap că aş avea de gând să ajung pe partea însorită a planetei. Cea mai bună metodă de a realiza acest lucru a fost ca nimeni, nici măcar tu, Bigman, să nu creadă altceva.

— Şi poţi să-mi spui de ce, Lucky? Sau şi ăsta e un mare secret?

— Pot să-ţi spun că am puternica impresie că sabotajele au în spate pe cineva din Cupolă. Nu cred în teoria siriusiană.

Bigman se arătă dezamăgit.

— Vrei să spui că aici în minele astea nu e nimic?

— Se poate să mă înşel. Dar sunt de acord cu doctorul Cook. Este mult prea improbabil ca siriusienii să se întrebuinţeze într-atât încât să înfiinţeze o bază secretă pe Mercur doar pentru câteva acţiuni de sabotaj. Mult mai simplu ar fi fost ca, în acest scop, să mituiască un pământean ca s-o facă. În definitiv, cine-a tăiat costumele izolante? Asta, cel puţin, nu poate fi pusă pe seama siriusienilor. Nici măcar doctorul Peverale n-a sugerat că ar fi siriusieni în interiorul Cupolei.

— În cazul ăsta, Lucky, cauţi un trădător?

— Caut un sabotor. Ar putea fi un trădător plătit de siriusieni, sau ar putea acţiona din motive personale. Sper să găsesc răspunsul pe partea însorită a planetei. Şi mai sper ca perdeaua mea de fum privind invazia minelor să împiedice vinovatul să-şi găsească timp să-i ascundă urmele sau să-mi pregătească o primire incomodă.

— Ce răspuns speri te aştepţi să găseşti?

— Am să ştiu când am să aflu.

— OK, spuse Bigman. Mă dau bătut. Să mergem.

— Hei, stai niţeluş, strigă Lucky sincer tulburat. Pe Galaxie, am spus că mă voi duce acolo! Nu există decât un singur costum izolant. Tu rămâi aici!

Pentru prima oară Bigman sesiză importanţa pronumelui folosit de Lucky, care spusese într-adevăr, mă voi duce" nu ne vom duce". Şi totuşi, Bigman, bazându-se exclusiv pe experienţa trecută, presupusese că „mă" însemna de fapt „ne".

— Lucky! Ţipă el, oscilând între furie şi consternare. De ce trebuie să rămân?

— Pentru că vreau ca oamenii din Cupolă să fie siguri că ne aflăm aici. Urmăreşti harta şi te ţii de traseul de care am vorbit, sau ceva apropiat. Iei legătura cu Cook la fiecare oră. Le spui unde te afli, ce vezi, le spui adevărul; nu trebuie să inventezi nimic. În afară de faptul că le vei spune că sunt cu tine.

Bigman reflectă asupra acestui aspect.

— Şi dacă vor dori să vorbească cu tine?

— Le spui că sunt ocupat. Le spui că trebuie să-ntrerupi legătura. Născoceşte ceva în aşa fel încât să creadă că sunt cu tine. Ai priceput?

— În regulă. Pe nisipurile de pe Marte! Tu o să mergi pe partea însorită şi o să ai parte de toată distracţia, iar eu o să umblu brambura de colo-colo prin beznă şi-o să mă joc cu staţia radio.

— Nu te-ntrista, Bigman, fiindcă s-ar putea să existe ceva în mine. N-am întotdeauna dreptate.

— Pariez că de data asta ai. Nu e nimic aici.

Lucky nu se putu abţine să nu glumească:

— E moartea prin îngheţ de care a vorbit Cook. Ai putea să cercetezi chestia asta.

Bigman nu gustă gluma prietenului său şi spuse:

— Haide, las-o moartă.

Urmă o scurtă pauză. Deodată Lucky îşi aşează mâna pe umărul celuilalt.

— Ai dreptate, Bigman, asta n-a avut nici un haz şi-mi cer scuze. Acum, serios vorbind, fruntea sus. O să fim din nou împreună peste puţină vreme. Ştii bine asta.

Bigman îi dădu la o parte braţul lui Lucky şi spuse:

— În regulă, nu-ţi mai da atâta osteneală. Dacă-mi spui că aşa trebuie să fac, aşa voi face. Numai că dacă n-am să mai fiu cu ochii pe tine, rişti să faci insolaţie pe-acolo, bivol mare ce eşti.

— Am să-ncerc să mă păzesc, spuse râzând Lucky. Apoi se întoarse şi abia făcu doi paşi de-a lungul tunelului 7a că Bigman îl şi strigă:

— Lucky!

— Cee?

Bigman îşi drese glasul.

— Ai grijă, nu risca prosteşte, bine? De data asta n-am să mai fiu prin preajmă ca să te scot din necazuri.

— Acum vorbeşti exact ca unchiul Hector, Bigman. Ce-ar fi ca şi tu să asculţi de propriile tale sfaturi?

Era modalitatea cea mai făţişă de a-şi exprima afecţiunea adevărată pe care şi-o purtau reciproc. Lucky îi făcu cu mâna şi, după ce zăbovi o clipă în lumina împrăştiată de costumul lui Bigman, se întoarse încă o dată şi plecă.

Bigman se uită în urma lui, urmărindu-i silueta care se topea în întunericul din jur până când dispăru după un colţ al tunelului.

Simţi cum liniştea şi singurătatea îşi dublează intensitatea. Dacă n-ar fi fost John Bigman Jones, poate că s-ar fi lăsat copleşit de senzaţia de singurătate care-l cuprindea.

Dar era John Bigman Jones aşa că strânse din dinţi şi pomi în lungul puţului principal cu paşi hotărâţi.

Cincisprezece minute mai târziu, Bigman făcu primul apel către Cupolă. Se simţea nenorocit.

Cum de putuse să creadă că Lucky se aşteptase cu adevărat ca în mine să existe ceva interesant? Ar fi aranjat oare Lucky să se trimită apeluri radio pe care siriusienii să le intercepteze şi să le urmărească?

Într-adevăr, era un fascicul îngust, dar mesajele nu erau codificate şi nici un fascicul nu era atât de îngust ca să nu poate fi interceptat cu răbdare.

Se întrebă de ce Cook permisese un asemenea aranjament şi aproape imediat îi trecut prin minte că nici Cook nu credea în povestea cu siriusienii. Numai Bigman crezuse. Ce deştept!

În clipele acelea, îi venea să muşte din carcasa unei nave spaţiale de furie.

Luă legătura cu Cook şi îi transmise semnalul convenit pentru situaţii fără probleme.

Vocea lui Cook se auzi imediat:

— Totul e-n regulă?

— Pe nisipurile de pe Marte, da! Lucky e în faţa mea cu vreo şase metri dar nu se vede absolut nimic. Uite ce, am transmis semnalul convenit pentru totul e limpede, aşa că data viitoare te rog să mă crezi fără să mai ceri vreo confirmare.

— Vreau să vorbesc cu Lucky Starr.

— De ce? Bigman se străduia cu un oarecare efort să-şi păstreze nonşalanţa. O să vorbeşti data viitoare.

Cook avu o ezitare apoi spuse:

— În regulă.

Bigman încuviinţă sumbru din cap, numai pentru sine. Nu va mai fi o dată viitoare. Va transmite doar semnalul pentru „totul e în regulă” şi gata… Numai că nu ştia cât va mai trebui să rătăcească prin întuneric până să primească veşti de la Lucky. O oră? Două? Şase? Şi dacă treceau şase ore şi nu primea nici un semn de viaţă de la prietenul său? Cât mai trebuia să rămână acolo? Cât mai putea să rămână?

Şi dacă Cook cerea la un moment dat amănunte specifice? Lucky îi spusese să descrie ce vede, dar dacă Bigman nu reuşea, din greşeală, să-şi joace rolul cum se cuvine? Dacă se dădea de gol şi lăsa să-i scape faptul că Lucky se afla de fapt pe partea în sorită a planetei? Lucky nu va mai avea niciodată încredere în el! Cu nimic!

Înlătură acest gând din minte. Nu i-ar fi făcut nici un bine dacă s-ar fi concentrat asupra lui.

Măcar de s-ar fi ivit ceva care să-l distragă. Altceva în afară de vid şi de întuneric, în afară de uşoara vibraţie a paşilor săi şi de sunetul propriei sale respiraţii.

Se opri ca să-şi verifice poziţia în puţul principal. Pasajele laterale aveau săpate clar în pereţi litere şi numere de identificare, iar timpul nu acţionase în sensul ştergerii lor. Verificarea nu era deloc dificilă.

Cu toate acestea, temperatura scăzută făcea harta fragilă şi dificil de manevrat şi asta nu avea darul de a-i îndulci starea psihică. Aprinse lumina panoului de control de pe piept gândindu-se să regleze deumidificatorul. Suprafaţa interioară a vizorului de la cască începea să se aburească de la umezeala respiraţiei, probabil fiindcă temperatura din costum crescuse o dată cu furia sa, îşi spuse el.

Tocmai terminase de reglat dispozitivul când îşi mişcă rapid capul într-o parte, ca şi cum dintr-o dată ar fi ciulit o ureche ca să asculte ce se petrecea acolo.

Tocmai asta şi făcea. Se străduia să simtă ritmul vibraţiei slabe pe care o „auzea” acum doar pentru că se oprise din mers.

Îşi ţinu respiraţia şi rămase la fel de nemişcat ca pereţii tunelului.

— Lucky? Şuieră el în transmiţător. Lucky?

Degetele mâinii sale drepte reglaseră butoanele de control. Unda purtătoare era bruiată. Nimeni altul n-ar fi putut să priceapă ceva din şoapta aceea uşoară. Dar Lucky ar fi înţeles şi curând vocea lui avea să îi răspundă. Bigman fu nevoit să recunoască ruşinat cât de binevenită avea să fie acea voce.

— Lucky? Spuse el din nou.

Vibraţia continuă. Nu se auzi nici un răspuns.

Respiraţia lui Bigman se acceleră, mai întâi din cauza încordării nervoase, apoi datorită bucuriei sălbatice născută

din entuziasmul care îl cuprindea ori de câte ori pericolul se afla pe aproape.

În minele de pe Mercur se mai afla cineva împreună cu el. Altcineva în afară de Lucky.

Atunci, cine? Un siriusian? Să fi avut până la urmă dreptate Lucky deşi crezuse că nu face decât să arunce o perdea de fum ca să-i amăgească pe ceilalţi?

Posibil.

Bigman îşi scoase blasterul din toc şi-şi stinse lumina costumului.

Ştiau oare ceilalţi că el se afla aici? Veneau să-l prindă?

Vibraţiile nu erau „sunetul" confuz şi aritmie specific unui grup de oameni. Pentru urechea exersată a lui Bigman, vibraţiile distinct separate erau „sunetul" paşilor unui singur om, care înainta ritmic.

Iar Bigman nu se sfia să dea ochi cu orice om, oriunde, şi în orice condiţii.

În linişte, ridică mâna şi pipăi peretele cel mai apropiat. Vibraţiile se înteţeau sesizabil. Asta însemna că celălalt venea din direcţia aceea.

Se mişcă înainte în bezna neagră, continuând să atingă uşor cu mâna peretele. Vibraţiile provocate de celălalt erau prea intense, prea lipsite de orice precauţie. Ori celălalt se credea singur în mină (aşa cum şi Bigman se crezuse până cu câteva clipe în urmă), ori, dacă într-adevăr îl urmărea pe Bigman, nu prea cunoştea particularităţile deplasării prin vid.

Paşii lui Bigman se stinseseră până la un „murmur" în timp ce se deplasa ca o felină, în schimb vibraţiile provocate de celălalt nu prezentau nici o schimbare. Încă o dată, dacă celălalt îl urmărea pe Bigman după sunet, această subită modificare în felul de a se deplasa al acestuia ar fi trebuit să-şi găsească reflectarea în mişcările celuilalt. Dar întrucât nu se putea sesiza nimic, se impunea aceeaşi concluzie ca înainte.

Bigman făcu la dreapta la prima ramificaţie laterală a tunelului şi-şi continuă drumul. Mâna care atingea peretele îl călăuzea instantaneu către celălalt.

Şi deodată, în depărtare, se văzu lumina orbitoare a luminii unui alt costum. Bigman încremeni lipit de perete.

Lumina dispăru. Celălalt trecuse pe lângă tunelul în care se afla Bigman, fără să înainteze de-a lungul lui.

Bigman pomi grăbit înainte cu paşi uşori. Avea să găsească tunelul de legătură şi să ajungă în urma celuilalt.

Atunci se vor întâlni. El, Bigman, reprezentând Pământul şi Consiliul Ştiinţei, şi duşmanul care reprezenta… pe cine?

Duşmanul din mină.

Bigman calculase corect. Lumina celuilalt sălta ritmic înaintea sa în momentul când găsi deschiderea. Celălalt nu era conştient de prezenţa lui. Aşa trebuia să fie.

Bigman avea blasterul pregătit. Ar fi tras fără nici o ezitare, dar blasterul n-ar mai fi lăsat cine ştie ce în urmă. Morţii nu spun poveşti, iar inamicii morţi nu explică nici un mister.

Îşi continuă urmărirea cu răbdare de felină, micşorând distanţa dintre ei, orientându-se după lumină şi încercând să estimeze natura inamicului.

Cu blasterul pregătit pentru orice eventualitate, Bigman se pregăti pentru primul contact. Mai întâi, staţia radio! Degetele lui făcură reglajele pentru o transmisie locală generală. Era posibil ca duşmanul să nu poată recepţiona semnalul pe lungimea de undă pe care transmitea Bigman. Improbabil, dar posibil. Foarte improbabil şi aproape imposibil!

Şi totuşi n-avea importanţă. Rămânea oricum alternativa unei lovituri uşoare de blaster în perete. Ar fi fost o exprimare limpede a punctului său de vedere. Un blaster purta cu el autoritate şi avea un mod de a vorbi limpede, înţeles în orice limbă.

Concentrând în vocea sa de tenor toată tăria de care era în stare, Bigman spuse:

— Opreşte-te! Opreşte-te acolo unde te afli şi nu te întoarce! Am un blaster îndreptat asupra ta!

Bigman aprinse lumina de la costumul său şi observă că duşmanul încremenise pe loc, fără să facă vreo tentativă de a se întoarce, ceea ce-i dădu de înţeles că receptase cum se cuvine mesajul.

— Acum întoarce-te. Încet!

Silueta se întoarse. Bigman îşi ţinea mâna dreaptă în calea fasciculului luminos al costumului. Învelişul metalic al mâinii era strâns ferm în jurul blasterului de mare calibru. În lumină, conturul acestuia se distingea liniştitor de clar.

Bigman spuse:

— Blasterul ăsta e complet încărcat. N-ar fi prima oară când omor pe cineva cu el şi ţintesc al naibii de bine!

Nu-ncăpea nici o îndoială că duşmanul avea o staţie radio cu care recepţiona, fiindcă se uită la blaster şi dădu să ridice mâna ca şi cum ar fi vrut să blocheze cu ea forţa de impact a blasterului.

Bigman cercetă cu privirea ceea ce putea distinge din costumul duşmanului. Părea destul de convenţional (oare siriusienii foloseau şi ei modelele astea familiare?). Spuse scurt:

— Ai staţia radio pornită?

Deodată auzi un sunet şi tresări. Vocea pe care o auzea era una familiară, cu toată distorsiunea provocată de transmisia radio.

— Eşti piticania, aşa-i?

Niciodată în viaţa lui nu avu Bigman mai multă nevoie de stăpânire de sine pentru a nu se folosi de blaster. Chiar şi aşa, arma tresări convulsiv în mâna sa şi silueta din faţa lui se aplecă rapid într-o parte.

— Urteil! Strigă Bigman.

Surprinderea se preschimbă iute în dezamăgire. Nu era nici un siriusian, ci Urteil!

Apoi un gând se strecură în mintea sa: „Ce căuta Urteil aici?”

Urteil spuse:

— Da, în faţa ta e Urteil, aşa că lasă jos puşcociul.

— Ăsta am să-l las jos când o să am chef, replică Bigman. Ce cauţi aici?

— Din câte ştiu, minele de pe Mercur nu sunt proprietatea ta particulară.

— Atâta timp cât am blasterul în mână, uite că sunt, ticălos buhăit la faţă ce eşti.

Bigman gândea intens şi, până la un punct, inutil. Ce putea să facă cu acest şarpe veninos? Dacă-l ducea înapoi la Cupolă s-ar fi aflat faptul că Lucky nu se mai afla în mină. Bigman le-ar fi putut spune că Lucky rămăsese în urmă, dar ceilalţi ar fi devenit ori îngrijoraţi, ori suspicioşi când Lucky n-ar fi dat nici un semn de viaţă. Şi de ce fărădelege l-ar fi putut acuza pe Urteil? Avea dreptate, oricine putea circula liber prin mine.

Pe de altă parte, nu putea rămâne la nesfârşit cu arma îndreptată asupra celuilalt.

Dacă Lucky ar fi fost aici, ar fi ştiut…

Şi, ca şi cum un fulger telepatic ar fi străbătut vidul dintre ei, Urteil spuse pe neaşteptate:

— Şi, apropo, unde-i Starr?

— Asta, replică Bigman, nu-i un lucru care să te preocupe pe tine. Apoi, adăugă cuprins de o convingere subită: Ne urmăreai, aşa-i? Şi împinse puţin blasterul înainte, de parcă l-ar fi îndemnat pe celălalt să vorbească.

Faţa acoperită de vizor a celuilalt coborî un pic ca şi cum ar fi vrut să vadă ce se întâmplă cu blasterul. Urteil spuse:

— Şi dac-ar fi aşa?

Se ajunsese din nou la un impas. Bigman spuse:

— Mergeai pe un culoar lateral. Aveai de gând să ne sari în spate.

— Cum îţi ziceam – şi dac-ar fi aşa?

Vocea lui Urteil avea o tonalitate aproape nepăsătoare, de parcă individul ar fi fost totalmente relaxat, ca şi cum s-ar fi bucurat chiar că are un blaster îndreptat asupra sa.

Urteil continuă:

— Dar unde ţi-e prietenul? E pe-aproape?

— Ştiu eu unde este şi nu trebuie să-ţi faci griji.

— Ba uite că insist să-mi fac griji. Staţia ta e fixată pe transmisie locală, altfel nu te-aş auzi aşa de bine… Te superi dacă dau drumul la jetul de fluid? Mi-e sete.

Mâinile lui se mişcară încet.

— Ai grijă! Îl preveni Bigman.

— Doar o-nghiţitură.

Bigman îl urmărea încordat. Nu se aştepta să apară pe neaşteptate vreo armă în mâna celuilalt, dar lumina costumului putea fi trecută brusc pe o intensitate orbitoare sau… Sau… Mă rog, orice.

Dar degetele lui Urteil îşi terminară mişcarea în vreme ce Bigman aştepta nehotărât, şi nu se auzi decât zgomotul înghiţiturilor.

— Te-ai speriat? Întrebă calm Urteil.

Bigman nu avu nici o replică.

Vocea lui Urteil deveni aspră:

— Hai, cheamă-l pe omul ăsta. Cheamă-l pe Starr!

Sub imperiul ordinului, mâinile lui Bigman dădură să se mişte apoi se opriră.

Urteil râse:

— Era cât pe-aci să reglezi radioul, este? Ai fi avut nevoie de transmisie la distanţă. Nu e în apropiere, nu-i aşa?

— Nici pomeneală! Ţipă înfierbântat Bigman.

Era ruşinat până peste poate. Maleficul Urteil era viclean. Deşi avea îndreptat un blaster împotriva sa, câştigase lupta, dovedindu-se stăpân pe situaţie, în vreme ce, cu fiecare secundă care trecea, poziţia lui Bigman, care nu putea nici să tragă, nici să lase blasterul în jos, nu putea nici să plece nici să rămână, devenea tot mai greu de susţinut.

Un gând nebunesc îi trecu prin minte:

— Şi de ce să nu trag?

Dar ştia că nu poate. N-ar fi putut să ofere nici o explicaţie rezonabilă. Şi chiar dac-ar fi găsit una, moartea violentă a

trimisului senatorului Swenson ar fi creat o încurcătură uriaşă Consiliului Ştiinţei. Şi lui Lucky!

Dacă Lucky ar fi fost aici…

În parte fiindcă îşi dorea atât de mult acest lucru, inima îi tresări când lumina lui Urteil se ridică uşor şi se îndreptă dincolo de el, după care îl auzi pe Urteil zicând:

— Nu, se pare că până la urmă m-am înşelat şi tu ai dreptate. Uite-l că vine.

Bigman se întoarse brusc şi zise:

— Lucky…!

Dacă ar fi fost în toate apele sale, Bigman ar fi aşteptat calm ca Lucky să ajungă până la ei, să simtă braţul lui Lucky pe umărul său, dar Bigman nu era în apele sale. Avea o postură imposibilă şi era animat de o dorinţă copleşitoare de a ieşi din acea situaţie.

Abia avu timp să strige „Lucky” până să se prăbuşească sub impactul unui corp de două ori mai greu decât al său.

Pentru câteva clipe rămase în posesia blasterului, dar degetele puternice cale celuilalt reuşiră nu după mult timp să-l deposedeze de arma mortală. Bigman rămase fără suflu, creierul i se înceţoşase de bruscheţea atacului şi blasterul zbură cât colo.

Greutatea se ridică de pe el şi când dădu să se ridice în picioare, Urteil stătea deasupra lui şi Bigman se pomeni privind în ţeava propriului său blaster.

— Am şi eu unul, spuse pe un ton sumbru Urteil, dar cred că acum am să-l folosesc pe-al tău. Nu te mişca. Rămâi acolo unde eşti. În patru labe. Aşa.

Niciodată în viaţa lui Bigman nu se urâse atâta. Să se lase păcălit în halul ăsta. Aproape că-şi merita moartea. Aproape că ar fi preferat să moară decât să fie nevoie să dea vreodată ochii cu Lucky şi să-i spună: „S-a uitat în spatele meu şi a zis că vii, aşa că m-am întors…”

Spuse cu vocea strangulată:

— Trage, dacă ai curaj. Trage şi Lucky o să pună mâna pe tine şi-o să aibă grijă să-ţi petreci tot restul zilelor în lanţuri,

pe cel mai mic şi mai rece asteroid care a fost folosit vreodată drept închisoare.

— Lucky o să facă una ca asta? Unde e?

— Găseşte-l.

— Am să-l găsesc pentru că tu o să-mi spui unde e. Şi-ai să-mi mai spui şi de ce a coborât aici, în mine, din capul locului. Ce făcea aici?

— Voia să-i găsească pe siriusieni. Doar l-ai auzit.

— Să găsească gaz de cometă! Mârâi Urteil. Imbecilul ăla senil, Peverale, n-are decât să vorbească despre siriusieni, dar prietenul tău n-a crezut nici o secundă în povestea asta. A venit aici dintr-un alt motiv. Spune-mi-l.

— De ce-aş face-o?

— Ca să-ţi salvezi viaţa nenorocită.

— Ăsta nu-i un motiv suficient pentru mine, spuse Bigman, apoi se ridică în picioare şi făcu un pas înainte.

Urteil se dădu înapoi până când se rezemă de peretele tunelului.

— Încă o mişcare şi-am să trag cu cea mai mare plăcere. N-am aşa de mare nevoie de informaţia ta. Aş economisi timp, dar nu prea mult. Dac-aş petrece mai mult de cinci minute cu tine ar fi într-adevăr o pierdere. Acum dă-mi voie să-ţi spun exact ce cred. Poate că aşa o să-ţi dai seama că tu şi prietenul tău de tinichea nu păcăliţi pe nimeni. Niciunul din voi nu e bun decât de trucuri cu cuţite energetice împotriva unui om neînarmat.

Bigman se gândi cu tristeţe: „Asta-l roade pe ticălos. L-am făcut de cacao în faţa băieţilor şi acum ar vrea să mă vadă târându-mă pe jos”.

— Dacă ai de gând să vorbeşti atâta, spuse el adunând cât putu de mult dispreţ în voce, mai bine trage. Prefer să fiu împuşcat cu blasterul decât să mor de plictiseală ascultându-te.

— Nu te pripi, micuţule, nu te pripi. În primul rând, senatorul Swenson va distruge Consiliul Ştiinţei. Nu eşti decât un articol, şi încă unul neînsemnat. Iar prietenul tău

Starr e doar un alt articol, şi nu unul foarte mare. Eu sunt cel care o să provoace distrugerea. Am adus Consiliul în postura pe care ne-am dorit-o. Oamenii de pe Pământ ştiu că e corupt până în măduva oaselor, că funcţionarii săi irosesc banii contribuabililor şi îşi burduşesc propriile buzunare…

— Asta-i o minciună sfruntată, îl întrerupse Bigman.

— O să-i lăsăm pe alţii să decidă în privinţa asta. După ce vom face o breşă în propaganda mincinoasă pusă la cale de Consiliu, vom vedea ce gândesc oamenii.

— Numai să încercaţi asta. N-aveţi decât să încercaţi!

— Aşa şi intenţionăm. Dar vom şi reuşi. Şi asta va fi proba numărul unu: voi doi în mină. Ştiu de ce vă aflaţi aici. Auzi, siriusienii! Starr ori l-a convins pe Peverale să spună povestea asta, ori doar a profitat de ea. Am să-ţi spun eu ce făceaţi voi doi aici. Vă jucaţi de-a siriusienii. Vreţi să organizaţi o tabără siriusiană pe care să le-o arătaţi celorlalţi. „I-am gonit cu mâinile goale”, o să spună Starr. „Eu, Lucky Starr, marele erou.” Undele subeterice vor face mare caz din asta iar Consiliul va anula în secret Proiectul Lumina. Au muls tot ce se putea mulge din el şi acum vor să-şi salveze pielea… Numai că nu vor reuşi pentru că am să-l prind pe Starr în flagrant şi-o să se vadă cât de mare e musca de pe căciula lui. Şi tot aşa se va întâmpla şi cu Consiliul.

Bigman se sufoca de furie. Ardea de dorinţa de a-l sfâşia pe celălalt cu mâinile goale, dar reuşi până la urmă să se stăpânească. Ştia de ce Urteil vorbea aşa cum vorbea. Asta se întâmpla pentru că individul nu ştia atât cât pretindea. Încerca să-l înfurie pe Bigman ca să-l facă să spună cât mai multe.

Cu o voce scăzută, Bigman încercă să răstoarne situaţia în favoarea sa.

— Ştii bine, ticălos nenorocit, că dacă cineva ţi-ar face o înţepătură şi-ar lăsa să iasă gazul de cometă care te umple, ţi-ar ieşi la iveală sufletul cât o alună. Dacă ar scoate

putreziciunea din tine, n-ar mai rămâne decât un sac de piele murdară.

Urteil strigă:

— Destul!

Dar Bigman ţipă şi mai tare cu vocea-i piţigăiată.

— Trage, pirat laş ce eşti. Ţi-ai arătat laşitatea la masă. Îndrăzneşte să mă înfrunţi, de la bărbat la bărbat, cu mâinile, goale, şi-ai să-ţi arăţi iar laşitatea, umflat cum eşti.

Bigman era acum foarte încordat. Trebuia să-l lase pe Urteil să acţioneze sub imperiul impulsului. Dacă Urteil trăgea din impuls, Bigman era pregătit să sară. Era posibil să moară, dar exista totodată o şansă…

Dar Urteil păru doar să devină mai ţeapăn şi mai rece:

— Dacă nu vorbeşti, am să te ucid. Şi n-am să păţesc nimic. Am să spun că am fost în legitimă apărare.

— N-o să-ţi meargă cu Lucky.

— O să aibă propriile lui necazuri pe cap. Când o să termin cu el, părerile lui n-or să mai valoreze nici cât o ceapa degerată.

Blasterul din mâna lui Urteil rămânea ferm pe poziţie.

— Te bate gândul să faci o încercare?

— Cu cine, cu tine? Întrebă Bigman.

— Depinde de tine, spuse cu răceală Urteil.

Bigman aşteptă, aşteptă fără să spună nici un cuvânt în vreme ce braţul lui Urteil devenea tot mai ţeapăn iar casca îi cobora uşor de parcă ar fi luat ţinta, deşi de la distanţa aceea era greu să rateze.

Bigman număra clipele, încercând să aleagă secunda în care să facă saltul disperat pentru a-şi salva viaţa, aşa cum făcuse Lucky când Mindes trăsese asupra lui. Dar acum nu mai era nimeni care să sară pe Urteil aşa cum Bigman sărise pe Mindes cu acel prilej. Iar Urteil nu era cuprins de panică şi nici nu avea mintea înceţoşată ca Mindes. Ar fi râs şi ar fi ţintit din nou.

Muşchii lui Bigman se încordară pentru saltul final. Nu se aşteptă să trăiască mai mult de cinci secunde.

Întuneric şi lumină.

Dar în timp ce stătea cu tot corpul încordat, cu muşchii picioarelor aproape vibrând în stadiul de început al contracţiei, Bigman auzi un neaşteptat strigăt răguşit de surpriză.

Stăteau amândoi acolo, într-o lume cenuşie, întunecată, în care fiecare fascicul de lumină reuşea să-l scoată în evidenţă pe purtătorul celuilalt fascicul. Dincolo de fasciculele luminoase nu era absolut nimic, aşa încât traversarea câmpului vizual de către o siluetă în mişcare nu avu nici un sens la început.

Prima lui reacţie, primul lui gând a fost: Lucky! Se întorsese oare Lucky? Reuşise el cumva să răstoarne situaţia în favoarea lor?

Dar mişcarea se produse din nou şi gândul la Lucky dispăru.

Era ca şi cum un fragment din peretele stâncos se dislocase singur şi plutea în jos într-o cădere leneşă caracteristică gravitaţiei scăzute de pe Mercur.

O „funie” de piatră care nu se ştie cum era flexibilă îl lovi pe Urteil în umăr şi… Se lipi! O astfel de funie îi cuprinsese deja talia. O alta se mişca lent, unduindu-se în toate direcţiile de parcă ar fi făcut parte dintr-o lume ireală a mişcării cu încetinitorul. Dar în timp ce capătul ei încercuia braţul lui Urteil şi atingea învelişul metalic de pe pieptul acestuia, braţul şi pieptul fură lipite între ele. Era ca şi cum leneşa şi aparent fragila rocă era animată de forţa irezistibilă a unui boa constrictor.

Dacă prima reacţie a lui Urteil fusese una de surpriză, acum în vocea lui nu se mai putea sesiza decât teroare pură.

— Sunt reci, cârâi el răguşit. Sunt reci!

Mintea înfierbântată a lui Bigman nu reuşea să asimileze noua situaţie. Un fragment din stânca aia se înfăşurase pe braţul şi încheietura mâinii lui Urteil. Mânerul blasterului rămăsese strâns ferm.

O ultimă funie coborî plutind în jos. Semănau atât de tare cu stânca încât erau invizibile până când nu se desprindeau de perete.

Funiile erau conectate între ele ca un organism unic, dar nu exista un nucleu, un „corp”. Parc-ar fi fost o caracatiţă din stâncă, alcătuită numai din tentacule.

Bigman suferi un fel de explozie de gânduri.

Se gândi la roca în care se dezvoltase viaţa de-a lungul epocilor de evoluţie ale planetei. O formă de viaţă complet diferită faţă de tot ceea ce se cunoştea pe Pământ. O vietate care trăia doar cu „firimituri” de căldură.

Şi de ce nu? Tentaculele se puteau târî dintr-un loc într-altul, căutând orice fărâmă de căldură care ar fi putut să existe. Bigman le putea vedea migrând spre Polul Nord al planetei atunci când prima colonie de oameni s-a stabilit acolo. Mai întâi minele, apoi Observatorul le-a asigurat firişoare nesfârşite de căldură.

Poate că şi omul constituia o pradă pentru ele. De ce nu? O fiinţă omenească constituia o sursă de căldură. Din când în când câte un miner răzleţ poate că era prins în capcană. Paralizat de răceala şi teroarea neaşteptate, ar fi fost incapabil să strige după ajutor. Câteva minute mai târziu epuizarea unităţii sale energetice ar fi făcut imposibil orice apel radio. Şi mai târziu, n-ar mai fi rămas din el decât o relicvă îngheţată.

Povestea aiuritoare a lui Cook despre decesele din mine căpătau sens.

Toate acestea trecură prin mintea lui Bigman aproape într-o străfulgerare în vreme ce el rămase nemişcat, încă frământat de năuceala provocată de neaşteptata întorsătură a evenimentelor.

Vocea lui Urteil se auzea ca un amestec între un geamăt şi un gâfâit şuierător.

— Nu… Pot… Ajută-mă… Ajută… E rece… Rece…

Bigman strigă:

— Ţine-te bine. Vin la tine.

Îi dispăruse într-o clipită din minte orice gând că omul acesta era un duşman, că doar cu câteva clipe în urmă acesta se aflase pe punctul de a-l ucide cu sânge rece pe Bigman. Pentru micul marţian nu mai avea importanţă decât un singur lucru: era vorba de un om prins fără putinţă de scăpare în strânsoarea unei făpturi non-umane.

Încă de când omul părăsise pentru prima oară Pământul şi se aventurase să înfrunte pericolele şi misterele spaţiului cosmic, se statornicise o lege fermă, deşi nescrisă. Conflictele între oameni trebuie uitate atunci când oamenii aveau de înfruntat un inamic comun, cum ar fi forţele umane şi non-umane de pe alte planete.

Se poate ca nu toată lumea să fi aderat la acea lege, dar Bigman o respecta.

Dintr-un salt ajunse lângă Urteil şi începu să tragă de braţul lui. Urteil bâigui:

— Ajută-mă…

Bigman trase de blasterul pe care Urteil continua să-l strângă în mână, căutând să evite tentaculul. Observă în treacăt că tentaculul cu pricina nu se încovoia uniform aşa cum ar fi făcut un şarpe. Se îndoia în secţiuni, ca şi cum ar fi fost alcătuit din numeroase fragmente rigide asamblate laolaltă.

Cealaltă mână a lui Bigman, în încercarea de a-l trage cumva pe Urteil într-o parte, intră preţ de o clipă în contact cu unul din tentacule şi sări cât colo într-un gest reflex. Frigul era ca un ţurţure de gheaţă, penetrându-i şi arzându-i mâna.

Orice metodă ar fi folosit creaturile alea pentru extragerea căldurii, nu semăna cu nimic din cele auzite de el.

Bigman trase cu disperare de blaster, icnind şi opintindu-se. Nu observă de la început atingerea străină de pe spatele său, dar deodată răceala se lăsă asupra lui şi nu-l mai părăsi. Când încercă să sară într-o parte, constată că nu mai putea. Un tentacul se desprinsese şi îl prinsese în îmbrăţişarea lui mortală.

Atât de strâns lipiţi erau unul de celălalt cei doi bărbaţi încât ai fi zis că sunt siamezi.

Durerea fizică provocat de frig spori în intensitate şi Bigman smuci de blaster ca un posedat. Parcă începea să cedeze?

Vocea lui Urteil îl făcu să tresară când murmură:

— N-are rost…

Urteil se clătină şi apoi, încet, sub atracţia slabă a planetei Mercur, se prăbuşi într-o parte, trăgându-l şi pe Bigman după el.

Corpul lui Bigman era amorţit. Senzaţiile dispăreau. Abia-şi mai putea da seama dacă mai ţinea în mână ţeava blasterului sau nu. Dacă-l mai ţinea, mai rezista acesta la smucirile lui laterale violente, aproape sălbatice, sau era vorba doar de reminiscenţele unei dorinţe?

Lumina de la costum slăbea în intensitate în timp ce energia unităţii de alimentare se scurgea în tentaculele vorace.

Moartea prin congelare nu putea fi prea departe.

Lucky, după ce-l lăsase pe Bigman în minele de pe Mercur şi îşi pusese costumul izolant în liniştea din nava Shooting Starr adăpostită în hangar, ieşi afară pe suprafaţa planetei şi îşi întoarse faţa către „fantoma albă a Soarelui”.

Preţ de câteva minute lungi rămase nemişcat, fascinat de luminescenţa lăptoasă a coroanei solare.

Cu gesturi absente, în timp ce continua să privească, îşi flexa câte unul picioarele musculoase. Costumul izolant funcţiona mult mai lin ca un costum spaţial obişnuit. Asta în combinaţie cu greutatea sa extrem de redusă dădea celui care-l purta senzaţia ciudată că nu purta nici un fel de costum. Într-un mediu evident lipsit de atmosferă, senzaţia era deconcertantă, dar Lucky îndepărtă din minte orice sentiment de nelinişte şi cercetă cerul cu privirea.

Stelele erau la fel de numeroase şi de luminoase ca în spaţiul cosmic liber şi nu le dădu o atenţie prea mare. Altceva dorea el să vadă. Trecuseră de-acum două zile,

după timpul standard terestru, de când văzuse ultima oară aceste ceruri. În două zile, Mercur se deplasase pe o distanţă egală cu a patruzeci şi patra parte din orbita sa în jurul Soarelui. Asta însemna că peste opt grade de cer apăruseră la orizontul estic şi peste opt grade dispăruseră la orizontul vestic. Asta însemna că puteau fi văzute stele noi.

De asemenea, şi planete noi. În acest interval ar fi trebuit ca Venus şi Pământul să se înalţe amândouă deasupra orizontului.

Şi într-adevăr apăruseră. Venus era mai sus, o scânteiere ca de diamant de lumină albă, mult mai strălucitoare decât se văzuse vreodată de pe Pământ. De pe Pământ, observarea lui Venus era dezavantajoasă, pentru că se afla între planeta albastră şi Soare, astfel că atunci când Venus se afla cel mai aproape, Pământul nu-i putea vedea decât partea întunecată. De pe Mercur, Venus putea fi văzută în toată splendoarea ei.

În acel moment, Venus se afla la cincizeci şi trei de milioane de kilometri de Mercur. În poziţia de maximă apropiere, distanţa scădea la aproape treizeci şi trei de milioane de kilometri, şi atunci o privire ageră o putea zări ca pe un disc minuscul.

Chiar şi în situaţia actuală, lumina sa rivaliza aproape cu cea a coroanei solare şi, privind cu atenţie solul, Lucky îşi zise că putea distinge o umbră dublă care pornea de la picioarele sale, una înceţoşată formată de lumina coroanei, şi alta mai clară formată de Venus. Se întrebă dacă, în circumstanţe ideale, nu s-ar fi format o umbră triplă, cea de-a treia fiind formată de chiar lumina Pământului.

Găsi şi Pământul, fără dificultate. Era foarte aproape de linia orizontului şi, deşi era mai strălucitor decât orice stea sau planetă de pe propriul său cer, părea palidă în comparaţie că splendoarea planetei Venus. Era mai slab luminat de Soare, care se afla la o distanţă mai mare; avea nori mai puţini şi prin urmare reflecta o parte mai mică din

lumina pe care o primea. Mai mult decât atât, faţă de Mercur se afla la o distanţă dublă în comparaţie cu Venus.

Şi totuşi, într-o anumită privinţă era incomparabil mai interesant. Dacă lumina lui Venus era de un alb pur, lumina Pământului era de un albastru verzui.

Şi mai mult decât atât, în apropierea sa, tocmai traversând orizontul, se vedea lumina mai mică şi gălbuie a Lunii. Împreună, Pământul şi Luna alcătuiau o priveliştе unică pe cerurile celorlalte planete din interiorul orbitei lui Jupiter. O planetă dublă, traversând maiestuos cerurile una în compania celeilalte, cea mai mică dintre ele înconjurând-o pe cealaltă într-o mişcare care, pe fondul cerului, părea ca o mică oscilaţie în jurul unei poziţii de echilibru.

Lucky se delectă cu priveliştea poate ceva mai mult decât ar fi trebuit, dar nu se putu abţine. Din când în când, exigenţele vieţii sale îl purtau departe de planeta lui de origine, şi asta i-o făcea cu atât mai dragă. Toate cvadrilioanele de fiinţe omeneşti răspândite în întreaga Galaxie îşi aveau originea pe Pământ. De fapt, pe parcursul celei mai mari părţi a istoriei sale, Pământul fusese singura casă a omului. Ce om putea privi fără emoţie la pata de lumină a Pământului?

Lucky îşi mută privirea în altă parte, clătinând din cap. Avea treabă de făcut.

Pomi la drum cu salturi ferme către lumina coroanei, păstrându-se aproape de suprafaţă aşa cum se cuvenea la o gravitaţie scăzută, ţinând aprinsă lumina costumului şi privirea fixată pe solul din faţa lui, ca să se ferească de neregularităţile grosolane.

Avea o idee despre ce-ar putea descoperi, dar era doar o intuiţie, nesusţinută de nici o dovadă palpabilă. Lucky avea oroare să discute despre astfel de idei vagi, care uneori nu erau mai mult decât nişte intuiţii. Îi displăcea chiar şi să zăbovească asupra lor în propria sa minte. Era prea mare pericolul să ajungi să te obişnuieşti cu ideea, să începi să te

bazezi pe ea ca pe un adevăr, să-ţi blochezi fără să vrei mintea faţă de posibilităţi alternative.

Văzuse acest efect cuprinzându-l pe exuberantul Bigman, gata oricând să creadă şi să treacă la fapte. Nu o dată văzuse cum posibilităţi vagi deveniseră convingeri ferme în mintea lui Bigman…

Zâmbi cu blândeţe când se gândi la micul cocoş. Poate că era uneori imprudent şi repezit, dar era loial şi lipsit de orice teamă. Lucky prefera să-l aibă pe Bigman alături de el, decât o flotă de crucişătoare spaţiale cu echipaje alcătuite din uriaşi.

Îi era dor de micuţul marţian acum, în timp ce înainta de-a lungul reliefului mercurian şi ca să scape de această senzaţie stingheritoare îşi îndreptă gândurile către problema pe care o avea de rezolvat.

Din nefericire, existau prea multe tendinţe divergente.

Mai întâi, era Mindes însuşi, nervos, instabil, nesigur pe el însuşi. Până la urmă, rămăsese neclar dacă atacul său asupra lui Lucky fusese o nebunie temporară sau ceva deliberat. Apoi era Gardoma, prietenul lui Mindes. Era oare un idealist captivat de Proiectul Lumina, sau era alături de Mindes din raţiuni practice. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci ce erau ei de fapt?

Urteil, pe de altă parte, constituia un focar central de necazuri. Era hotărât să distrugă Consiliul şi obiectivul principal al atacurilor sale era Mindes. Mindes îl ura, fireşte, şi la fel îl ura şi Gardoma. Doctorul Peverale îl ura într-o manieră mult mai reţinută. Nici măcar nu acceptase să discute despre individ cu Lucky.

La banchet, Cook păruse să se ferească să discute sau măcar să se uite în direcţia lui Urteil. Să fi fost asta numai pentru că Cook dorea cu ardoare să evite limba ascuţită a lui Urteil sau mai existau şi alte motive specifice?

Cook nu avea o părere prea bună nici despre Peverale. Era ruşinat de preocuparea bătrânului astronom faţă de siriusieni.

Şi, dincolo de toate celelalte lucruri, rămânea o întrebare la care trebuia să se dea un răspuns: cine tăiase costumul lui Lucky?

Erau prea mulţi factori. Lucky avea un şir de gânduri care şerpuia printre aceşti factori, dar deocamdată linia aceea era slabă. Din nou evită să se concentreze asupra acelor gânduri. Trebuia să-şi păstreze mintea deschisă.

Terenul se înălţa într-o pantă ascendentă iar el îşi reglase salturile astfel încât să se adapteze automat la modificarea reliefului. Atât de preocupat era de gândurile sale încât imaginea pe care o văzu când ajunse în vârful pantei îl luă pe nepregătite şi-l ului.

Marginea superioară a Soarelui era deasupra orizontului neregulat şi totuşi nu era chiar Soarele. Se vedeau doar protuberanţele de la marginea Soarelui, de fapt, o mică parte din ele.

Protuberanţele erau de culoare roşu-aprins şi una dintre ele, situată chiar în centrul celor vizibile, era alcătuită din panglici de foc care se mişcau în sus şi spre exterior cu încetineală.

Clară şi strălucitoare pe fondul stâncos al lui Mercur, neatenuată de atmosferă, neînceţoşată de praf, era o imagine de o frumuseţe incredibilă. Limbile de foc păreau să răsară din crusta întunecată a lui Mercur de parcă orizontul planetei ar fi fost cuprins de flăcări sau un vulcan de dimensiuni gigantice ar fi erupt brusc şi ar fi rămas în toiul erupţiei.

Şi totuşi acele protuberanţe erau mai mult decât orice ar fi putut să apară pe Mercur. Lucky ştia că cea pe care o privea era destul de mare ca să înghită o sută de aştri de mărimea Pământului sau cinci mii de mărimea lui Mercur. Şi iat-o cuprinsă de un incendiu atomic, luminându-l pe Lucky şi tot ceea ce-l înconjura.

Stinse lumina costumului ca să vadă mai bine.

Suprafeţele rocilor îndreptate direct către protuberanţe erau scăldate de o lumină roşu-aprins, în vreme ce toate

celelalte suprafeţe erau negre precum cărbunele. Era ca şi cum cineva pictase cu dâre de roşu un puţ fără fund. Pe drept era numită „fantoma roşie a Soarelui”.

Umbra mâinii lui Lucky se vedea ca o pată neagră pe pieptul costumului său. Terenul din faţa sa era şi mai înşelător deoarece peticele de lumină care surprindeau orice neregularitate păcăleau ochiul într-o estimare falsă a naturii suprafeţei.

Lucky aprinse din nou lumina costumului şi pomi către protuberanţele răspândite pe curbura lui Mercur, Soarele înălţându-se cu câte şase minute de arc la fiecare milă pe care o parcurgea.

Asta însemna că mai avea de parcurs mai puţin de un kilometru şi jumătate până când Soarele avea să fie vizibil iar el se va afla pe partea însorită a planetei.

Lucky nu avea de unde să ştie că în acele clipe Bigman înfrunta moartea prin congelare. În timp ce se îndrepta spre partea însorită a planetei, nu avea în minte decât un gând: aici se află pericolul şi cheia problemei, şi tot aici se află şi soluţia.

Partea însorită.

Erau vizibile acum şi mai multe protuberanţe. Culoarea lor roşie devenise şi mai strălucitoare. Coroana nu scăzuse în intensitate (nu exista atmosferă care să împrăştie lumina protuberanţelor şi să atenueze nuanţele mai întunecate), dar părea acum mai puţin importantă. Stelele continuau să se vadă şi aveau să rămână vizibile, chiar şi atunci când discul Soarelui se vedea în întregime pe cer, dar cine le-ar mai fi putut acorda vreo atenţie acum?

Lucky înainta cu nerăbdare cu salturi ritmice, o modalitate de deplasare pe care o putea menţine ore în şir fără să se simtă prea obosit, în condiţiile date, avea senzaţia că ar fi putut menţine un astfel de ritm chiar şi sub acţiunea gravitaţiei terestre.

Şi deodată, fără nici un avertisment, fără vreo lumină premonitorie pe cer, fără nici un indiciu atmosferic, apăru

Soarele!

Mai exact, se văzu o linie subţire care era Soarele. Era o linie de o intensitate insuportabilă care mărginea o crestătură în stâncă situată la orizont, ca şi cum vreun pictor celest ar fi dat un contur alb strălucitor stâncii cenuşii.

Lucky se uită în urmă. Dincolo de relieful neregulat din spatele său se vedeau petele roşii ale protuberanţelor. Dar acum, exact la picioarele sale, era un ocean de lumină albă, care făcea să scânteieze formaţiunile cristaline.

Se mişcă din nou înainte, iar linia de lumină deveni mai întâi o pată mică, apoi una mare.

Conturul Soarelui se putea vedea cu claritate, ridicându-se puţin deasupra orizontului spre centru şi curbându-se lin în jos spre părţile laterale. Curbura era surprinzător de mică pentru cineva obişnuit cu curbura Soarelui văzut de pe Pământ.

Strălucirea intensă a Soarelui nu reuşea să acopere protuberanţele care se târau de-a lungul marginii sale ca nişte şerpi de foc. Bineînţeles, protuberanţele erau răspândite pe toată suprafaţa Soarelui, dar nu putea fi văzute decât la marginea acestuia. Pe întinderea discului solar ele se pierdeau într-o lumină strălucitoare.

Şi peste toate acestea era coroana.

În timp ce privea, Lucky se minuna de modul în care costumul izolant fusese adaptat scopului pentru care fusese creat.

O simplă privire fugară aruncată spre Soarele lui Mercur ar fi provocat orbire permanentă ochilor neprotejaţi. Pe lângă lumina vizibilă, a cărei intensitate era îndeajuns de dăunătoare, mai erau şi radiaţiile ultraviolete dure, nefiltrate de atmosferă, care ar fi provocat moartea văzului… Şi în cele din urmă, chiar şi a vieţii.

Dar sticla din care era făcut vizorul căştii de protecţie avea o asemenea structură moleculară încât să-şi micşoreze transparenţa pe măsură ce creştea intensitatea luminii care

cădea pe ea. Doar o mică fracţiune dintr-un procent al intensităţii luminoase pătrundea prin sticla vizorului, astfel că Lucky putea să privească directă către Soare, aproape fără să fie jenat. Cu toate acestea, lumina coroanei şi a stelelor ajungea nestânjenită la ochii săi.

Costumul izolant îl proteja şi în alte privinţe. Era impregnat cu plumb şi bismut, nu atât cât să-i crească excesiv de mult greutatea, dar suficient pentru a bloca ultravioletele şi radiaţiile X de la Soare. Costumul era încărcat cu o sarcină pozitivă care avea rolul de a deflecta lateral cea mai mare parte a radiaţiilor cosmice. Câmpul magnetic al lui Mercur era slab, dar mica planetă era apropiată de Soare şi densitatea radiaţiei cosmice era mare. Cu toate acestea, radiaţia cosmică era compusă din protoni încărcaţi pozitiv astfel încât la impactul cu încărcătura pozitivă a costumului sufereau o respingere electrostatică.

În fine, costumul îl proteja bineînţeles împotriva căldurii, nu numai prin compoziţia sa izolatoare dar şi datorită suprafeţei sale reflectorizante, de fapt un strat molecular pseudo-lichid care putea fi activat prin atingerea unui buton.

La drept vorbind, reflectă Lucky, ţinând cont de avantajele costumelor izolante, era regretabil că acestea nu constituiau standardul de. Protecţie pentru toate condiţiile. Dar îşi dădu seama că, din păcate, slăbiciunea sa structurală, consecinţă a absenţei metalului în cantitate reală, îl făcea nepotrivit pentru folosinţă acolo unde protejarea împotriva căldurii şi a radiaţiei nu constituia factorul principal de luat în consideraţie.

Lucky pătrunsese deja pe o distanţă de o milă în interiorul părţii însorite şi încă nu resimţea efectele neplăcute ale căldurii insuportabile de afară.

Asta nu avu darul să-l surprindă. Pentru cei rămaşi acasă, ale căror cunoştinţe despre spaţiul cosmic se rezumau la detaliile sugerate de filmele de acţiune transmise prin

spaţiul subeteric, partea îndreptată spre Soare oricărei planete lipsite de atmosferă nu era altceva decât o masă solidă de căldură nedeviată.

Totuşi, aceasta constituia o simplificare excesivă a realităţii. Totul depindea de cât de sus se afla Soarele pe cer. De exemplu, din acest punct de pe Mercur, din care doar o porţiune din Soare se vedea deasupra orizontului, o cantitate relativ mică de căldură ajungea la suprafaţa planetei, şi în plus acea cantitate mică era împrăştiată pe o suprafaţă întinsă de sol, căci radiaţia lovea suprafaţa aproape la orizontală.

„Clima” se schimba pe măsură ce pătrundeai mai adânc în suprafaţa însorită şi în final, când ajungeai la acel loc în care Soarele avea o poziţie verticală pe cer, situaţia devenea aşa cum o descriau filmele din subeteric.

În plus, nu trebuiau neglijate umbrele. În absenţa aerului, lumina şi căldura se deplasau în linie dreaptă. Niciuna din ele nu putea ajunge în interiorul zonelor de umbră, cu excepţia unor cantităţi mici care erau reflectate acolo dinspre porţiunile învecinate luminate de soare. Prin urmare umbrele aveau o temperatură extrem de scăzută şi o culoare neagră precum cărbunele, deşi Soarele rămânea fierbinte şi strălucitor.

Lucky devenea tot mai conştient de aceste umbre. La început, după ce apăruse conturul superior al Soarelui, pe solul acoperit aproape în întregime de umbră se vedeau doar ici-colo câteva pete de lumină. Acum, pe măsură ce Soarele se înălţa tot mai sus, petele de lumină se întindeau tot mai mult şi se uneau între ele, până când umbrele căpătară contururi distincte în spatele stâncilor şi dealurilor.

La un moment dat, Lucky pătrunse deliberat în umbra unei ridicături stâncoase având o lăţime de circa o sută de metri, şi avu senzaţia că preţ de câteva clipe lungi ajunsese din nou pe partea întunecată a planetei. Căldura solară, pe care abia dacă o sesizase atunci când cădea direct asupra

sa, deveni evidentă prin lipsă odată ajuns în zona umbrită, în jurul umbrei solul scânteia în lumina solară, dar în interiorul umbrei avea nevoie de lumina costumului pentru a vedea pe unde calcă.

Nu putu să nu remarce diferenţele dintre suprafeţele aflate în umbră faţă de cele situate în lumină. Căci pe partea însorită, cel puţin, Mercur avea totuşi un fel de atmosferă. Nu era vorba de ceva în accepţia terestră a termenului, căci nu exista nici azot, nici oxigen şi nici dioxid de carbon sau vapori de apă. Totuşi, pe suprafaţa însorită, în unele locuri mercurul ajungea la temperatura de fierbere. Sulful devenea lichid şi astfel apăreau câţiva compuşi volatili. Urme de vapori ale unor astfel de substanţe se ataşau de suprafaţa supraîncălzită a planetei. Vaporii aceştia îngheţau pur şi simplu în zonele umbroase.

Lucky percepu subit acest detaliu atunci când degetele sale izolate şterseră suprafaţa întunecată a unui afloriment îngheţat şi se mânjiră cu o brumă îngheţată de mercur strălucitor. Acesta se transformă rapid în picături lipicioase în momentul când trecu în lumina soarelui pentru ca apoi să se evapore lent.

Treptat, Soarele părea să devină tot mai fierbinte. Asta nu-l îngrijoră pe Lucky. Chiar dacă temperatura atingea cote insuportabile, se putea ascunde oricând într-o zonă umbroasă.

Radiaţiile de înaltă frecvenţă constituiau probabil un motiv mai serios de îngrijorare. Dar dacă expunerea era de scurtă durată, Lucky nu credea că ar reprezenta un pericol real. Lucrătorii de pe Mercur aveau oroare de radiaţii deoarece erau expuşi permanent la cantităţi mici. Lucky îşi aminti de accentul pus de către Mindes asupra faptului că sabotorul pe care îl văzuse rămăsese nemişcat în lumina Soarelui. Era firesc ca Mindes să fie tulburat de acest detaliu. Când expunerea era cronică, orice prelungire a timpului de expunere era o prostie. Totuşi, în cazul lui Lucky, expunerea avea să fie de scurtă durată… Sau cel puţin aşa spera.

Traversă în fugă peticele de sol negricios ce se evidenţiau sumbru pe suprafaţa mercuriană care în general avea o culoare cenuşiu-roşcată. Culoare destul de familiară, pentru că semăna cu solul marţian, un amestec de silicaţi cu adaos de oxid de fier, care îi dădea nuanţa roşiatică.

Negrul era cel care provoca uimire. Acolo unde acesta apărea, solul era categoric mai fierbinte, căci negrul absoarbe mai mult căldura solară.

Din alergare, se îndoi şi luă de jos un pumn de sol din porţiunile negre, pe care îl cercetă cu privirea. Era sfărâmicios. Putea fi grafit, fier sau sulfat de cupru. Putea fi o mulţime de alte lucruri, dar ar fi fost în stare să parieze că era o varietate impură de sulfat de fier.

În sfârşit se opri în umbra unei stânci ca să facă o evaluare a situaţiei. Aprecie că într-o oră şi jumătate parcursese circa douăzeci şi patru de kilometri, judecând după faptul că Soarele se ridicase deja aproape în întregime deasupra orizontului. (Oricum, în acele clipe era mai interesat să soarbă din rezerva de mixtură nutritivă lichidă a costumului decât să estimeze distanţele.)

Undeva la stânga sa erau cablurile Proiectului Lumina al lui Mindes. Spre dreapta se aflau altele. Poziţia lor exactă nu avea importanţă. Acestea acoperea sute de kilometri pătraţi, şi să rătăceşti fără ţintă printre ele ca să cauţi un sabotor ar fi fost o prostie.

Mindes încercase acest lucru şi eşuase. Dacă obiectul pe care îl văzuse fusese într-adevăr sabotorul, se poate să fi fost un avertisment venit din interiorul Cupolei. Mindes nu făcuse nici un secret din faptul că se îndrepta spre partea însorită.

În schimb, Lucky nu suflase o vorbă despre acest lucru, astfel că spera să nu primească nici un avertisment.

Şi mai dispunea de o formă de ajutor care-i lipsise lui Mindes. Scoase micul său ergometru din buzunarul în care-l vârâse. Îl ţinu în palma făcut căuş în faţa sa, în lumina costumului.

Odată activat, ecranul său indicator de culoare roşie se lumină cu o furie incredibilă în momentul în care îl ţinu în lumina soarelui. Lucky zâmbi uşor şi reglă micul aparat pentru a compensa radiaţia de înaltă frecvenţă de la Soare.

Pata luminoasă a indicatorului dispăru.

Apoi, cu răbdare, Lucky ieşi în lumină şi scană orizontul în toate direcţiile. Unde se afla o sursă de energie atomică în afară de Soare? Găsi, bineînţeles, o indicaţie dinspre Cupolă, dar lumina indicatoare datorată acelei zone spori în intensitate atunci când îndreptă ergometrul în jos. Centrala energetică a Cupolei era situată la o adâncime de un kilometru şi jumătate şi avu nevoie de o înclinare de douăzeci de grade ca să obţină indicaţia maximă din locul unde se afla.

Se întoarse încet, ţinând cu delicateţe ergometrul între degetele arătătoare ale ambelor mâini pentru ca materialul opac al costumului să nu blocheze radiaţia „trădătoare”. Se mai roti o dată şi apoi încă o dată încercă din nou.

Nu mai încăpea nici o îndoială!

Lucky privi în direcţia în care apăruse acea strălucire şi se îndreptă într-acolo. Nu încercă să-şi ascundă temerea că poate nu era vorba decât de o zonă cu minereu radioactiv.

Zări unul din cablurile lui Mindes la circa un kilometru şi jumătate distanţă.

Nu era un cablu izolat, ci mai curând o reţea de cabluri, pe jumătate îngropate în sol. Merse de-a lungul lor preţ de câteva sute de metri şi ajunse la o placă metalică pătrată cu latura de circa 1,20 m şi cu suprafaţa extrem de lucioasă. Reflecta stelele asemenea unei bălţi de apă limpede.

Lucky se gândi că dacă s-ar fi plasat într-o poziţie corespunzătoare ar fi putut vedea reflexia Soarelui. Sesiză că placa îşi schimba unghiul de elevaţie, căpătând o poziţie mai apropiată de verticală. Se uită în depărtare ca să vadă dacă poziţia ei se modifica în aşa fel încât să prindă lumina Soarelui.

Când privi înapoi, rămase uimit. Placa metalică nu mai reflecta lumina ci căpătase o culoare neagră atât de intensă încât se părea că nici toată lumina Soarelui n-ar fi fost în stare s-o lumineze.

Deodată, sub ochii lui, negreala tremură, se destrămă şi începu să se fragmenteze.

Era din nou strălucitoare.

O urmări pe parcursul a încă trei cicluri, în vreme ce unghiul de elevaţie o aducea la o poziţie din ce în ce mai apropiată de verticală. Mai întâi o reflexie de o intensitate incredibilă; apoi, o întunecare completă. Lucky îşi dădu seama că în timpul fazei de înnegrire lumina era absorbită, iar în timpul fazei de strălucire, lumina era reflectată. Alternanţa de faze putea fi perfect regulată sau poate că urma o succesiune deliberat neregulată. Nu putea pierde timpul să afle şi chiar dac-ar fi avut era îndoielnic că cunoştinţele sale de hiperoptică i-ar fi îngăduit să înţeleagă scopul acelei instalaţii.

Era de presupus că sute sau chiar mii de asemenea pătrate interconectate prin intermediul reţelei de cabluri şi alimentate toate de la o micropilă atomică din interiorul Cupolei absorbeau şi reflectau lumina într-o manieră prestabilită la diferite unghiuri faţă de Soare. Probabil că asta, într-un fel oarecare, putea forţa energia luminoasă să străbată hiperspaţiul într-o manieră controlată.

Şi se mai putea presupune că acele cabluri rupte ca şi plăcile sparte împiedicau configuraţia generală să funcţioneze corespunzător.

Lucky îşi încercă din nou ergometrul. Era mult mai strălucitor acum şi încă o dată urmări direcţia indicată.

Mai strălucitor, şi mai strălucitor! Orice-ar fi fost ceea ce urmărea el, era ceva care-şi schimba poziţia. Sursa aceea de radiaţii gamma nu avea o poziţie fixă pe suprafaţa lui Mercur.

Iar asta însemna că nu era doar un afloriment de minereu radioactiv. Era ceva portabil ceea ce îi dădea de înţeles lui

Lucky că era vorba de un om sau de ceva aparţinând unui om.

Lucky zări mai întâi silueta ca un punct în mişcare, negru pe fondul luminat ca de incendiu al solului. Imaginea i-a apărut după o lungă expunere la Soare, când tocmai căuta un loc umbros în care să stea până când elimina căldura acumulată.

În loc de asta, acum se pomeni că îşi accelerează înaintarea. Aprecie că temperatura din afara costumului său nu atinsese încă punctul de fierbere al apei. Din fericire, în interior era mult mai scăzută.

Se gândi sumbru: „Dacă Soarele ar fi deasupra capului şi nu la orizont, nici măcar aceste costume n-ar mai fi de nici un folos”.

Silueta nu-i dădu nici o atenţie. Îşi continuă propriul drum, paşii pe care-i făcea demonstrând că nu avea nici pe departe îndemânarea lui Lucky în a se descurca cu gravitaţia scăzută. Totuşi, în ciuda stângăciei mişcărilor, reuşea să devoreze spaţiul.

Nu purta costum izolant. Chiar şi de la mare distanţă, suprafaţa expusă privirii lui Lucky era evident una metalică.

Lucky se opri pentru scurt timp la umbra unei stânci, dar se forţă să iasă iar în teren deschis înainte de a fi avut timp să se răcească suficient.

Silueta părea neafectată de căldură. Cel puţin în timpul cât Lucky a urmărit-o n-a schiţat nici un gest de a se adăposti la umbră, deşi a trecut foarte aproape de câteva zone umbroase.

Lucky dădu din cap gânditor. Totul se potrivea perfect.

Îşi mări viteza. Căldura începuse aproape să capete consistenţă: o simţea ca pe ceva palpabil. Dar acum mai avea doar câteva clipe.

Renunţase la salturile de înălţime joasă. Îşi concentra toată forţa musculară în salturi lungi, de câte patru metri.

Strigă:

— Hei, tu de-acolo! Întoarce-te!

Rosti cuvintele cu toată autoritatea pe care o putea aduna în glas, sperând ca celălalt să-i poată recepţiona semnalul radio şi să nu fie nevoit să se rezume la limbajul semnelor.

Încet, silueta se întoarse iar nările lui Lucky se lărgiră într-o expresie de satisfacţie calmă. Cel puţin, până în acel moment, gândurile i se adevereau, căci silueta nu era un om – nu avea absolut nimic uman!

Sabotor!

Silueta era înaltă, chiar mai înaltă decât Lucky. Avea de fapt peste doi metri înălţime şi avea o statură impozantă. Tot ce se putea vedea cu ochiul liber era metal lucios, care reflecta lumina acolo unde cădeau razele Soarelui şi avea un aspect întunecat acolo unde razele solare nu ajungeau.

Dar dincolo de învelişul metalic nu era un trup din carne şi sânge, ci doar şi mai mult metal, angrenaje, ţevi, o micropilă care alimenta silueta cu energie nucleară şi producea radiaţiile gamma pe care Lucky le detectase cu ergometrul său de buzunar.

Membrele arătării erau monstruoase şi stătea în faţa lui Lucky cu picioarele crăcănate. În loc de ochi avea două celule fotoelectrice care emiteau o lumină roşu-închis. Gura era o tăietură practicată în metalul din partea joasă a feţei.

Era un om mecanic, un robot, şi lui Lucky nu-i trebui mai mult de o privire ca să ştie că nu era un robot de fabricaţie terestră. Pământul inventase robotul pozitronic, dar nu construise niciodată un model ca ăsta.

Lucky spuse:

— Nu pot auzi sunetele în vid, robotule!

Vorbise autoritar, ştiind că era esenţial să sublinieze din primele clipe faptul că era un om şi, prin urmare, un stăpân.

— Porneşte staţia radio.

Şi deodată, deşi gura robotului rămase nemişcată, o voce se auzi în receptorul lui Lucky, aspră şi neplăcută auzului, cuvintele fiind nefiresc distanţate în timp:

— Ce treabă aveţi, domnule? De ce vă aflaţi aici?

— Nu-mi pune întrebări, spuse Lucky. De ce eşti tu aici?

Un robot nu putea spune decât adevărul.

— Am primit ordinul de a distruge anumite obiecte situate la anumite intervale.

— Cine ţi-a dat ordinul?

— Am primit ordinul să nu răspund la această întrebare.

— Eşti fabricat pe Sirius?

— Am fost construit pe una din planetele Confederaţiei Siriene.

Lucky se încruntă. Vocea creaturii era de-a dreptul neplăcută.

Puţinii roboţi de fabricaţie terestră pe care Lucky avusese prilejul să-i vadă în laboratoarele experimentale fuseseră echipaţi cu dispozitive vocale care, prin sunet direct sau prin intermediul undelor radio, păreau la fel de plăcute şi naturale precum vocea unui om cultivat. Cu siguranţă că siriusienii ar fi îmbunătăţit această caracteristică.

Mintea lui Lucky trecu imediat la o problemă mai presantă. El spuse:

— Trebuie să găsesc o zonă umbroasă. Vino cu mine.

— Te voi conduce spre cea mai apropiată umbră, spuse robotul imediat, pornind imediat în mers săltat, picioarele sale metalice mişcându-se cu o oarecare neregularitate.

Lucky porni în urma arătării. Nu avea nevoie să fie condus ca să ajungă la umbră, dar rămase în urmă ca să poată urmări mersul robotului.

Ceea ce de la distanţă i se păruse a fi un mers stângaci, de la apropiere se vădea a fi un şchiopătat pronunţat. Mersul şchiopătat şi glasul aspru erau două imperfecţiuni la acest robot a cărui înfăţişare exterioară dădea impresia unei magnifice minuni mecanice.

Îl frapă cu tărie gândul că era posibil ca robotul să nu fi fost reglat pentru căldura şi radiaţia de pe Mercur. Probabil că expunerea la radiaţii îl deteriorase. Omul de ştiinţă din Lucky simţi o undă de regret la acest gând. Robotul era prea frumos ca să merite o asemenea soartă.

Privi maşinăria cu admiraţie. Sub craniul masiv din oţel cromat se afla un ovoid delicat dintr-un compus spongios glatină-iridiu având aproximativ dimensiunile creierului uman. În interiorul lui, cvadrilioane de cvadrilioane de pozitroni luau viaţă şi dispăreau în intervale de milionimi de secundă. Pe parcursul apariţiei şi al dispariţiei lor, pozitronii urmau trasee prestabilite care duplicau, într-o manieră simplificată, celulele responsabile cu gândirea ale creierului omenesc.

Inginerii calculaseră acele trasee pozitronice astfel încât să fie favorabile omenirii şi în ele proiectaseră „cele trei legi ale roboticii”.

Prima Lege spunea că un robot nu putea face rău unei fiinţe omeneşti sau să permită să i se facă rău. Nimic nu avea prioritate faţă de acest precept. Nimic nu i se putea substitui.

A Doua Lege spunea că un robot trebuie să se supună ordinelor cu excepţia celor care ar încălca Prima Lege.

A Treia Lege îngăduia unui robot să se protejeze, cu condiţia ca Prima şi A Doua Lege să nu fie încălcate.

Lucky ieşi din scurta sa reverie atunci când robotul se împiedică şi aproape căzu. Nu se vedea nici o neregularitate a solului pe care Lucky să o poată vedea, nici o groapă înşelătoare care să fi putut provoca incidentul. Dacă ar fi existat aşa ceva, o dungă de umbră neagră ar fi semnalat-o.

În acel punct, solul era neted ca-n palmă. Pasul robotului se frânsese pur şi simplu fără nici un motiv şi îl aruncase într-o parte. Robotul îşi reveni după ce se agită frenetic un timp. Apoi îşi reluă mersul către umbră, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Lucky îşi zise: „Hotărât lucru, e în stare proastă de funcţionare”.

Intrară în zona umbroasă împreună şi Lucky îşi aprinse lumina costumului, după care spuse:

— Nu faci bine că distrugi echipamente utile. Faci rău oamenilor.

Pe faţa robotului nu se citea nici o emoţie; nici nu s-ar fi putut să apară. Nici în vocea sa nu se simţi vreo emoţie când spuse:

— Mă supun ordinelor.

— Asta e A Doua Lege, spuse cu severitate Lucky. Nu te poţi supune unor ordine care fac rău unor fiinţe omeneşti. Asta ar însemna să încalci Prima Lege.

— Nu am văzut nici un om. Nu am făcut rău nimănui.

— Ai făcut rău unor oameni pe care nu i-ai văzut. Îţi spun eu asta.

— Nu am făcut rău nici unui om, replică robotul cu încăpăţânare iar Lucky se încruntă la auzul repetiţiei lipsite de raţiune. În pofida înfăţişării lustruite, probabil că nu era un model prea avansat.

Robotul continuă:

— Am primit instrucţiuni să evit oamenii. Am fost avertizat când au venit oamenii, dar nu am fost avertizat în privinţa ta.

Lucky privi dincolo de umbră la peisajul mercurian scânteietor, roşcat şi cenuşiu în cea mai mare parte, dar pătat de o zonă întinsă de material sfărâmicios de culoare neagră care părea a fi extrem de obişnuit în această regiune a planetei. Se gândi la Mindes care zărise robotul de două ori (relatarea lui căpăta sens acum) şi îl pierduse atunci când încercase să se apropie. Din fericire, propria sa invazie secretă a părţii însorite în combinaţie cu folosirea ergometrului fuseseră încununate de succes.

Lucky spuse pe neaşteptate şi pe un ton care nu dădea drept la replică:

— Cine te-a avertizat să eviţi oamenii?

Lucky nu se aştepta cu adevărat să-l ia prin surprindere pe robot, gândindu-se că mintea unui robot este totuşi o maşinărie. Nu poate fi păcălită, aşa cum nu poţi „păcăli”

lumina unui costum spaţial să se aprindă ducând mâna la întrerupător şi prefăcându-te că ai închis contactul.

Robotul spuse:

— Am primit instrucţiuni să nu răspund la această întrebare.

Apoi, cu încetineală, de parcă ar fi pronunţat cuvintele împotriva voinţei sale, robotul adăugă:

— Nu doresc ca tu să îmi mai pui astfel de întrebări. Ele mă tulbură.

Lucky îşi spuse: „încălcarea Primei Legi ar fi şi mai tulburătoare”.

Cu paşi măsuraţi, ieşi din umbră la lumina soarelui, apoi îi spuse robotului care venea în urma lui:

— Care e numărul tău de serie?

— RL-726.

— Foarte bine, RL-726, înţelegi că eu sunt un om?

— Da.

— Nu sunt echipat ca să suport căldura soarelui de pe Mercur.

— Nici eu, zise robotul.

— Mi-am dat seama de asta, spuse Lucky gândindu-se la felul cum robotul fusese cât pe-aci să cadă cu câteva minute mai devreme. Cu toate acestea, un om este mult mai slab echipat pentru aşa ceva decât un robot. Înţelegi acest lucru?

— Da.

— Acum, ascultă-mă. Vreau să-ţi încetezi activităţile distructive şi vreau să-mi spui cine ţi-a ordonat să distrugi echipamentul.

— Am primit instrucţiuni…

— Dacă nu mi te supui, spuse Lucky cu glas tare, voi rămâne aici în lumina soarelui până când voi fi ucis iar tu vei fi încălcat Prima Lege, deoarece ai permis ca eu să fiu omorât deşi ai fi putut să împiedici acest lucru.

Lucky aşteptă cu inima strânsă. Declaraţia unui robot nu putea fi acceptată ca dovadă, firește, în orice tribunal, dar l-

ar fi asigurat că se află pe calea cea bună dacă i-ar fi spus ceea ce se aştepta să audă de la el.

Dar robotul nu spuse nimic. Ezita. Un ochi clipi pe neaşteptate (încă o imperfecţiune!) apoi se trezi la viaţă. Se auzi mai întâi un ţipăt strident, apoi un mormăit ca de beţiv:

— Te voi transporta la loc sigur.

— Mă voi opune şi vei fi nevoit să-mi faci rău. Dacă-mi răspunzi la întrebare, mă voi întoarce de bună voie la umbră, şi astfel îmi vei fi salvat viaţa fără să mi se întâmple nimic rău.

Tăcere.

Lucky spuse:

— Ai de gând să-mi spui cine ţi-a ordonat să distrugi echipamentul?

Deodată robotul făcu un salt înainte, oprindu-se la o jumătate de metru de Lucky.

— Ţi-am spus să nu îmi mai pui această întrebare.

Mâinile se ridicară ca şi cum ar fi vrut să-l apuce pe Lucky dar nu-şi duseră mişcarea până la capăt.

Lucky privea cu severitate dar fără să-şi facă griji. Un robot nu putea face rău unei fiinţe omeneşti.

Dar iată că pe neaşteptate robotul ridică una din acele mâini puternice şi o duse la cap într-un gest care semăna izbitor de mult cu cel al unui om suferind de o durere de cap.

Durere de cap!

Un gând brusc îşi făcu loc în mintea lui Lucky. Pe Marea Galaxie! Fusese orb! Dăduse dovadă de o orbire prostească, de-a dreptul criminală!

Nu picioarele robotului funcţionau prost, nici vocea lui şi nici ochii. Cum ar fi putut căldura să le afecteze? Însuşi creierul pozitronic era cel care fusese afectat, nu avea cum să fie altfel. Acesta fusese expus direct la căldura şi radiaţiile soarelui mercurian pentru cât timp? Câteva luni?

Creierul acela era deja parţial deteriorat, de bună seamă.

Dacă robotul ar fi fost o fiinţă omenească, s-ar fi putut spune despre el că se afla într-una din etapele unei căderi psihice. Sau că se afla într-o fază incipientă de nebunie.

Un robot nebun! Adus în pragul nebuniei de căldură şi radiaţie!

Cât de valabile mai puteau rămâne cele trei legi ale roboticii într-un creier pozitronic deteriorat?

Iar acum Lucky Starr stătea în faţa robotului şi îl ameninţa cu propria sa moarte, în vreme ce acelaşi robot, aproape nebun, se apropia de el cu braţele întinse.

Însăşi dilema în care Lucky îl plasase pe robot ar fi putut să-i agraveze nebunia.

Prudent, Lucky bătu în retragere, zicând:

— Te simţi bine?

Robotul nu-i răspunse. Paşii săi se iuţiră.

Lucky se gândi: „Dacă e gata să încalce Prima Lege, înseamnă că e în pragul unei descompuneri complete. Un creier pozitronic ar trebui să fie făcut bucăţi ca să fie capabil de aşa ceva”.

Totuşi, pe de altă parte, robotul rezistase luni întregi. Putea să mai reziste probabil alte câteva luni.

Vorbi încercând cu disperare să întârzie deznodământul şi căutând să mai câştige ceva timp pentru a gândi. Spuse:

— Te doare capul?

— Doare? Spuse robotul. Nu înţeleg semnificaţia cuvântului.

Lucky spuse:

— Mi-e din ce în ce mai cald. Ar fi mai bine să ne retragem la umbră.

Nu mai putea fi vorba de a se lăsa să moară de căldură. Se retrase pe jumătate alergând.

Vocea robotului se auzi bubuind:

— Mi s-a spus să împiedic orice interferenţă cu ordinele care mi s-au dat.

Lucky se întinse după blaster şi oftă. Ar fi fost mare păcat dacă ar fi fost obligat să distrugă robotul. Era o realizare

măreaţă a omului, iar Consiliul ar fi putut trage foloase cercetându-i caracteristicile tehnice. Şi îi repugna să-l distrugă fără măcar să fi obţinut informaţia dorită. Lucky spuse:

— Opreşte-te în locul în care te afli.

Braţele robotului se mişcară spasmodic în încercarea de a-l prinde şi Lucky scăpă ca prin urechile acului sărind într-o parte, profitând din plin de gravitaţia scăzută de pe Mercur.

Dacă ar fi reuşit să se strecoare la umbră; dacă robotul l-ar fi urmat până acolo…

Poate că răcoarea ar fi calmat traseele pozitronice deranjate. Poate se îmblânzea, poate devenea mai rezonabil şi Lucky ar fi fost scutit de necesitatea de a-l distruge.

Lucky se feri din nou şi robotul trecu încă o dată pe lângă el, picioarele sale metalice ridicând pietrişul negru care cădea imediat înapoi pe sol, întrucât Mercur nu avea o atmosferă care să-l ţină cât de cât suspendat. Era o confruntare stranie, paşii omului şi ai robotului rămânând neauziţi în vidul cosmic.

Lucky căpătă un dram de încredere. Mişcările robotului deveniseră mai bruşte. Controlul său asupra angrenajelor şi releelor care-i dirijau membrele era imperfect şi gradul de imperfecţiune sporea de la o clipă la alta.

Şi totuşi robotul făcea o tentativă evidentă de a-l scoate din umbră. În mod categoric şi fără nici o umbră de îndoială încerca să-l ucidă.

Cu toate acestea, Lucky nu se putea hotărî să folosească blasterul.

Se opri brusc în loc. Robotul se opri şi el. Se aflau faţă în faţă, la un metru şi jumătate distanţă, pe peticul negru de sulfură de fier. Culoarea neagră parcă făcea căldura şi mai mare şi Lucky simţi cum îl cuprinde slăbiciunea. Robotul stătea ameninţător între Lucky şi umbră.

Lucky spuse:

— Dă-te la o parte din calea mea.

Îi venea greu să vorbească.

Robotul spuse:

— Mi s-a spus să împiedic orice interferenţă cu ordinele care mi s-au dat. Tu te-ai amestecat unde nu trebuia.

Lucky nu mai avea de ales. Îşi făcuse un calcul greşit. Niciodată nu-i trecuse prin cap să pună la îndoială valabilitatea celor trei legi ale roboticii, indiferent de circumstanţe. Înţelesese prea târziu adevărul, iar greşelile sale de raţionament îl aduseseră la următoarea situaţie: pericolul în care se afla propria sa viaţă şi necesitatea de a distruge un robot.

Ridică blasterul cu tristeţe.

Şi aproape imediat îşi dădu seama că din nou calculase greşit. Lăsase prea mult timp să treacă şi acumularea de căldură şi oboseală făcuse din corpul său o maşină la fel de imperfectă ca şi cea a robotului. Braţele sale se ridicară cu încetineală şi pentru mintea şi vederea sa obosită robotul părea să aibă proporţii duble.

Robotul se mişcă iute şi de data asta corpul obosit al lui Lucky nu reuşi să reacţioneze suficient de rapid. Blasterul îi fu smuls din mână şi zbură cât colo. Braţul lui Lucky fu prins în strânsoarea mâinii metalice, în vreme ce celălalt braţ metalic îi cuprinse talia.

Nici în cele mai favorabile împrejurări Lucky nu ar fi putut să se opună muşchilor de oţel ai omului mecanic. Nici o fiinţă omenească nu ar fi putut. Acum simţea că-i dispăruse orice capacitate de rezistenţă. Simţea numai căldura.

Robotul îl strânse pe Lucky şi mai tare, îndoindu-l pe spate ca pe o păpuşă de cârpe. Lucky se gândi ca prin ceaţă la slăbiciunea structurală a costumului izolant. Poate că un costum spaţial obişnuit l-ar fi protejat faţă de forţa robotului. Dar un costum izolant nu putea face asta. În orice clipă, o secţiune a sa se putea îndoi şi ceda.

Lucky îşi agită fără speranţă braţul rămas liber, zgâriind cu degetele pietrişul negru de jos.

Un gând îi trecu fulgerător prin minte. Încercă cu disperare să-şi coordoneze muşchii într-o ultimă tentativă

de a scăpa de moartea inevitabilă în mâinile unui robot nebun.

Preludiul unui duel.

Situaţia critică a lui Lucky era ca o reflectare în oglindă Ia problemele cu care se confruntase Bigman cu câteva ore mai devreme. Viaţa lui Bigman fusese pusă în pericol nu de căldură, ci de îngheţ. Era prins în strânsoarea unor „funii” din piatră la fel de ferm cum era prins Lucky în strânsoarea de metal a robotului. Într-o anumită privinţă, totuşi, situaţia lui Bigman mai păstra o speranţă. Mâna lui amorţită se prinsese cu disperare de blasterul înţepenit în mâna lui Urteil.

Iar blasterul începea să se mişte. De fapt, se desprinse atât de brusc încât nu lipsi mult ca degetele îngheţate ale lui Bigman să-l scape.

— Pe nisipurile de pe Marte! Bombăni el şi ţinu strâns arma.

Dac-ar fi ştiut unde se afla un punct vulnerabil al tentaculelor, dacă ar fi putut trage în orice parte a acelor tentacule fără să-l ucidă pe Urteil sau pe el însuşi, problema lui ar fi fost simplă. Dar aşa, nu-i mai rămânea decât să meargă la risc.

Reglă cu stângăcie butonul de intensitate, apăsându-l în jos. Se simţea cuprins de somnolenţă, ceea ce era un semn rău. Trecuseră câteva minute de când nu mai auzise nici un semn de viaţă de la Urteil.

Scăzuse la minim intensitatea. Încă ceva: trebuia să ajungă la activator cu degetul arătător, fără să scape arma.

Pe Spaţiu! Nu trebuia să scape blasterul!

Degetul lui arătător atinse punctul potrivit şi apăsă.

Blasterul se încălzi. Putea să-şi dea seama de asta după strălucirea roşie întunecată a reţelei de pe ţeava armei. Asta era rău pentru reţea, căci un blaster nu era conceput pentru a fi folosit ca armă termică, dar nu mai conta.

Cu puterea care-i mai rămăsese, Bigman aruncă blasterul cât de departe putu.

Avu în acel moment impresia că realitatea oscilă preţ de o clipă, ca şi cum s-ar fi aflat la limita inconştienţei.

Deodată simţi primul undă de căldură, un firicel firav de căldură trimis spre corpul său de instalaţia termică a costumului şi scoase un strigăt slab de bucurie. Căldura era suficientă pentru a-i semnala că energia nu mai era absorbită direct în corpurile lacome ale tentaculelor consumatoare de căldură.

Îşi mişcă braţele. Ridică un picior. Erau libere. Tentaculele dispăruseră.

Lumina de la costum se aprinse şi văzu cu claritate locul unde fusese aruncat blasterul. Locul, dar nu şi blasterul. Acolo unde ar fi trebuit să se afle arma nu se vedea decât o masă cenuşie de tentacule încâlcite, care se mişcau cu lentoare.

Tremurând din toate încheieturile, Bigman smulse blasterul lui Urteil, fixându-l la intensitate minimă şi aruncându-l dincolo de poziţia primului. Asta ar fi ţinut departe creatura dacă energia primului s-ar fi epuizat.

Bigman spuse cu nerăbdare în glas:

— Hei, Urteil. Mă auzi?

Nu primi nici un răspuns.

Cu forţele care-i mai rămăseseră, trase după el silueta îmbrăcată în costum. Lumina de la costumul lui Urteil licări, şi indicatorul de la unitatea energetică arăta că nu se golise complet. Temperatura din interiorul costumului acestuia ar fi trebuit să revină rapid la normal.

Bigman chemă Cupola. În acele momente, nu mai era posibilă nici o altă decizie. În starea de slăbiciune în care se aflau, cu rezervele de energie diminuate, o nouă întâlnire cu formele de viaţă mercuriene le-ar fi adus moartea. Şi va reuşi el cumva să protejeze poziţia lui Lucky?

Oamenii au ajuns la ei surprinzător de repede.

După ce bău două ceşti de cafea şi se delectă cu o masă caldă, înconjurat de lumina şi căldura Cupolei, Bigman putea acum să vadă recentele evenimente terifiante într-o

perspectivă corespunzătoare. Devenise deja o amintire neplăcut.

Doctorul Peverale îi dădea târcoale cu o atitudine care era pe jumătate cea a unei mame grijulii, pe jumătate cea a unui bătrân neliniştit. Părul lui cenuşiu era răvăşit.

— Eşti sigur că totul e în regulă, Bigman? Nici un fel de efecte negative?

— Mă simt minunat. Mai bine ca niciodată, insistă Bigman. Problema e, doctore, ce face Urteil?

— S-ar părea c-o să fie bine. Vocea astronomului deveni mai rece. Doctorul Gardoma l-a consultat şi ne-a dat veşti încurajatoare despre starea sa.

— Bun, zise Bigman aproape cu satisfacţie.

Doctorul Peverale spuse cu oarecare surprindere:

— Te preocupă starea lui?

— Cred şi eu, doctore. Am planuri pentru el.

Doctorul Hanley Cook intră în cameră, aproape tremurând de agitaţie.

— Am trimis oameni în mine ca să vedem dacă putem surprinde vreo creatură. Au luat cu ei elemente de încălzire. Ştiţi, ca o momeală pentru peşti.

Şi, întorcându-se spre Bigman, adăugă:

— Ai avut noroc că ai scăpat.

Bigman se arătă ofensat şi spuse cu voce piţigăiată:

— N-a fost noroc, a fost inteligenţă. M-am gândit că cel mai mult le place căldura pură şi le-am dat-o.

Doctorul Peverale plecă, dar Cook rămase şi începu să vorbească despre creaturi, mergând agitat prin încăpere şi făcând tot felul de speculaţii.

— Închipuieşte-ţi! Vechile poveşti despre moartea prin congelare în mine erau adevărate! Sută la sută adevărate! Numai când te gândeşti! Nişte tentacule din piatră acţionând ca nişte bureţi de căldură, absorbind energia oriunde reuşesc să stabilească contactul. Eşti sigur pe descrierea pe care ai făcut-o, Bigman?

— Bineînţeles că sunt sigur. Când ai să prinzi una, o să te convingi.

— Ce descoperire!

— Cum se face că n-au mai fost descoperite până acum? Întrebă Bigman.

— După spusele tale, ele se contopesc cu mediul înconjurător. Mimetism de protecţie. Pe urmă, ele atacă doar oameni izolaţi.

Cook începu să vorbească mai repede, cu mai multă însufleţire, frământându-şi degetele.

— Poate că e vorba de un soi de instinct, o inteligenţă rudimentară care le ţine ascunse vederii. Sunt sigur de asta'. Este un gen de inteligenţă care le ţine departe de noi. Ele ştiu că nu sunt în siguranţă decât în întuneric, aşa că atacă doar oameni izolaţi, neînsoţiţi. Pe urmă, timp de vreo treizeci de ani, în mine n-a mai apărut nici un om.' Preţioasele lor nuclee de căldură neobişnuită au dispărut şi totuşi nu s-au lăsat sufocate de tentaţia de a invada Cupola. Dar când în cele din urmă oamenii au apărut din nou în mine, acea tentaţie s-a dovedit prea mare şi una dintre creaturi a atacat, deşi era vorba de doi oameni, nu de unul singur. Asta le-a fost fatal. În felul acesta au fost descoperite.

— De ce nu se duc pe partea însorită a planetei dacă vor energie şi dacă sunt atât de inteligente precum zici? Întrebă Bigman.

— Poate că acolo e prea cald, spuse imediat Cook.

— S-au repezit la blaster şi era aproape incandescent.

— Poate că partea însorită este prea încărcată de radiaţii dure. S-ar putea să nu fie adaptate la asta. Sau poate că există o altă specie de asemenea creaturi pe partea însorită. De unde să ştim? Poate că cele de pe partea întunecată trăiesc de pe urma minereurilor radioactive şi a luminii coronare.

Bigman săltă din umeri. Asemenea speculaţii i se păreau neprofitabile.

Gândurile lui Cook părură să se schimbe şi ele. Privi gânditor la Bigman, frecându-şi ritmic bărbia cu degetul.

— Vasăzică, i-ai salvat viaţa lui Urteil

— Exact.

— Poate că e mai bine aşa. Dacă Urteil ar fi murit, ar fi dat vina pe tine. Senatorul Swenson v-ar fi făcut viaţa amară şi ţie, şi lui Starr şi Consiliului. Indiferent ce explicaţie ai fi dat, ai fi fost acolo când Urteil a murit iar Swenson n-ar fi avut nevoie de mai mult.

— Ascultă, zise Bigman foindu-se neliniştit, când o să ajung să-l văd pe Urteil?

— În momentul în care doctorul Gardoma o să spună că poţi să-l vezi.

— Atunci, ia legătura cu el prin cablu şi zi-i să spună că pot.

Privirea lui Cook rămase fixată pe micul marţian.

— Ce-ai de gând?

Şi întrucât Bigman trebuia să facă aranjamente legate de gravitaţie, el îi explică lui Cook o parte din planul său.

Doctorul Gardoma deschise uşa şi îi făcu semn din cap lui Bigman că poate intra.

— E la dispoziţia ta, Bigman, spuse el în şoaptă. Eu nu-l vreau.

Ieşi din încăpere şi Bigman şi Urteil rămaseră din nou singuri, faţă în faţă.

Jonathan Urteil era uşor palid în locurile unde barba nerasă nu-i acoperea faţa, dar ăsta era singurul semn care-i trăda zbuciumul interior. Îşi întinse buzele într-un rânjet sălbatic.

— Sunt întreg, dacă asta ai venit să vezi.

— Da, de-aia am venit. Şi totodată să-ţi pun o întrebare. Mai ai în cap tâmpenia aia despre Lucky că ar organiza o falsă bază siriusiană în mine?

— Am de gând s-o dovedesc.

— Uite ce e, ticălosule, ştii bine că e o minciună, iar tu vei falsifica dovezile dacă vei putea. Ai să le falsifici. Acum nu

mă aştept să cazi în genunchi şi să-mi mulţumeşti că ţi-am salvat viaţa…

— O clipă! Încet, faţa lui Urteil se înroşi. Tot ce-mi amintesc e că chestia aia m-a luat prin surprindere. A fost un accident. După aceea, nu ştiu ce s-a întâmplat. Ceea ce spui tu n-are nici un sens pentru mine.

Bigman ţipă de-a dreptul furios:

— Bulgăre de praf cosmic ce eşti, ai strigat după ajutor!

— Ai martori? Nu-mi amintesc nimic.

— Şi cum crezi c-ai scăpat?

— Nu cred nimic. Poate că arătarea a plecat singură. Poate că n-a fost nimic. Poate că am fost lovit de o cădere de pietre şi n-am mai ştiut nimic. Dac-ai venit aici aşteptându-te să-ţi plâng pe umăr şi să-ţi promit c-am să-ţi cruţ prietenul, o să suferi o dezamăgire. Dacă nu mai ai nimic altceva de spus, la revedere.

— Uiţi ceva, Urteil, spuse Bigman. Ai încercat să mă ucizi.

— Ai martori? Acum, dacă nu pleci, am să-mi umflu obrajii şi-o să te zbor de-aici, piticanie!

Bigman rămase calm, dând dovadă de un adevărat eroism.

— Am să-nchei un târg cu tine, Urteil. Ai proferat toate ameninţările care ţi-au trecut prin minte numai pentru că eşti cu un centimetru mai înalt decât mine şi cu un kilogram mai greu, dar te-ai târât în genunchi cu singura ocazie când m-am dat la tine.

— Da, sigur, când tu aveai un cuţit energetic iar eu eram neînarmat. Nu uita acest amănunt.

— Iar eu spun că eşti laş. Hai să ne luptăm acum. Fără arme. Sau eşti prea slăbit?

— Prea slăbit pentru tine? Nici dac-aş sta doi ani în spital şi tot n-aş fi prea slab pentru tine!

— Atunci luptă-te! În faţa martorilor! Putem folosi spaţiul din sala generatorului electric. Am aranjat asta cu Hanley Cook.

— Cook trebuie că te urăşte. Şi ce-a zis Peverale?

— Nu l-a întrebat nimeni. Şi Cook nu mă urăşte.

— Părea tare dornic să-ţi facă felul. Dar nu cred c-am să-i dau această satisfacţie. De ce m-aş lupta cu un chil jumate de piele şi vânt?

— Eşti laş?

— Am zis, de ce? Ai spus că vrei să-ncheiem o înţelegere.

— Exact. Dacă câştigi, eu n-am să suflu o vorbă despre ce s-a-ntâmplat în mine, ce s-a întâmplat cu adevărat. Dacă învinge eu, laşi în pace Consiliul.

— Ce mai înţelegere! Şi de ce mi-aş face eu griji despre orice ai putea spune despre mine?

— Nu ţi-e frică să pierzi, nu-i aşa?

— Pe spaţiu!

Exclamaţia era suficientă prin ea însăşi.

Bigman spuse:

— Şi atunci?

— Probabil că mă crezi un prost. Dacă mă lupt cu tine în faţa martorilor, voi fi acuzat de crimă. Dacă-mi pun un deget pe tine, te-am făcut chisăliţă. Du-te şi găseşte-ţi altă metodă de sinucidere.

— Bun. Cu cât eşti mai greu decât mine?

— Cu vreo cincizeci de kilograme, spuse dispreţuitor Urteil.

— Cincizeci de kilograme de grăsime, pufni Bigman şi faţa-i liliputană se strâmbă într-o grimasă feroce. Să-ţi spun o chestie. Hai să luptăm la gravitaţia planetei Mercur. Asta îţi dă un avantaj de douăzeci de kilograme. Şi-ţi păstrezi avantajul inerţiei. Ţi se pare corect?

— Pe spaţiu, zise Urteil, mi-ar plăcea să-ţi ard una numai aşa, ca să-ţi lipesc gura aia mare peste faţa aia nenorocită!

— Uite că ţi se oferă şansa. Ne-am înţeles?

— Pe Pământ, ne-am înţeles! Am să-ncerc să nu te ucid, dar asta e tot ce pot să fac. Ai căutat-o cu lumânarea.

— Corect. Acum să mergem. Să mergem.

Şi Bigman era atât de nerăbdător încât începu să ţopăie în timp ce vorbea, făcând şi câteva mişcări de antrenament cu pumnii. De fapt, atât de mare era dorinţa sa de a purta

acest duel încât nici o clipă nu se gândi la Lucky şi nici nu avu vreun presentiment al dezastrului. N-avea de unde să ştie că, cu câtva timp în urmă, Lucky luptase într-un duel mai periculos decât cel pe care-l propunea acum Bigman.

Nivelul de alimentare cu energie avea generatoare uriaşe şi echipament greu, dar mai dispunea şi de un spaţiu adecvat întrunirilor personalului. Era cea mai veche parte a Cupolei. În primele zile, înainte ca primul puţ de mină să fie săpat în solul mercurian, primii ingineri constructori dormiseră pe paturi de campanie în spaţiul dintre generatoare. Chiar şi acum acel spaţiu era folosit pentru proiecţiile de filme tridimensionale.

Acum era folosit ca ring, iar Cook, împreună cu alţi cinci-şase tehnicieni, stăteau pe margine, neştiind ce să creadă.

— Numai atâţi? Întrebă Bigman.

— Mindes şi oamenii lui sunt pe partea însorită a planetei, răspunse Cook. Mai sunt zece oameni în mine care caută funiile tale de piatră, iar restul supraveghează instrumentele.

Se uită cu oarecare teamă la Urteil şi spuse:

— Eşti sigur că ştii ce faci, Bigman?

Urteil era gol până la brâu. Avea pieptul şi umerii acoperiţi e un păr des şi îşi mişca muşchii cu o bucurie de atlet.

Bigman privi cu indiferenţă în direcţia adversarului său.

— Totul e pus la punct în legătură cu gravitaţia?

— Avem totul pregătit la semnal. Am aranjat controalele în aşa fel încât restul Cupolei să nu fie afectat. Urteil a fost de acord?

— Fireşte, spuse Bigman zâmbind. Totul e-n regulă amice.

— Aşa sper şi eu, spuse cu fervoare Cook.

Se auzi glasul lui Urteil:

— Când începem?

Apoi, privind în jur la micul grup de spectatori, întrebă:

— Are cineva curajul să parieze pe maimuţă?

Unul dintre tehnicieni se uită la Bigman cu un rânjet stingher. Bigman, care între timp se dezbrăcase şi el până

la brâu, arăta surprinzător de vânos, dar diferenţa de gabarit dădea confruntării o aparenţă grotescă.

— Nu se fac pariuri aici, spuse tehnicianul.

— Sunteţi gata? Strigă Cook.

— Eu sunt gata, anunţă Urteil.

Cook îşi umezi buzele palide şi acţionă comutatorul principal. Se auzi o schimbare de tonalitate în huruitul monoton al generatoarelor.

Bigman se clătină din cauza pierderii bruşte de greutate. La fel păţiră şi ceilalţi. Urteil se împiedică dar îşi reveni rapid şi avansă cu graţie în mijlocul spaţiului liber. Nu se obosi să-şi ridice braţele ci rămase în aşteptare, într-o postură de relaxare completă.

— Dă-i drumul, gânganie, spuse el.

Consecinţele unui duel.

În ceea ce-l privea, Bigman înainta cu mişcări delicate ale picioarelor, care se translatau în paşi lenţi şi graţioşi, de parcă s-ar fi aflat pe arcuri.

Şi într-un fel aşa era. Gravitaţia de la suprafaţa lui Mercur era aproape exact aceeaşi ca şi gravitaţia de pe suprafaţa marţiană, ceea ce-l făcea să se simtă ca acasă. Ochii săi calmi, cenuşii, priveau cu intensitate, urmărind fiecare unduire a corpului lui Urteil, fiecare încordare neaşteptată a vreunui muşchi atunci când să se străduia să-şi menţină poziţia verticală.

Greşelile de calcul chiar şi în menţinerea propriului echilibru erau inevitabile atunci când te mişcai într-o gravitaţie cu care nu erai obişnuit.

Bigman se mişcă pe neaşteptate, mişcându-se de pe un picior pe celălalt şi dintr-o parte în alta într-o mişcare fragmentată care era în acelaşi timp complet derutantă şi amuzantă.

— Ce-i asta? Urlă exasperat Urteil. Un vals marţian?

— Ceva de genul ăsta, spuse Bigman. Întinse braţele lateral şi apoi îl izbi într-o parte pe Urteil cu un pocnet răsunător, făcând matahala să se clatine.

Se auzi un suspin din mulţime şi un strigăt:

— Hei, băiete!

Bigman rămase pe loc, cu mâinile în şolduri, aşteptând ca Urteil să-şi recapete echilibrul.

Urteil reuşi acest lucru în câteva secunde, dar acum pe o parte a corpului se lăfăia o pată roşie urâtă, iar pe fiecare obraz îi apăruseră pete şi mai urâte.

Îşi aruncă cu forţă braţul înainte, cu palma pe jumătate desfăcută, ca şi cum o plesnitură ar fi fost de ajuns ca să alunge pe totdeauna această insectă dăunătoare.

Dar lovitura îşi continuă traiectoria, trăgându-l şi pe Urteil după ea. Bigman eschivase, lăsând un spaţiu de câţiva milimetri între el şi braţul în mişcare, cu aprecierea sigură a unui corp perfect coordonat. Eforturile lui Urteil de a-şi opri mişcarea indusă de inerţie îl dezechilibrară serios, aducându-l înapoi spre Bigman.

Bigman îşi puse piciorul pe turul pantalonilor lui Urteil şi-l împinse uşor. Reculul îl făcu să ţopăie înapoi în celălalt picior, dar Urteil căzu lent pe faţă într-o mişcare cu încetinitorul grotescă.

De pe laturi se auzi un hohot neaşteptat de râs.

Unul dintre spectatori strigă:

— M-am răzgândit, Urteil. Pariez.

Urteil nu dădu semne că ar fi auzit provocarea. Era din nou faţă-n faţă cu Bigman şi din colţul buzelor sale groase un firicel de salivă lipicioasă îşi croia drum în jos spre colţul bărbiei.

— Creşteţi gravitaţia! Urlă el răguşit. Aduceţi-o la normal!

— Ce-ai păţit, butoiaş? Îl întrebă batjocoritor Bigman. Nu-ţi ajunge un handicap de douăzeci de kilograme?

— Am să te omor! Am să te omor! Urlă Urteil.

— Hai, îndrăzneşte!

Bigman îşi depărta braţele de trup, parcă invitându-l batjocoritor.

Dar Urteil nu-şi pierduse întru totul raţiunea. Se mişcă în jurul lui Bigman, şchiopătând uşor, şi spuse:

— O să-mi recapăt eu picioarele de la gravitaţie normală, gânganie, şi de oriunde te voi apuca am să smulg o bucată din tine.

— Hai, apucă-mă!

Dar printre oamenii care urmăreau duelul se aşternuse o tăcere stingheră. Urteil era ca un butoi dezechilibrat, cu picioarele crăcănate şi braţele bătând frenetic aerul. Îşi menţinea echilibrul, adaptându-se la ritmul gravitaţiei.

Prin comparaţie, Bigman era un lujer zvelt. Poate că era graţios şi sigur pe el ca un dansator, şi totuşi arăta jalnic de mărunt.

Dar Bigman nu părea îngrijorat. Propulsându-se brusc cu picioarele, făcu un salt înainte care-l proiectă sus în aer, iar când Urteil se repezi la silueta care se înălţa, Bigman îşi ridică picioarele şi ateriză în spatele adversarului său înainte ca acesta să aibă timp să se întoarcă.

Se auziră aplauze furtunoase şi Bigman zâmbi larg.

Execută o manevră care semăna cu o piruetă atunci când se feri de unul din braţele puternice care-l ameninţau, întinzând în acelaşi timp mâna şi lovind cu muchia palmei bicepsul celuilalt.

Urteil îşi reţinu ţipătul şi se răsuci din nou.

Urteil reuşea să păstreze un calm impresionant în faţa tuturor acestor provocări spectaculoase. Bigman, pe de altă parte, încerca prin toate mijloacele să-l irite şi să-l scoată din sărite pe Urteil, căutând să-l atragă într-o mişcare necontrolată care l-ar fi făcut să-şi piardă echilibrul.

Înainte şi înapoi; lovituri rapide şi puternice, pe care celălalt abia le resimţea ca pe nişte înţepături.

Dar în mintea micuţului marţian îşi făcea loc un nou respect faţă de Urteil. Ticălosul suporta cu stoicism manevrele. Îşi păstra poziţia ca un urs care se apără de atacurile unui câine de vânătoare. Iar Bigman era câinele de vânătoare care nu putea decât să se agite la marginea domeniului, să mârâie, să lovească scurt şi să se păstreze dincolo de raza de acţiune a labelor ursului.

Urteil chiar semăna cu un urs cu corpul său mare şi păros, cu ochii lui mici şi injectaţi şi faţa fălcoasă şi acoperită de barba nerasă.

— Luptă, ticălosule! Strigă dispreţuitor Bigman. Eu sunt singurul care oferă spectatorilor un spectacol.

Urteil îşi clătină capul încet şi spuse:

— Vino mai aproape.

— Bineînţeles, spuse Bigman şi deodată atacă.

De data asta Urteil era cât se poate de pregătit. Nu-şi mişcă nici capul, nici braţele, dar piciorul lui stâng ţâşni în faţă.

Bigman se îndoi, sau încercă să se îndoaie de mijloc, dar manevra nu-i prea reuşi. Şutul tras de Urteil îl lovi drept în gleznă, făcându-l să ţipe de durere.

Mişcarea lui Urteil îl purtă înainte şi Bigman, cu un brânci rapid aplicat în spatele oponentului său acceleră mişcarea cu pricina.

De data asta, Urteil, mai obişnuit cu gravitaţia, nu se mai lăsă aruncat înainte atât de departe şi-şi reveni mult mai repede, în vreme ce Bigman, cu glezna cuprinsă de flăcările durerii, se deplasa cu o stângăcie înspăimântătoare.

Scoţând un strigăt sălbatic, Urteil atacă şi Bigman, pivotând pe piciorul teafăr, nu reuşi să fie destul de rapid. Urteil îl prinse cu nădejde de umăr şi de cot şi amândoi căzură la sol.

Un geamăt se ridică din rândurile spectatorilor şi Cook, alb la faţă, strigă: „Opriţi lupta!” cu o voce răguşită.

Urteil se ridică în picioare, ţinându-l strâns pe Bigman, ridicându-l pe micul marţian de parc-ar fi fost un fulg. Bigman, cu faţa schimonosită de durere, se zvârcoli încercând să stea pe picioarele sale.

Urteil îi mârâi în ureche:

— Ai crezut că eşti şmecher păcălindu-mă să lupt în condiţii de gravitaţie scăzută. Mai crezi chestia asta?

Bigman nu stătu prea mult pe gânduri. Va trebui să pună măcar un picior pe podea… Sau pe rotula lui Urteil, căci

piciorul său drept se sprijinea momentan pe genunchiul lui Urteil şi asta trebuia să rezolve situaţia.

Bigman apăsă cu putere în jos şi îşi aruncă corpul pe spate.

Urteil se legănă în faţă. Mişcarea în sine n-ar fi fost periculoasă pentru Urteil, dar încercând să se echilibreze se lăsă pe spate. Iar Bigman, care se aştepta la mişcarea asta, îşi schimbă centrul de greutate şi împinse cu putere înainte.

Urteil căzu atât de rapid încât spectatorii nici nu băgară de seamă cum se întâmplase. Bigman reuşi să se elibereze pe jumătate.

Se ridică în picioare rapid ca o felină, deşi braţul drept îi rămăsese blocat. Bigman îşi coborî braţul stâng pe încheietura lui Urteil şi-şi ridică genunchiul cu forţă spre cotul celuilalt.

Urteil urlă şi-i dădu drumul lui Bigman în momentul în care îşi schimbă poziţia ca să nu se-aleagă cu braţul rupt.

Bigman profită de şansa care i se oferise cu repeziciunea unui fulger. Îşi eliberă mâna blocată continuând să-l strângă pe Urteil de încheietură. Îl apucă cu mâna liberă pe Urteil de braţ, deasupra cotului, îl ţinea acum cu două mâini pe Urteil de braţul stâng.

Urteil se chinuia să se ridice în picioare şi, în timp ce făcea asta, corpul lui Bigman se aplecă şi apoi se ridică o dată cu mişcarea de ridicare a lui Urteil.

Muşchii lui Bigman, în combinaţie cu mişcarea de ridicare a lui Urteil, înălţară corpul solid al acestuia din urmă de la sol într-o mişcare lentă, o demonstraţie impresionantă a ceea ce se putea face într-un câmp de gravitaţie scăzută.

Simţindu-şi muşchii întinşi până aproape de limita ruperii, Bigman ridică şi mai sus corpul lui Urteil, apoi îi dădu drumul, privindu-l în timp ce zbura dezordonat într-o traiectorie parabolică ce părea grotesc de înceată după standardele terestre.

Toată lumea privea şi toţi fură luaţi prin surprindere de neaşteptata schimbare de gravitaţie. Cu forţa şi viteza unui trăsnet, gravitaţia îşi recăpătă valoarea terestră, iar Bigman căzu în genunchi răsucindu-şi dureros glezna. Spectatorii căzură şi ei într-un cor confuz de ţipete de durere şi uimire.

Bigman abia reuşi să surprindă cu coada ochiului ce i se întâmplă lui Urteil. Schimbarea de gravitaţie îl prinsese aproape de punctul cel mai înalt al parabolei, trăgându-l în jos cu o acceleraţie bruscă. Capul lui se lovi de unul din stâlpii de susţinere ai unuia dintre generatori şi se auzi un pârâit strident.

Bigman, ridicându-se amorţit în picioare, îşi scutură capul încercând să-şi limpezească mintea. Se poticni şi-l zări pe Urteil întins nemişcat pe jos şi pe Cook care stătea aplecat asupra lui.

— Ce s-a întâmplat? Strigă Bigman. Ce s-a-ntâmplat cu gravitaţia?

Ceilalţi repetară întrebarea. Din câte-şi putea da seama Bigman, Cook era singurul care rămăsese pe propriile picioare, singurul care părea să gândească.

Cook spunea:

— Nu gravitaţia mă-ngrijorează acum, ci Urteil.

— E rănit? Strigă careva.

— Nu mai e, spuse Cook ridicându-se în picioare. Sunt destul de sigur că e mort.

Neliniştiţi, toţi cei de faţă făcură cerc în jurul cadavrului. Bigman spuse:

— Ar fi mai bine să-l aducem pe doctoral Gardoma.

Abia dacă-şi auzi vorbele. Un gând îndrăzneţ îi trecu prin minte.

— O să avem necazuri, spuse Cook. Tu l-ai ucis, Bigman.

— Ba nu, a murit din cauza schimbării de gravitaţie.

— Asta o să fie greu de explicat. Tu l-ai aruncat.

— O să fac faţă oricăror probleme. Nu vă faceţi griji.

Cook îşi umezi buzele şi se uită într-o parte.

— O să-l chem pe Gardoma.

Gardoma sosi după cinci minute şi după puţin timp confirmă că verdictul lui Cook fusese corect.

Medicul se ridică în picioare ştergându-şi mâinile de o batistă şi spuse:

— E mort. Fractură de craniu. Cum s-a întâmplat?

Mai mulţi încercară să vorbească dar Cook le făcu semn să tacă, spunând:

— O luptă crâncenă între Bigman şi Urteil…

— Între Bigman şi Urteil?! Explodă Gardoma. Cine a permis una ca asta? Aţi înnebunit cu toţii? Chiar vă închipuiaţi că Bigman o să-l poată înfrunta…

— Hei, uşurel, uşurel! Eu sunt cel care-am rămas teafăr.

Supărat, Cook încercă să se apere:

— Aşa e, Gardoma, Urteil a murit. Iar Bigman a insistat pentru această luptă. Recunoşti asta, nu?

— Recunosc, nici o problemă, spuse Bigman. Tot eu am cerut să luptăm la gravitaţia mercuriană.

Doctorul Gardoma făcu ochii mari.

— La gravitaţie mercuriană? Aici?

Se uită la propriile picioare, întrebându-se parcă dacă nu cumva simţurile îi jucau o festă şi, de fapt, era mai uşor decât se simţea.

— Acum nu ne mai aflăm la gravitaţia mercuriană, spuse Bigman, deoarece câmpul pseudo-gravitaţional a trecut brusc la gravitaţie terestră într-un moment crucial. Bum! Chiar aşa! Asta l-a ucis de fapt pe Urteil, nu subsemnatul.

— Ce a determinat câmpul pseudogravitaţional să treacă la valoarea terestră? Întrebă Gardoma.

O clipă nu-i răspunse nimeni, apoi Cook zise:

— Se poate să fi fost un scurt…

— Prostii, îl întrerupse Bigman. Mânerul e ridicat. Nu putea să se ridice singur.

Urmă o nouă tăcere şi încă una stingheră.

Unul dintre tehnicieni îşi drese glasul şi spuse:

— Poate că în agitaţia luptei, cineva s-a mişcat şi l-a ridicat cu umărul, fără măcar să-şi dea seama.

Ceilalţi aprobară cu convingere. Unul dintre ei spuse:

— Pe spaţiu! S-a întâmplat pur şi simplu!

Cook zise:

— Va trebui să raportez întregul incident. Bigman…

— Ei bine, spuse calm micul marţian, sunt arestat pentru omucidere?

— N-nu, spuse Cook şovăind. N-o să te arestez, dar va trebui să raportez şi până la urmă s-ar putea să fii arestat.

— Aha. Păi, mulţumesc că m-aţi prevenit.

Pentru prima oară de când se întorsese de la mine, Bigman se pomeni gândindu-se la Lucky. „Uite ce necaz îl aşteaptă pe Lucky la întoarcere”, îşi spuse el.

Şi totuşi micul marţian se simţea cuprins de un val de agitaţie ciudată, fiindcă era sigur că putea ieşi din acel necaz… Şi totodată să-i demonstreze nişte chestii lui Lucky cu această ocazie.

O nouă voce interveni:

— Bigman!

Toată lumea ridică privirea. Era Peverale, coborând pe rampa care ducea la nivelele superioare.

— Pe marele spaţiu, Bigman, eşti acolo? Şi Cook? Apoi adăugă aproape cu arţag: Ce se-ntâmplă aici?

Nimeni nu păru în stare să spună vreo vorbuliţă. Ochii bătrânului astronom căzură pe cadavrul lui Urteil şi spuse cu oarecare surprindere:

— E mort?

Spre uimirea lui Bigman, Peverale nu părea prea interesat de acest lucru. Nici măcar nu aşteptă răspunsul la întrebare, că se şi întoarse către Bigman.

— Unde-i Lucky Starr?

Bigman deschise gura dar nu se auzi nici un sunet. În cele din urmă abia reuşi să spună cu glas firav:

— De ce întrebaţi?

— Mai e în mine?

— Păi…

— Sau e pe partea însorită?

— Vreau să ştiu de ce întrebaţi.

— Mindes, spuse cu nerăbdare Peverale, a ieşit să-şi controleze zona ocupată de cabluri. Face asta uneori.

— Şi?

— Şi ori e nebun, ori greşeşte când spune că l-a văzut acolo pe Lucky Starr.

— Unde? Întrebă Bigman deodată.

Gura doctorului Peverale se strânse într-o expresie de dezaprobare.

— Înseamnă că într-adevăr este acolo. E clar. Ei bine, se pare că prietenul tău Lucky Starr a avut necazuri cu un om mecanic, cu un robot…

— Un robot!

— Şi după spusele lui Mindes, care nu a coborât la sol dar aşteaptă ca o echipă să fie trimisă acolo, Lucky Starr este mort!

Preludiul unui proces.

În momentul în care zăcea prins în inexorabila strânsoare a robotului, Lucky se aştepta să moară pe loc, iar când acest lucru nu se petrecu imediat, o speranţă firavă încolţi în sufletul lui.

Să fi fost faptul că robotul, având adânc întipărită în mintea-i torturată imposibilitatea de a ucide o fiinţă omenească, s-a pomenit că este incapabil să comită gestul final acum când chiar trebuia s-o facă?

Pe urmă se gândi că nu era vorba de aşa ceva, căci i se părea că strânsoarea robotului se intensifica încetul cu încetul.

Strigă cu toată puterea de care mai era în stare:

— Dă-mi drumul!

Apoi îşi ridică mâna liberă din poziţia în care rămăsese atârnând. Mai rămăsese o ultimă şansă, o şansă slabă, aproape insignifiantă.

Îşi ridică mâna spre capul robotului. Nu-şi putea întoarce capul ca să vadă, căci robotul i-l ţinea strâns lipit de propriul său piept. Mâna îi alunecă pe suprafaţa metalică netedă a craniului robotului de două ori, de trei ori, de patru ori. Apoi îşi îndepărtă mâna.

Nu mai putea face nimic altceva.

Deodată… Să fi fost doar un renghi al imaginaţiei, sau într-adevăr strânsoarea robotului slăbise? Să fi trecut în sfârşit marele Soare al lui Mercur de partea sa?

— Robotul! Strigă el.

Robotul scoase un sunet, dar semăna doar cu scârţâitul unor angrenaje ruginite.

Strânsoarea robotului slăbea într-adevăr. Acum era momentul să ajute evoluţia evenimentelor chemând în joc ceea ce o mai fi rămas din Legile Roboticii.

Lucky spuse cu răsuflarea întretăiată:

— Nu poţi face rău unei fiinţe omeneşti.

Robotul răspunse: „Nu pot…” poticnindu-se şi, fără nici un avertisment, căzu la sol.

Strânsoarea îi rămăsese constantă, de parcă fusese cuprins de rigiditatea morţii. Lucky spuse:

— Robotule, dă-mi drumul!

Tresărind, robotul îşi slăbi strânsoarea. Nu în întregime, dar Lucky îşi eliberă picioarele şi reuşi să-şi mişte capul. Spuse:

— Cine ţi-a ordonat să distrugi echipamentul?

Nu se mai temea de reacţia necontrolată a robotului la această întrebare. Ştia că el fusese cel care adusese acea minte pozitronică la dezintegrarea totală. Dar în ultimele stadii de dinaintea disoluţiei, era posibil ca vreo reminiscenţă a Legii a Doua să fi rămas valabilă. Repetă întrebarea:

— Cine ţi-a ordonat să distrugi echipamentul?

Robotul scoase un sunet nedesluşit:

— Ăă… Ăă…

Apoi, contactul radio se întrerupse, înnebunindu-l pe Lucky, iar gura robotului se închise şi se deschise de două ori, ca şi cum în ceasul al treisprezecelea ar fi încercată să comunice prin intermediul sunetelor obişnuite.

După care, nimic.

Robotul era mort.

Acum, după ce pericolul imediat al morţii iminente trecuse, Lucky îşi simţea mintea înceţoşată. Nu avea energia necesară să-şi desfacă în întregime membrele robotului înfăşurate pe corpul lui. Controalele radio fuseseră zdrobite în îmbrăţişarea robotului.

Ştia că mai întâi de toate trebuia să-şi recapete forţele. Pentru asta trebuia să iasă cât mai repede de sub acţiunea directă a radiaţiei marelui Soare al lui Mercur. Asta însemna să ajungă la umbra stâncii din apropiere, la care nu reuşise să ajungă în timpul duelului cu robotul.

Cu trupul săgetat de dureri, îşi strânse picioarele sub el. Apoi începu să-şi târască corpul către umbra stâncii, trăgând toată greutatea robotului după el. Încă o dată. Încă o dată. Manevra părea să dureze o veşnicie.

Încă o dată. Încă o dată.

Avea impresia că nu mai avea nici pic de putere în picioare şi nici nu mai simţea nimic, iar robotul părea să cântărească o tonă.

Chiar şi la gravitaţia scăzută de pe Mercur, încercarea părea să-i depăşească puterile şi numai voinţa pură era cea care-l făcea să mai înainteze.

Mai întâi ajunse la umbră cu capul. Lumina slăbi brusc în intensitate. Aşteptă, gâfâind, şi pe urmă, cu un efort care aproape că-i provocă o ruptură musculară, se trase de-a lungul solului încă o dată, şi încă o dată.

Acum se afla la umbră. Unul din picioarele robotului rămăsese în lumina soarelui, trimiţând reflexii în toate direcţiile. Lucky privi ameţit peste umăr şi observă acest amănunt. Apoi, aproape cu recunoştinţă, se lăsă furat de starea de inconştienţă.

Mai târziu au fost intervale de timp în care percepţia senzorială îi reveni.

Apoi, mult mai târziu, zăcea liniştit, conştient că se afla pe un pat moale, şi încerca să-şi readucă în minte acele intervale. Îi rămăseseră în memorie imagini fragmentate ale unor oameni apropiindu-se, o vagă impresie de mişcare într-un vehicul propulsat cu jet reactiv, apoi vocea lui Bigman, ascuţită şi neliniştită. Pe urmă, parcă o idee mai clar, îngrijirile unui medic.

După aceea, o nouă pauză, urmată de amintirea limpede a doctorului Peverale care îi punea întrebări cu o voce blândă. Lucky îşi aminti că răspunsese destul de raţional, aşa că partea cea mai dificilă a chinului său trebuie să fi trecut deja. Deschise ochii.

Doctorul Gardoma se uita la el sumbru, având încă în mână o seringă hipodermică.

— Cum te simţi? Întrebă el.

— Cum ar trebui să mă simt? Întrebă Lucky zâmbind.

— Mort, aş zice, după cele prin care ai trecut. Dar ai o constituţie fizică remarcabilă, aşa că eşti viu.

Bigman, care se agitase neliniştit prin preajmă, pătrunse în câmpul vizual al lui Lucky şi spuse:

— Nu trebuie să-i mulţumeşti lui Mindes pentru asta. De ce naiba n-a coborât capsomanul ăla ca să-l salveze pe Lucky după ce a reperat piciorul robotului? Ce mai aştepta? Voia să-l lase pe Lucky să moară?

Doctorul Gardoma puse deoparte seringa şi se spălă pe mâini. Cu spatele le Bigman, spuse:

— Scott Mindes a fost convins că Lucky murise. Singurul lui gând a fost să stea deoparte astfel ca nimeni să nu-l poată acuza că el ar fi fost criminalul. Ştia că mai încercase o dată să-l ucidă pe Lucky şi că ceilalţi îşi vor aminti de asta.

— Cum a putut să gândească aşa de data asta. Robotul…

— Mindes se află el însuşi sub presiune zilele astea. A chemat după ajutor. Ăsta era cel mai bun lucru pe care-l putea face.

Lucky spuse:

— Linişteşte-te, Bigman, n-am fost în pericol. Am adormit la umbră iar acum sunt bine. Ce-i cu robotul, Gardoma? A fost salvat?

— L-am adus în Cupolă. Totuşi, creierul s-a dus, e imposibil de studiat.

— Păcat, spuse Lucky.

Medicul îşi ridică vocea:

— Gata, Bigman, să mergem. Trebuie să-l lăsăm să doarmă.

— Hei… Protestă indignat Bigman.

Lucky se grăbi să intervină:

— E-n regulă, Gardoma. De fapt, chiar voiam să vorbesc cu el între patru ochi.

Doctorul Gardoma ezită apoi săltă din umeri.

— Ai nevoie de somn, dar am să-ţi dau o jumătate de oră. Pe urmă va trebui să plece.

— Va pleca.

De îndată ce rămaseră singuri, Bigman îl apucă pe Lucky de umăr şi-l zgâlţâi cu violenţă, spunându-i cu vocea

gâtuită:

— Maimuţoi tembel. Dacă arşiţa nu l-ar fi terminat pe robot exact la timp… ca în filmele de pe subeterice…

Lucky zâmbi fără voioşie.

— N-a fost o coincidenţă, Bigman. Dac-aş fi aşteptat un final ca în subeterice, acum aş fi fost mort. A trebuit să-l păcălesc pe robot.

— Cum?

— Carcasa în care avea creierul era foarte bine lustruită. Reflecta o mare parte din radiaţia solară. Asta însemna că temperatura creierului său pozitronic era destul de mare pentru a-i afecta „raţiunea”, dar nu suficient de mare pentru a-l scoate definitiv din funcţiune. Din fericire, o mare parte din solul mercurian din zona asta este alcătuită dintr-o substanţă neagră care se poate detaşa uşor. Am reuşit să-i întind pe cap nişte substanţă din asta.

— Şi ce-ai realizat cu asta?

— Negrul absoarbe căldura, Bigman. Nu o reflectă. Temperatura creierului a crescut rapid şi robotul a murit aproape instantaneu. În orice caz, am scăpat ca prin urechile acului… Totuşi, să lăsăm asta. Ce s-a întâmplat aici cât timp am fost plecat? Ceva de semnalat?

— Ceva? Mamă-mamă! Ascultă!

Şi, în timp ce Bigman povestea, Lucky îl ascultă într-adevăr, cu o expresie care devenea tot mai gravă pe măsură ce firul povestirii se depăna.

Când relatarea ajunse la sfârşit, Lucky se încruntase de-a dreptul supărat.

— Şi de ce zici că te-ai luptat cu Urteil? A fost o prostie!

— Lucky, spuse ofuscat Bigman, a fost strategie, întotdeauna spui că mă reped orbeşte înainte şi nu sunt în stare să pun la cale o şiretenie. Ei află că asta a fost o şiretenie. Ştiam că-l pot umili la gravitaţie scăzută…

— S-ar părea că n-a lipsit mult să nu reuşeşti. Ai glezna scrântită.

— Am alunecat, a fost un accident. În afară de asta, am învins. A fost vorba de un târg pe care l-am încheiat cu Urteil. Putea să facă mult rău Consiliului cu minciunile sale, dar în cazul în care învingeam ne-ar fi lăsat în pace.

— Şi ai putut să-l crezi pe cuvânt?

— Păi… Începu Bigman, tulburat.

Lucky continuă:

— Zici că i-ai salvat viaţa. De bună seamă că a ştiut acest lucru şi totuşi asta nu l-a convins să renunţe la scopurile sale. Te-ai gândit că s-ar fi putut să procedeze la fel şi în urma luptei voastre?

— Păi… Făcu Bigman din nou.

— Mai ales dacă pierdea şi, prin urmare, ar fi fost furios la culme pentru că a fost umilit de faţă cu toată lumea… Să-ţi spun eu cum stau lucrurile, Bigman. Ai făcut-o pentru că voiai să-l baţi şi să te răzbuni pentru că şi-a bătut joc de tine. Chestia cu târgul încheiat cu el a fost doar un pretext care să-ţi ofere prilejul să te baţi. Am dreptate?

— Of, Lucky! Pe nisipurile de pe Marte…

— Ei bine, mă înşel?

— Am vrut să închei un târg…

— Dar în primul rând voiai să te baţi şi-acum uite ce încurcătură ai provocat.

Bigman lăsă privirea-n jos.

— Îmi pare rău.

Lucky se îmblânzi dintr-o dată.

— O, măreaţă Galaxie! Bigman, nu sunt supărat pe tine. De fapt, pe mine sunt supărat. Am apreciat greşit robotul ăla şi era cât pe ce să fiu ucis pentru că n-am judecat. Aş fi putut să văd că era defect şi n-am făcut nici o clipă legătura cu efectul căldurii asupra creierului său pozitronic până n-a fost aproape prea târziu… Ei bine, trecutul ne oferă o lecţie pentru viitor, dar altfel s-o lăsăm baltă. Întrebarea e ce facem cu situaţia lui Urteil.

Lui Bigman îi reveni dintr-o dată inima la loc.

— În orice caz, spuse el, ticălosul nu are cum să ne mai supere.

— Aşa este, spuse Lucky, dar ce facem cu senatorul Swenson?

— Hram.

— Ce explicaţie o să dăm? Consiliul Ştiinţei este investigat şi, ca urmare a unei lupte provocate de unul din apropiaţii Consiliului, cineva care este aproape membru, anchetatorul moare. Asta n-o să dea bine…

— A fost un accident. Câmpul pseudogravitaţional…

— N-o să ne fie de nici un folos. Va trebui să vorbesc cu Peverale şi…

Bigman se înroşi şi spuse repede:

— E doar un moşulică. Nu acordă nici cea mai mică atenţie acestei întâmplări.

Lucky se ridică într-un cot.

— Cum adică, nu acordă nici cea mai mică atenţie?

— Păi chiar aşa, spuse Bigman cu vehemenţă. A venit acolo când Urteil zăcea mort pe podea şi, în afară de faptul că a întrebat dacă e mort, n-a mai zis nimic.

— N-a mai zis nimic?

— Absolut nimic. Pe urmă a tot întrebat unde eşti şi a spus că Mindes raportase că un robot te-a ucis.

Lucky îl privea fix pe Bigman.

— Asta a fost tot?

— Asta a fost tot, spuse Bigman încurcat.

— Ce s-a mai întâmplat de atunci? Haide, Bigman, tu nu vrei să vorbesc cu Peverale. De ce?

Bigman se uită într-o parte.

— Haide, Bigman.

— Ei bine, voi fi judecat, sau ceva de genul ăsta.

— Judecat!

— Peverale zice că e vorba de o crimă şi că va provoca agitaţie pe Pământ. Zice că trebuie stabilite responsabilităţile.

— În regulă. Când are loc procesul?

— Of, Lucky. Nu voiam să-ţi spun. Doctorul Gardoma a spus că nu trebuie să te amărăşti.

— Ia nu te mai purta ca o cloşcă, Bigman. Când are loc procesul?

— Mâine la ora două după-amiaza, ora standard a sistemului solar. Dar nu ai de ce să-ţi faci griji, Lucky.

— Cheamă-l pe Gardoma, spuse Lucky.

— De ce?

— Fă cum ţi-am spus.

Bigman ieşi din încăpere şi, când se întoarse, doctorul Gardoma era cu el.

Lucky spuse:

— Nu-i aşa că nu există nici un motiv pentru care să nu mă pot ridica din pat mâine la ora două după-amiaza?

Doctorul Gardoma ezită.

— Aş prefera să nu te grăbeşti.

— Nu-mi pasă de ce preferi dumneata. N-o să mor din asta, nu-i aşa?

— N-ai muri nici dacă te-ai ridica din pat chiar acum, domnule Starr, spuse jignit doctorul Gardoma. Dar nu ar fi indicat.

— În regulă atunci. Acum spune-i doctorului Peverale că voi lua parte la procesul lui Bigman. Ştiai despre asta, presupun?

— Da.

— Toată lumea ştia în afară de mine, aşa e?

— Nu erai într-o situaţie care…

— Spune-i doctorului Peverale că voi lua parte la proces şi că nu trebuie să înceapă fără mine.

— Am să-i spun, dar acum ar fi mai bine să te culci. Vino cu mine, Bigman.

Bigman protestă:

— Doar o secundă.

Se duse iute lângă patul lui Lucky şi spuse:

— Uite, Lucky, nu trebuie să te necăjeşti. Am toată situaţia sub control.

Lucky ridică sprâncenele. Bigman, mai-mai să plesnească de îngâmfare, spuse:

— Am vrut să-ţi fac o surpriză, fir-ar să fie! Pot să dovedesc că n-am avut nici un amestec în faptul că Urteil şi-a rupt gâtul. Am rezolvat cazul. (Se bătu cu pumnul în piept.) Eu l-am rezolvat. Eu! Bigman! Ştiu cine e vinovat pentru toate.

— Cine? Întrebă Lucky.

Dar Bigman se grăbi să spună:

— Nu! Nu-ţi spun nimic. Vreau să-ţi demonstrez că am şi altceva în minte decât bătăile cu pumnii. De data asta eu am să dirijez spectacolul iar tu ai să fii spectator, asta e. Ai să afli la proces.

Micul marţian îşi încreţi faţa plin de încântare, execută un mic pas de dans şi-l urmă pe doctorul Gardoma la ieşirea din încăpere, purtând pe faţă un triumf voios.

Procesul.

A doua zi, Lucky intră în biroul doctorului Peverale cu puţin înainte de ora două după-amiaza.

Ceilalţi se adunaseră deja. Doctorul Peverale, aşezat la biroul său vechi şi plin de hârtii, dădu din cap cu amabilitate la sosirea lui, iar Lucky răspunse cu gravitate;

— Bună ziua, domnule Peverale.

Atmosfera semăna cu cea din seara banchetului. Cook era acolo, bineînţeles, şi arăta, ca-ntotdeauna, neliniştit şi, oarecum, slăbit. Stătea într-un fotoliu mare la dreapta doctorului Peverale, iar trupul firav al lui Bigman se foia şi mai-mai că se pierdea într-un fotoliu la fel de mare, aflat la stânga astronomului.

Mindes era şi el prezent, posomorât, desfăcându-şi din când în când degetele împreunate pentru a bate darabana pe picior. Doctorul Gardoma stătea lângă el, apatic, şi-şi ridică pleoapele grele pentru a-l privi dezaprobator pe Lucky atunci când intră. Mai erau de faţă şefii de departamente şi alţi astronomi.

De fapt, singurul om care fusese prezent la banchet iar acum lipsea era Urteil.

Doctorul Peverale începu în maniera sa blândă:

— Putem începe acum. Mai întâi, câteva cuvinte pentru domnul Starr. Am înţeles că Bigman v-a vorbit despre această procedură ca despre un proces. Te rog să fii sigur că nici vorbă e aşa ceva. Dacă va fi cazul unui proces, iar eu sper că nu, el va avea loc pe Pământ, cu judecători calificaţi şi avocaţi în regulă. Noi nu încercăm aici decât să adunăm laolaltă elementele unui raport pentru a fi transmis la Consiliul Ştiinţei.

Doctorul Peverale aranjă puţin talmeş-balmeşul de pe biroul său şi continuă:

— Daţi-mi voie să vă explic de ce e nevoie de un raport complet, în primul rând, ca urmare a îndrăzneţei pătrunderi a domnului Starr pe partea însorită a planetei, sabotorul care provoca probleme proiectului doctorului Mindes a fost oprit. S-a dovedit a fi un robot de fabricaţie siriusiană, care acum nu mai este în stare de funcţiune. Domnule Starr…

— Da? Spuse Lucky.

— Chestiunea prezintă o asemenea importanţă încât mi-am luat libertatea de a vă chestiona atunci când aţi fost adus aici şi vă aflaţi într-o stare de semi-inconştienţă.

— Mi-amintesc de asta destul de bine, răspunse Lucky.

— Vreţi să confirmaţi o parte din acele răspunsuri acum, pentru a fi consemnate în raport?

— Da.

— În primul rând, sunt implicaţi şi alţi roboţi?

— Robotul nu s-a referit la asta, dar nu cred că au mai fost şi alţii.

— Oricum, nu a precizat în mod specific că ar fi singurul robot de pe Mercur.

— Nu.

— Atunci ar putea fi mulţi alţii.

— Nu cred.

— E vorba doar de opinia dumneavoastră, totuşi. Robotul n-a spus că n-ar mai fi şi alţii.

— Nu, nu a spus.
— Foarte bine, atunci. Câţi siriusieni au fost implicaţi?
— Robotul nu mi-a spus, pentru că a primit instrucţiuni să n-o facă.
— A precizat poziţia bazei invadatorilor?
— N-a spus nimic în această privinţă. Nu a făcut nici un fel de precizare cu privire la siriusieni.
— Dar robotul era de fabricaţie siriusiană, nu-i aşa?
— A recunoscut acest lucru.
— Aha, făcu doctorul Peverale fără umor. În cazul acesta, mi se pare evident că pe Mercur se găsesc siriusieni care acţionează împotriva noastră. Consiliul Ştiinţei trebuie prevenit în acest sens. Trebuie întreprinsă o cercetare organizată a planetei şi, dacă siriusienii reuşesc să ne scape şi să părăsească planeta, trebuie măcar să se conştientizeze pericolul siriusian.
Cook interveni stingherit:
— Mai e şi problema formelor de viaţă mercuriene, doctore Peverale. Consiliul va trebui informat şi în această privinţă.
Se adresă apoi întregii adunări.
— Una dintre fiinţe a fost capturată ieri şi…
Bătrânul astronom îl întrerupse oarecum agasat:
— Da, doctore Cook, fără doar şi poate că Consiliul va fi informat. Totuşi, problema siriusiană este cea care ar trebui să rămână prioritară. Celelalte chestiuni trebuie sacrificate în favoarea pericolului imediat. De exemplu, propun ca doctorul Mindes să-şi abandoneze proiectul până când Mercur va fi făcut sigur pentru pământeni.
— O clipă, vă rog, sări Mindes ca ars. Aici au fost investiţi o groază de bani, ca să nu mai vorbim de timp, de eforturi şi…
— Am spus, până când Mercur va deveni sigur. N-am sugerat o renunţare definitivă la Proiectul Lumina. Şi întrucât este necesar să acordăm prioritate pericolului mercurian, va trebui să ne asigurăm că protectorul lui

Urteil, senatorul Swenson, va fi împiedicat să ridice obstrucţii pornind de la chestiuni secundare.

Lucky spuse:

— Cu alte cuvinte, vreţi să-i dăm senatorului un ţap ispăşitor în persoana lui Bigman, legat frumos de mâini şi de picioare şi cu o etichetă lipită pe frunte. Situaţie în care, în vreme ce el se va ocupa cu sfâşierea lui Bigman, vânătoarea de siriusieni poate continua pe Mercur fără nici un amestec din afară.

Astronomul îşi ridică sprâncenele albe.

— Un ţap ispăşitor, domnule Starr? Noi nu vrem decât adevărul.

— Păi atunci continuaţi, spuse Bigman, foindu-se fără odihnă în scaun. O să aveţi adevărul.

— Bun, spuse doctorul Peverale. Având în vedere că ai fost personajul central, vrei să începi dumneata? Povesteşte-ne tot ce s-a întâmplat între tine şi Urteil, cu propriile tale cuvinte. Aş aprecia însă conciziunea. Şi nu uita, aceste proceduri sunt înregistrate pe microfilm cu sunet.

Bigman spuse:

— Vreţi să depun jurământul?

Peverale clătină din cap.

— Nu ne aflăm la un proces oficial.

— Cum doriţi!

Şi, cu o surprinzătoare detaşare, Bigman relată povestea, începând cu ironiile lui Urteil la adresa înălţimii sale şi continuând cu întâlnirea neaşteptată din mine, până când ajunse la duel. Nu omise decât ameninţările lui Urteil cu acţiunile îndreptate împotriva lui Lucky Starr şi a Consiliului.

Doctorul Gardoma urmă la rând, confirmând cele întâmplate cu prilejul primei întâlniri dintre Bigman şi Urteil şi descriind totodată, spre aducere aminte, scena de la masa de banchet. Continuă cu descrierea tratamentului aplicat lui Urteil după întoarcerea din mine.

— Şi-a revenit repede din starea de hipotermie. Nu i-am cerut amănunte şi nici el nu mi le-a oferit. Totuşi, a întrebat de Bigman şi, când i-am spus că Bigman n-avea nici o zgârietură, aş zice că antipatia lui faţă de Bigman i-a crescut şi mai mult. Nu s-a comportat ca şi cum Bigman i-ar fi salvat viaţa. Trebuie să precizez însă că, din observaţiile mele asupra sa, nu mi s-a părut că Urteil ar putea fi victima unui atac de gratitudine.

— Asta e numai o părere, interveni grăbit doctorul Peverale, şi aş recomanda să nu creăm confuzie cu astfel de afirmaţii.

Urmă doctorul Cook. Se concentră asupra duelului, spunând:

— Bigman a insistat asupra luptei. Asta e tot ce se poate spune. Eu am avut impresia că dacă aş aranja o astfel de confruntare la gravitaţie scăzută, aşa cum mi-a sugerat Bigman, cu martori, nu se va putea întâmpla nimic rău. Putem interveni dacă treaba se agrava. M-am temut că, dacă aş refuza, s-ar fi putut ca între cei doi lupta să aibă loc fără martori şi că asta ar putea avea consecinţe grave. Desigur, acele consecinţe n-ar fi putut fi mai grave decât s-au dovedit a fi, dar nu mi-am închipuit una ca asta. Recunosc că ar fi trebuit să mă consult cu dumneavoastră, doctore, Peverale.

Doctorul Peverale încuviinţă din cap:

— Cu siguranţă că aşa ar fi trebuit să faci. Dar chestia e acum că Bigman a insistat ca lupta să aibă loc şi tot el a cerut să se desfăşoare la gravitaţie scăzută, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Şi ţi-a dat asigurări că îl va omorî pe Urteil în astfel de condiţii.

— Mai exact, a spus că „îl va ucide pe ticălos”. Cred că vorbea doar la modul figurat. Sunt sigur că nu a plănuit cu adevărat să-l omoare.

Doctorul Peverale se întoarse către Bigman.

— Ai ceva de comentat în această privinţă?

— Da, am. Şi dat fiind că doctorul Cook se află la bară, aş vrea să-i pun câteva întrebări.

Doctorul Peverale se arătă surprins:

— Aici nu suntem la un proces.

— Ascultaţi-mă, spuse Bigman cu înflăcărare. Moartea lui Urteil nu a fost un accident. A fost o crimă şi vreau să-mi daţi şansa s-o dovedesc.

Liniştea provocată de această declaraţie nu dură decât o clipă, fiind urmată de un murmur confuz.

Vocea lui Bigman se ridică până la a se auzi aproape ca un scâncet ascuţit.

— Sunt hotărât să-i pun întrebări domnului Hanley Cook.

Lucky Starr spuse cu răceală:

— Vă sugerez să-l lăsaţi pe Bigman să meargă până la capăt, doctore Peverale.

Bătrânul astronom era întruchiparea derutei.

— Serios vorbind… Nu cred… Bigman nu poate…

Se bâlbâi îngrozitor şi deodată tăcu. Bigman spuse:

— Mai întâi, doctore Cook, cum de-a ajuns Urteil să afle traseul pe care Lucky şi cu mine îl urmam în mine?

Cook se înroşi la faţă.

— N-am ştiut că ar fi aflat de traseu.

— Nu ne-a urmărit direct. A mers pe o rută paralelă, ca şi cum ar fi intenţionat să ne prindă din urmă şi să ne pice în spate mult în interiorul minelor, după ce ne-am fi convins că suntem singuri şi nu ne urmăreşte nimeni. Pentru a face asta, trebuia să fie sigur de traseul pe care intenţionam să-l urmăm. Acum Lucky şi cu mine am pus la punct acel traseu cu tine şi cu nimeni altcineva. Nici Lucky, nici eu nu i-am spus lui Urteil. Atunci cine?

Cook se uită disperat în jurul lui, de parcă ar fi cerut ajutor.

— Nu ştiu.

— Nu e evident că tu i-ai spus?

— Nu. Poate că a auzit.

— Nu putea să audă nişte semne făcute pe o hartă, doctore Cook… Să lăsăm asta, deocamdată. M-am luptat cu Urteil şi dacă gravitaţia ar fi rămas la valoarea normală de pe Mercur şi acum ar fi fost în viaţă. Numai că gravitaţia a crescut brusc la valoarea terestră exact la momentul potrivit pentru a-l ucide. Cine a făcut asta?

— Nu ştiu.

— Tu ai fost primul care-ai ajuns lângă Urteil. Ce făceai acolo? Te asigurai că e mort?

— Resping această acuzaţie. Doctore Peverale…

Cook îşi întoarse faţa înroşită spre şeful său. Doctorul Peverale întrebă cuprins de agitaţie:

— Îl acuzi cumva pe doctorul Cook de a-l fi ucis pe Urteil?

— Ascultaţi-mă, spuse Bigman. Schimbarea bruscă de gravitaţie m-a tras la sol. Când m-am sculat de jos, toţi ceilalţi se ridicau în picioare sau se mai aflau încă la sol. Când o greutate de 40-50 de kilograme îţi cade în spate fără avertisment, nu te ridici în picioare în graba mare. Dar Cook s-a ridicat. Nu numai că se ridicase în picioare, dar ajunsese deja lângă Urteil şi stătea aplecat deasupra lui.

— Ce dovedeşte asta? Întrebă Cook.

— Dovedeşte că nu te-ai prăbuşit când gravitaţia a crescut, altfel nu ai fi ajuns acolo aşa de repede. Şi de ce nu te-ai prăbuşit când gravitaţia a crescut? Pentru că te aşteptai să crească şi erai pregătit pentru asta. Şi de ce te aşteptai să crească? Pentru că tu ai apăsat pârghia.

Cook se întoarse spre doctorul Peverale:

— Aceasta e persecuţie. E o nebunie.

Dar doctorul Peverale se uita la secundul său cu o groază nedisimulată. Bigman continuă:

— Daţi-mi voie să reconstitui faptele. Cook lucra mână-n mână cu Urteil. Numai aşa Urteil ar fi putut afla de traseul nostru din mine. Dar el colabora cu Urteil de teamă. Poate că Urteil îl şantaja. Oricum, singura modalitate prin care Cook putea să scape era să-l omoare pe Urteil. Când am spus că aş putea să-l ucid pe ticălos la gravitaţie scăzută,

poate că i-am implantat ideea în minte, iar după ce a început lupta, a stat în aşteptare în apropierea mânerului. Asta e tot.

— O clipă, spuse iute Cook, aproape înecându-se. Asta e o… e o…

— Nu trebuie să mă credeţi pe cuvânt, spuse Bigman. Dacă teoria mea e corectă, şi sunt sigur că este, atunci Urteil trebuie să aibă ceva în scris, sau o înregistrare pe film sau pe alt suport, pe care o ţinea ca pe o sabie deasupra capului lui Cook. Altfel, Cook nu s-ar fi simţit încolţit până la punctul de a comite o crimă. Deci, căutaţi printre lucrurile lui Cook. Veţi găsi ceva şi acel ceva va constitui dovada.

— Sunt de acord cu Bigman, spuse Lucky.

Doctorul Peverale spuse într-o stare de extremă tulburare:

— Presupun că e singura modalitate de a lămuri lucrurile, deşi cum…

Aerul păru să iasă brusc din doctorul Cook, lăsându-l palid, zguduit şi neajutorat.

— Aşteptaţi, spuse el cu glas firav. Vă voi explica.

Şi toate feţele se întoarseră spre el.

Obrajii supţi ai lui Cook erau scăldaţi de transpiraţie. Mâinile îi tremurau vizibil.

— Urteil a venit la mine la puţin timp după sosirea pe Mercur şi mi-a spus că ancheta Observatorul. A spus că senatorul Swenson avea dovezi despre ineficienţa şi pierderile provocate de funcţionarea acestuia. A mai spus că era evident că doctorul Peverale trebuia scos la pensie. Că era un bătrân incapabil să se ridice la înălţimea responsabilităţii. A mai spus că eu aş putea fi un înlocuitor potrivit.

Doctorul Peverale, care ascultase primele fraze cu surprindere, strigă:

— Cook!

— Sunt de acord cu el, spuse pe un ton sumbru Cook. Într-adevăr, sunteţi prea bătrân. Oricum eu conduc treburile în

timp ce sunteţi ocupat până peste cap cu mania asta legată de siriusieni.

Cook se întoarse din nou către Lucky.

— Urteil mi-a spus că dacă-l voi sprijini în anchetă va avea grijă ca eu să fiu următorul director. L-am crezut; toată lumea ştie că senatorul Swenson este un om puternic. I-am furnizat o mulţime de informaţii. Unele din ele au fost în scris şi semnate. A spus că are nevoie de ele pentru procedurile juridice de după aceea. Şi pe urmă… pe urmă a început să mă şantajeze cu acele informaţii scrise. A reieşit că era mult mai interesat de Proiectul Lumina şi de Consiliul Ştiinţei. Voia să mă folosesc de poziţia mea pentru a deveni un soi de spion personal în folosul lui. Mi-a dat de înţeles limpede că dacă refuzam se va duce la doctorul Peverale cu dovezile faptelor mele. Asta ar fi pus capăt carierei mele, ar fi pus capăt la tot.

Cook îşi drese glasul şi continuă:

— Eram nevoit să spionez pentru el. A trebuit să-i dau informaţia referitoare la traseul pe care urmau să plece Starr şi Bigman în mine. L-am ţinut la curent cu tot ce făcea Mindes. De fiecare dată când îi cedam puţin, mă cufundam şi mai neajutorat sub puterea lui. Până într-o zi când mi-am dat seama că până la urmă mă va zdrobi, indiferent cât de mult l-aş fi ajutat. Era în stare de aşa ceva. Am început să simt că singura modalitate prin care puteam să scap de el era să-l ucid. Dacă aş fi ştiu cum… Pe urmă Bigman a venit la mine cu planul lui de a lupta cu Urteil la gravitaţie scăzută. Era cât se poate de încrezător că-l va putea înfrânge pe Urteil. M-am gândit atunci că aş putea… Era o şansă de una la sută, sau poate de una la mie, dar mi-am zis că nu mai aveam nimic de pierdut. Aşa că am stat lângă panoul de control al câmpului pseudogravitaţional şi mi-am aşteptat şansa. Aceasta a venit şi Urteil a murit. A funcţionat perfect. M-am gândit că va fi considerat un accident. Chiar dacă Bigman intra în belea, Consiliul avea

să-i salveze pielea. Nimeni nu avea de suferit cu excepţia lui Urteil, şi o merita cu vârf şi îndesat. Oricum, asta este.

În tăcerea uluită care a urmat, doctorul Peverale spuse cu glas răguşit:

— În circumstanţele date, Cook, desigur că te vei considera eliberat din toate funcţiile şi sub stare de ar…

— Hei, staţi aşa, staţi aşa! Strigă Bigman. Mărturisirea nu este completă încă. Uite ce e, Cook, asta a fost a doua oară când ai încercat să-l ucizi pe Urteil, nu-i aşa?

— A doua oară? Spuse Cook uluit.

— Păi cum rămâne cu costumele „aranjate”? Urteil ne-a prevenit în privinţa asta, aşa că trebuie să se fi confruntat cu o situaţie de genul ăsta. A dat de înţeles că Mindes ar fi de vină, dar Urteil era un ticălos mincinos şi nimic din ce spunea nu trebuia crezut ca atare. Ce vreau să spun e că tu ai încercat să-l ucizi pe Urteil în felul acesta, dar a descoperit lucrătura şi te-a obligat să-l transferi în camera noastră după ce am venit aici. Pe urmă ne-a avertizat în privinţa costumelor, numai ca să ne facă să credem că ar fi de partea noastră şi ca să-l bage în rahat pe Mindes. Nu-i aşa?

— Nu, strigă Cook. Nu! Nu am nimic de-a face cu costumul izolant. Nimic.

— Ei haide, începu Bigman. Doar n-o să credem…

Dar de data asta Lucky se ridică în picioare şi spuse:

— E-n regulă, Bigman. Cook nu are nici o vină în privinţa costumelor. Poţi să-l crezi. Omul vinovat pentru costumele tăiate este acelaşi care e vinovat de chestia cu robotul.

Bigman se uita la prietenul lui fără să-i vină a crede.

— Te referi la siriusieni, Lucky?

— Nu mă refer la siriusieni, spuse Lucky. Nu există nici un siriusian pe Mercur. Niciodată n-au existat.

Consecinţele unui proces.

Vocea profundă a doctorului Peverale devenise răguşită din cauza consternării.

— Nu există siriusieni? Îţi dai seama ce spui, Starr?

— Perfect. Lucky Starr se duse la biroul doctorului Peverale, se aşează pe un colţ al acestuia şi se întoarse cu faţa la adunare. Doctorul Peverale îmi va confirma această afirmaţie după ce îmi voi fi expus raţionamentul.

— Eu să-ţi confirm afirmaţia? Te asigur că nu ai de ce să te temi, pufni bătrânul astronom, cu o expresie de dezaprobare profundă. Nici nu merită să discutăm… Apropo, va trebui să-l arestăm pe Cook.

Se ridică pe jumătate în picioare. Lucky îl îndemnă să se aşeze la loc pe scaun.

— E-n regulă, sir. Bigman va avea grijă ca doctorul Cook să rămână sub control.

— N-o să vă fac nici un fel de probleme, spuse cu glas înăbuşit Cook. Bigman îşi trase fotoliul aproape de el, pentru orice eventualitate.

— Să ne aducem aminte, doctore Peverale, de seara banchetului şi de propriile dumneavoastră cuvinte despre roboţii siriusieni… Apropo, doctore Peverale, ştiaţi de multă vreme că există un robot pe planetă, nu-i aşa?

Astronomul răspunse jenat:

— Ce vrei să spui?

— Doctorul Mindes v-a relatat că ar fi văzut siluete umanoide în mişcare, îmbrăcate în costume spaţiale cu aspect metalic, care păreau totodată să reziste la radiaţia solară mai bine decât te-ai fi aşteptat de la un om.

— Asta am văzut, interveni Mindes, şi ar fi trebuit să-mi dau seama că ceea ce vedeam era un robot.

— Nu aveai experienţa pe care o are doctorul Peverale cu roboţii, spuse Lucky, care se întoarse din nou spre bătrânul astronom. Sunt sigur că aţi suspectat existenţa roboţilor de fabricaţie siriusiană imediat ce Mindes a raportat ceea ce văzuse. Descrierea lui se potrivea perfect.

Astronomul încuviinţă dând încet din cap.

— Eu, pe de altă parte, n-am bănuit că ar fi vorba de roboţi mai mult decât Mindes. Totuşi, după banchet, când dumneavoastră, doctore Peverale, aţi discutat despre Sirius

şi roboţii săi, am avut impresia foarte acută că asta ar fi explicaţia. De bună seamă că şi dumneavoastră v-aţi gândit la fel.

Doctorul Peverale încuviinţă din cap din nou şi spuse:

— Mi-am dat seama că noi singuri nu putem face nimic împotriva unei incursiuni a siriusienilor. De aceea l-am descurajat pe Mindes.

(în acest moment Mindes se făcuse palid la faţă şi bombănea ceva numai de el auzit.)

Lucky continuă:

— N-aţi raportat niciodată Consiliului Ştiinţei?

Doctorul Peverale ezită:

— M-am temut că n-or să mă creadă şi că nu voi reuşi decât să-i determin să mă înlocuiască. Cinstit vorbind, nu ştiam ce să fac. Era evident că nu mă puteam folosi de Urteil. Era interesat numai de planurile lui. Când ai venit tu, Starr – spuse bătrânul astronom cu o voce mai profundă, mai cursivă parcă – am simţit că aş putea avea în sfârşit un aliat, şi pentru prima oară m-am simţit în stare să vorbesc despre Sirius, despre pericolul pe care îl reprezintă, despre roboţi.

— Da, spuse Lucky, şi vă mai amintiţi cum aţi descris afecţiunea siriusienilor pentru roboţii lor? Aţi folosit cuvântul „dragoste”. Aţi spus că siriusienii îşi răsfaţă roboţii; că-i iubesc; că nimic nu e prea bun pentru ei. Aţi spus că preţuiesc un robot cât o sută de pământeni.

— Bineînţeles, spuse doctorul Peverale. Ăsta e adevărul.

— Păi dacă-şi iubesc atât de mult roboţii, de ce-ar trimite unul din ei pe Mercur, fără izolaţie şi neadaptat la radiaţia solară? De ce şi-ar condamna unul dintre roboţi la o moarte înceată, chinuitoare, sub acţiunea Soarelui?

Doctorul Peverale rămase tăcut, cu buza de jos tremurând.

Lucky continuă:

— Până şi eu abia m-am putut hotărî să trag în robot cu blasterul, deşi mi-a pus viaţa în pericol, şi eu nu sunt

siriusian. Ar fi putut oare un siriusian să fie atât de crud faţă de un robot?

— Importanţa misiunii… Începu doctorul Peverale.

— Să admitem, spuse Lucky. Eu nu spun că siriusienii n-ar trimite un robot pe Mercur în scopuri de sabotaj, dar, pe Marea Galaxie, mai întâi de toate i-ar fi izolat creierul. Chiar dacă am lăsa deoparte marea lor dragoste pentru roboţi, e o chestie de bun simţ. I-ar fi putut prelungi funcţionarea în felul acesta.

Se auzi un murmur de aprobare din partea adunării.

— Dar, se bâlbâi doctorul Peverale, dacă nu siriusienii, atunci cine…

— Ei bine, spuse Lucky, să vedem ce indicii avem. Numărul unu. Mindes a zărit robotul de două ori şi tot de două ori acesta a dispărut când Mindes a încercat să se apropie. Robotul m-a informat ulterior că primise instrucţiuni să evite oamenii. Evident, fusese avertizat că Mindes plecase în căutarea sabotorului. Este tot atât de evident că trebuie să fi fost avertizat de cineva din interiorul Cupolei. Totuşi, n-a fost avertizat în privinţa mea, pentru că eu anunţasem că voi merge în mine.

Lucky făcu o pauză apoi continuă:

— Indiciul numărul doi. În timp ce robotul zăcea gata să moară, l-am întrebat încă o dată cine i-a dat ordinele. N-a putut să spună decât „Ăă… Ăă.” Pe urmă staţia radio s-a oprit şi gura i s-a mişcat de parcă ar fi vrut să pronunţe două silabe.

Bigman strigă dintr-o dată, înflăcărarea care-l cuprinsese făcând să i se ridice părul roşcat din cap.

— Urteil! Robotul încerca să spună Urteil! Ticălosul ăla împuţit a fost sabotorul tot timpul. Se potriveşte la fix! Se potriveşte…

— Posibil, spuse Lucky, posibil. Vom vedea. Mie mi s-a părut că era posibil ca robotul să încerce să spună de fapt „Pământean [1] „.

— Şi la fel de posibil, spuse Peverale, e că a fost doar un sunet vag scos de un robot aflat pe moarte, sunet lipsit de orice semnificaţie.

— Posibil, admise Lucky. Dar iată că am ajuns la indiciul numărul trei, care devine instantaneu concludent. Robotul era de fabricaţie siriusiană şi ce om din cei aflaţi aici, în Cupolă, ar fi avut şansa să intre în posesia unui robot siriusian? A fost vreunul din noi pe una din planetele lui Sirius?

Ochii lui Peverale se îngustară:

— Eu am fost.

— Exact, spuse Lucky Starr, şi nimeni altcineva. Ăsta e răspunsul pe care-l căutaţi.

Urmă o stare de derută generalizată şi Lucky solicită linişte. Apoi spuse cu o voce autoritară şi cu faţa solemnă:

— În calitate de membru al Consiliului Ştiinţei, declar din acest moment trecerea în subordinea mea a acestui observator. Doctorul Peverale este înlocuit din funcţia de director. Am luat legătura cu Cartierul General al Consiliului de pe Pământ şi o navă se îndreaptă deja încoace. Se vor lua măsurile corespunzătoare.

— Cer să fiu ascultat, strigă doctorul Peverale.

— Veţi fi ascultat, spuse Lucky, dar mai întâi ascultaţi care sunt argumentele împotriva dumneavoastră. Sunteţi singurul om de aici care a avut posibilitatea să fure un robot siriusian. Doctorul Cook ne-a spus că aţi primit un robot pentru servicii personale pe timpul şederii dumneavoastră pe Sirius. E adevărat?

— Da, dar…

— L-aţi trimis pe nava dumneavoastră când nu aţi mai avut nevoie de el. Într-un fel sau altul aţi reuşit să-i păcăliţi pe siriusieni. Probabil că nici n-au visat vreodată că cineva ar fi în stare să comită ceea ce pentru ei constituie o crimă oribilă, şi anume furtul de roboţi. Probabil că tocmai de aceea nu au luat nici o măsură de precauţie împotriva acestui gen de evenimente. În plus, are sens să

presupunem că robotul încerca să spună „Pământean” când l-am întrebat cine i-a dat ordinele. Eraţi singurul pământean de pe Sirius. Probabil că atunci când a fost repartizat în serviciul dumneavoastră, a auzit că vi se spunea „Pământeanul” şi aşa se gândea el la dumneavoastră. În fine, cine ar fi putu să ştie mai bine când ar fi posibil ca cineva să exploreze partea însorită? Cine l-ar fi putut informa cel mai bine pe robot prin radio când se afla în siguranţă şi când trebuia să se ascundă?

— Neg totul, spuse doctorul Peverale cu înverşunare.

— Nu are nici un rost să negaţi, spuse Lucky. Dacă insistaţi să vă susţineţi nevinovăţia, Consiliul va trebui să trimită pe cineva pe Sirius pentru informaţii. Robotul mi-a spus că numărul de serie este RL-726.

Dacă autorităţile siriene ne vor confirma că robotul pe care vi l-au repartizat cât timp v-aţi aflat pe Sirius avea seria RL-726 şi că acest a dispărut cam în perioada când aţi plecat de pe Sirius, asta vă va condamna.

Mai mult, furtul robotului s-a produs pe Sirius şi întrucât avem un tratat de extrădare cu planetele siriene, s-ar putea să fim obligaţi să vă predăm în custodia lor. V-aş sfătui, doctore Peverale, să mărturisiţi şi să lăsaţi justiţia terestră să-şi facă treaba, decât să vă susţineţi nevinovăţia şi să riscaţi pedeapsa pe care v-ar putea-o aplica cei de pe Sirius pentru că le-aţi furat unul din iubiţii lor roboţi şi l-aţi ucis în chinuri groaznice.

Doctorul Peverale privea la adunare cu nişte ochi jalnici, care nu mai vedeau nimic. Încet, cu mişcări fragmentate, se prăbuşi la podea.

Doctorul Gardoma se grăbi să-i controleze inima.

— E viu, dar cred c-ar fi mai bine să-l mutăm pe un pat.

Două ore mai târziu, avându-i de-o parte şi de alta pe doctorul Gardoma şi pe Lucky Starr, şi în contact subeteric cu Cartierul General al Consiliului, doctorul Lance Peverale îşi dicta confesiunea.

În timp ce se îndepărtau rapid de Mercur, deşi ştia cu siguranţă că acum emisarii Consiliului puseseră stăpânire pe situaţie, eliberându-l de orice responsabilitate, Lucky continua să se simtă încordat. Expresia lui era gravă şi meditativă.

Bigman, pe faţă o expresie de nelinişte, spuse:

— Care-i problema, Lucky?

— Îmi pare rău pentru bătrânul Peverale. În felul lui, a fost bine intenţionat. Siriusienii sunt într-adevăr un pericol, chiar dacă nu atât de iminent precum credea el.

— Consiliul nu l-ar fi predat celor de pe Sirius, nu-i aşa?

— Probabil că nu, dar temerile sale faţă de Sirius au fost îndeajuns de mari ca să-l forţeze să mărturisească. A fost un şiretlic plin de cruzime, dar necesar. Oricât de patriotice i-ar fi fost motivele, a fost forţat să comită o tentativă de crimă. Şi Cook a fost incitat să comită o crimă, ceea ce n-a diminuat gravitatea faptei sale, indiferent cât de proastă părere avem despre Urteil.

Bigman spuse:

— Şi până la urmă ce avea bătrânul împotriva Proiectului Lumina, Lucky?

— Peverale a spus-o limpede la banchet, zise posomorât Lucky. Totul s-a lămurit în seara aceea. Ţi-aduci aminte, se plângea că Pământul devine tot mai slab bazându-se pe alimente şi pe resurse importate. A spus că Proiectul Lumina ar face Pământul dependent de staţiile spaţiale prin însăşi maniera în care îşi va obţine lumina solară. El voia ca Pământul să fie cât mai independent din punctul ăsta de vedere astfel încât să reziste în faţa pericolului siriusian.

În mintea sa uşor dezechilibrată, trebuie să-şi fi făcut socoteala că ar ajuta la obţinerea unei asemenea independenţe sabotând Proiectul Lumina. Probabil că într-o primă fază el n-a adus aici robotul decât ca pe o demonstraţie spectaculoasă a puterii siriusienilor. Constatând progresele Proiectului Lumina la întoarcere, a transformat robotul într-un sabotor.

Când Urteil a sosit aici, la început s-a temut probabil că Urteil o să-şi bage nasul în afacerea Proiectul Lumina şi o să-l dea în vileag. Aşa că a plasat un costum izolant spintecat în camera lui Urteil, dar acesta a descoperit lucrătura. Poate că Urteil chiar a crezut că Mindes era vinovatul.

Bigman spuse:

— Aşa e, dacă stai să te gândeşti. Prima oară când l-am întâlnit pe bătrân nici nu voia să discute despre Urteil, atât era de furios pe el.

— Întocmai, spuse Lucky, şi nu exista nici un motiv evident pentru care ar fi trebuit să fie astfel, ca în cazul lui Mindes, de exemplu. M-am gândit că o fi vorba de vreun motiv pe care nu-l cunosc.

— Asta te-a făcut să fii cu ochii pe el de la început, Lucky?

— Nu, a fost altceva. A fost costumul izolant din camera noastră. Omul care avusese prilejul cel mai favorabil să facă asta era chiar Peverale. Tot el ar fi fost şi cel mai în măsură să se descotorosească de costum după ce l-ar fi ucis pe cel care l-ar fi purtat. El ştia cel mai bine ce cameră ne fusese repartizată şi totodată putea să repartizeze şi costumul. Totuşi, ceea ce m-a deranjat a fost motivul. De ce să fi vrut să mă ucidă?

În aparenţă, numele meu nu însemna nimic pentru el. La prima noastră întrevedere a întrebat dacă nu cumva sunt inginer sub-temporal ca Mindes. Asta în vreme ce Mindes mi-a recunoscut numele şi a încercat să mă atragă de partea lui, pentru a-l ajuta. Doctorul Gardoma auzise de mine în legătură cu otrăvirile de pe Marte. Urteil ştia totul despre mine, desigur. M-am întrebat dacă nu cumva şi doctorul Peverale auzise totuşi de mine.

De exemplu, a fost Ceres, unde noi doi am zăbovit o vreme în timpul bătăliei împotriva piraţilor. Acolo se află cel mai mare observator din Sistemul Solar. Să nu fi fost doctorul Peverale acolo la acea dată? L-am întrebat şi a negat că ne-am fi întâlnit acolo. A recunoscut că a vizitat Ceres, iar Cook

ne-a spus ulterior că bătrânul se ducea destul de des pe Ceres. Peverale a ţinut apoi să explice, fără vreun imbold din partea mea, că fusese bolnav la pat în timpul raidului piraţilor, amănunt confirmat după aceea de Cook. Prin asta s-a trădat, îngrijorarea l-a făcut pe bătrânul astronom să vorbească prea mult.

Micul marţian privea nedumerit.

— Nu-nţeleg cum vine asta.

— E simplu. Dacă Peverale a fost pe Ceres de mai multe ori, de ce a simţit nevoia să-şi construiască un alibi tocmai pentru momentul când a avut loc raidul piraţilor? De ce pentru atunci şi nu pentru altă dată? Evident, ştia cu ce prilej fusesem eu pe Ceres şi a încercat să-şi facă un alibi pentru acea ocazie. Încă o dată este evident că ştia cine sunt. Acum, dacă mă cunoştea, de ce a încercat să mă ucidă pe mine, ca şi pe Urteil de altfel? Amândoi ne-am confruntat după cum ştii cu problema costumelor izolante spintecate. Amândoi eram anchetatori. De ce se temea Peverale?

Pe urmă a început să vorbească la banchet despre siriusieni şi despre roboţi şi lucrurile au început să se limpezească. Dintr-o dată relatarea lui Mindes căpăta sens, şi am ştiut imediat că singurii care-ar fi putut aduce un robot pe Mercur erau ori siriusienii, ori doctorul Peverale. Mie mi s-a părut că răspunsul era doctorul Peverale, care încerca să se folosească acum de siriusieni ca de un soi de asigurare. Dacă robotul era găsit şi sabotajul era oprit, ar fi servit ca o perdea de fum pentru a-i ascunde vina şi, mai mult, ar fi fost o bună propagandă anti-siriusiană.

Aveam nevoie de dovezi. Altfel, senatorul Swenson ar fi ţipat că noi ridicam o perdea de fum pentru a acoperi incompetenţa şi extravaganţele Consiliului. Aveam nevoie de dovezi solide. Cu Urteil la faţa locului, n-am mai îndrăznit să discut problema cu nimeni, Bigman, nici măcar cu tine.

Bigman oftă dezgustat.

— Când o să ajungi să ai încredere în mine, Lucky?

— Când o să fiu sigur că o să fii în stare să eviţi de trucuri ieftine precum luatul la trântă cu oameni de două ori mai solizi ca tine, replică Lucky cu un zâmbet care mai atenuă o parte din asprimea dojenii. Oricum, am hotărât să capturez robotul pe partea însorită a planetei şi să-l folosesc ca dovadă. Manevra nu mi-a reuşit şi am fost nevoit să-l oblig pe doctorul Peverale să mărturisească.

Lucky clătină din cap. Bigman spuse:

— Şi cum rămâne cu Swenson acum?

— Scorul e egal, cred, spuse Lucky. Nu poate face prea multe în legătură cu moartea lui Urteil, dat fiind că-l putem folosi pe doctorul Cook ca martor pentru a scoate la iveală o parte din trucurile murdare ale lui Urteil. Nici noi nu putem face prea multe împotriva lui, întrucât doi dintre oamenii de frunte ai Observatorului de pe Mercur au fost eliberaţi din funcţie pentru încălcări ale legii. Cum îţi spuneam, scorul e egal deocamdată.

— Pe nisipurile de pe Marte! Spuse cu năduf Bigman. Înseamnă că ticălosul o să ne stea în coastă altădată.

Dar Lucky clătină din cap.

— Nu, senatorul Swenson nu constituie un motiv adevărat de îngrijorare pentru noi. E lipsit de scrupule şi periculos, dar tocmai din acest motiv ţine Consiliul în stare de alertă, ne împiedică să ne culcăm pe o ureche. În plus, adăugă el gânditor, Consiliul Ştiinţei are nevoie de critici, la fel ca şi Congresul şi guvernul. Dacă vreodată Consiliul ar începe să se considere mai presus de critici, ar putea veni o vreme când ar considera necesar să instaureze o dictatură asupra Pământului şi în mod cert eu n-aş dori să se întâmple una ca asta.

— Mă rog, se poate să fie cum zici, spuse Bigman nesatisfăcut de răspuns, dar mie nu-mi place de Swenson.

Lucky râse şi îi ciufuli părul lui Bigman.

— Nici mie, dar de ce să ne facem griji pentru asta acum? Uite acolo afară sunt stelele şi cine ştie unde vom merge săptămâna viitoare, sau de ce?

SFÂRŞIT

[1] în limba engleză, pronunţia cuvintelor Urteil şi Earthman (Pământean) începe cu silaba care în limba română se poate transcrie aproximativ „ăă” (n.tr.).